

Ứng Công Ân

Contents

Ứng Công Ân	1
1. Chương 1: Mỹ Nhân Kế	1
2. Chương 2: Bình Tặc Ký P1	5
3. Chương 3: Bình Tặc Ký P2	10
4. Chương 4: Bình Tặc Ký P3	15
5. Chương 5: Hàng Yêu Ký P1	20
6. Chương 6: Hàng Yêu Ký P2	25
7. Chương 7: Kim Khoa Ký P1	30
8. Chương 8: Kim Khoa Ký P2	38
9. Chương 9: Bộ Ảnh Ký	46
10. Chương 10: Phản Gian Ký	60
11. Chương 11: Thăm Lăng Lục P1	64
12. Chương 12: Thăm Lăng Lục P2	71

Ứng Công Ân

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, cung đình, hài, đế vương thụ Edit: Hiên Vũ. Đường đường là đường kim hoàng th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ung-cong-an>

1. Chương 1: Mỹ Nhân Kế

Edit : Cải Trắng

Tuyên Tường năm thứ bảy, kinh thành.

Đến đêm trừ tịch, mọi nhà đều giăng đèn kết hoa, náo nhiệt biết bao! Ngay cả các phu nhân, tiểu thư bình thường đại môn không ra nhị môn không bước, cũng yển yển oanh oanh kết thành đôi chạy ra ngoài. Nhất

thời trong lúc này, toàn bộ kinh sư chen chúc chật như nêm, liếc mắt nhìn lại hết thấy đều là cảnh tượng thái bình thịnh thế.

Ứng Thiên Dật nhìn hình ảnh đèn đuốc sáng trưng này lại cười không nổi. Hứa Đình Hoan ở phía sau thấy trên khuôn mặt tuần mỹ của thượng cấp đầy vẻ lạnh giá, trong lòng biết đích xác là không ổn, mau chóng chuyển chủ đề: “Tướng gia, ánh trăng hôm nay thật không tồi a!”

Ứng Thiên Dật ngẩng đầu nhìn bầu trời, cho dù hắn có cố gắng trốn to cặp mắt đẹp dễ kia thế nào cũng không thể nặn ra một ánh sao từ bầu trời đêm âm u kia. Trợn trắng mắt nhìn Hứa Đình Hoan đang xấu hổ, Ứng Thiên Dật ảo não kéo kéo la quần (loại quần dành cho phụ nữ thời phong kiến) trên người, giọng nói hoàn toàn bùng nổ trước đêm: “Thực ghê tởm! Vì sao ta đường đường là nhất phẩm tướng quốc lại phải mặc nữ trang, đi rêu rao trên đường phố vào ngày hội chứ?!”

Hứa Đình Hoan âm thầm cười trộm, Ứng Thiên Dật tuần khí nho nhã, mặc nữ trang vào thực sự là không thích hợp! Nhưng vì bảo trụ bát cơm nhất đẳng điện tiền thị vệ của bản thân, hắn cũng sẽ không ngóc đến mức nói ra sự thực!

Ứng Thiên Dật không nhận được lời đáp, càng tức giận. Không quan tâm bản thân vẫn ở trên đường cái, đã đưa tay tháo cây trâm cài trên mái tóc đen xuống! Hứa Đình Hoan vừa nhìn, thế kia còn ra gì nữa! Vội vàng ra tay, cầm trâm cài lại lên đầu Thiên Dật! “Tướng gia! Cái này không thể bỏ xuống được! Kỳ hạn phá án của ngài cũng sắp tới rồi! Đến lúc đó, không phá được án mất tích liên tục kia, ngài ă nói thế nào với hoàng thượng hả!”

Ứng Thiên Dật nghe vậy, tuy rằng ngừng đi qua đi lại, nhưng cơn giận còn sót lại vẫn chưa tan, “Cái gì hả! Sang năm mới rồi còn không cho người ta ngồi yên ổn! Từ từ...Việc này có liên hệ mật thiết gì đến việc muốn ta mặc nữ trang không?”

Hứa Đình Hoan thầm mắng, lại bị hấn vặn lại, trên mặt thì vẫn duy trì nét cười anh tuấn, không bắt nạt trẻ con, người già: “Là như thế này...tên cướp kia chỉ cướp mỹ nữ nhà lành...Hiện tại đã mất tích sáu người rồi, tất cả đều là tiểu thư nhà quan lại. Bỏ qua nữa...cũng có thể...Hôm nay náo nhiệt, các nữ quyền đều ra ngoài...Nếu như lại...”

Ứng Thiên Dật gật đầu, đồng ý với phân tích của Hứa Đình Hoan, thế nhưng: “Điều đó có liên quan gì với việc ta mặc nữ trang?”

Hứa Đình Hoan im lặng thở dài, hắn không nói rõ không được sao? Với kinh nghiệm nhiều năm làm quan, Hứa Đình Hoan đương nhiên hiểu rõ đạo lý đầu co đầu đuôi đều là một đạo, sau khi thâm than xui xẻo, hắn vẫn thành thật nói rõ: “Ngài cũng biết tên kia chỉ hạ thủ với giai nhân đẹp nhất trên đường... Cho nên vì bảo hộ an toàn của các nàng, chúng ta đành phải tìm một mối nhữ còn đẹp hơn các nàng nữa...”

” Người đang chỉ ta sao?!” Ứng Thiên Dật cười lạnh tra hỏi, đôi mắt sáng mị thành một vầng trăng khuyết. Hứa Đình Hoan quen tay che lỗ tai lại, quả nhiên giây tiếp theo tiếng rít gào như sấm của Ứng Thiên Dật liên tiếp vang lên: “Ta nói bao nhiêu lần rồi! Ta, là, nam, nhi, bầy, thúoc! Không được xem ta như nữ nhân! Ngay cả phá án cũng không được!” Khuôn mặt giống mẹ là nỗi đau trọn đời của hắn, vậy mà còn dám nhắc đến!

Sự việc đã bại lộ, Hứa Đình Hoan biết để Ứng Thiên Dật phần nữ trang nữa sẽ không thể vui đùa rồi, chỉ hận tên cướp mắt mù kia sao không ra tay nhanh lên một chút!

Ứng Thiên Dật tìm một góc, ba chân bốn cẳng cõ xuống hết thấy mọi thứ có thể làm hắn nhìn giống nữ nhân, khôi phục nguyên vẻ mỹ nam tử ôn văn nhã nhĩ nhã.” Được! Chúng ta tiếp tục tuần tra!”

Hứa Đình Hoan nghe được mệnh lệnh, lắc đầu cười khổ, không có mối nhữ, đạo phố nữa lại có ý nghĩa gì chứ?

Lại đi vào phố xá sầm uất, phát hiện nữ quyền chỉ có tăng chứ không hề giảm, Ứng Thiên Dật không khỏi cau mày, xoay người hỏi Hứa Đình Hoan đang đứng hóng mát ở bên cạnh: “Đã xảy ra đại sự như thế này rồi, sao lại không nhắc nhở các nàng ít ra ngoài cửa một chút chứ?”

Hứa Đình Hoan bất lực nhún nhún bờ vai rộng: “Chính là bởi vì từng nhắc nhở mới gặp phải cục diện thế này đây!”

” Cái gì? “Ứng Thiên Dật nghiêng nghiêng đầu, vì sao hắn nghe thấy lại không hề hiểu?

Hứa Đình Hoan phần nộ đáp: “Tên kia không phải chỉ bắt người đẹp nhất sao? Ai không muốn đoạt được cái danh hiệu này hả! Ta thấy, nói không chừng các nàng mong chờ kẻ tiếp đến phiên mình ấy chứ!”

” Hồ đồ!” Ứng Thiên Dật lạnh lùng quát lên, nhưng cũng không biết làm gì với các nàng.

Ngay lúc hai người đang kề sát lề đường, một thanh âm thanh nhã đột nhiên vang lên từ phía sau lưng: “Ứng Thiên Dật! Hứa Đình Hoan! “

Theo tiếng hai người quay đầu lại, đồng thời nuốt nước bọt. Điều này không thể trách bọn họ, chỉ cần là nam nhân bình thường trông thấy mỹ nữ u diễm đẳng cấp khuynh quốc như vậy ở phía sau, phỏng chừng đều sẽ thất thố như vậy! Mây liễu đen mảnh, môi anh đào đỏ thắm, nước da như ngọc tan, đôi mắt thanh tú như ánh sao! Tuy rằng có hơi cao, nàng cũng là thiên tiên mỹ nữ khiến hoa nhường nguyệt thẹn!

Nếu như nói vừa rồi Ứng Thiên Dật giả nữ là thoát tục, không thuộc khói lửa nhân gian, thì vị này chính là yêu mị diễm lệ dụ người ta phạm tội! Thế nhưng bọn Ứng Thiên Dật đứng ngốc ra, hiển nhiên không phải hoàn toàn vì vẻ vũ mị của người đang đến.

” Hoàng thượng?! Ngài, ngài, đây, đây là loại trang phục gì! “Ứng Thiên Dật đầu đầu hết lớn!

Hoàng đế ưu nhã ngoáy ngoáy cái lỗ tai đang tê dại, vẻ mặt vô tội trả lời: “Giúp các người phá án a! “Mặc dù đang mặc loại trang phục này, vẫn không giấu được vẻ cao quý trong từng cử chỉ, không cần hoài nghi, mặc dù không giống nhưng y thật sự là đương kim Hoàng Linh đế—— Cao Cảnh Úc! Mười bốn tuổi kẻ vị, bảy năm thái bình thịnh thế!

“Đây gọi là đích thân làm việc! Sử quan mau nhớ kỹ. Đây chính là biểu hiện cụ thể của việc trăm yêu dân như con.” Cao Cảnh Úc cao giọng phân phó, không biết sử quan ban này trốn ở đâu, quả thực sánh ngang công phu của Ninja từ phía dưới xông lên, sau khi nhanh chóng vận bút ghi chép xong, lại “vèo” một tiếng biến mất! Không hổ là bị hoàng đế làm cho vất vả quen rồi, ngay cả quan văn cũng luyện ra công lực không tầm thường như thế!

Ứng Thiên Dật trợn mắt nhìn lên trời, vì sao hoàng đế này lại thích xuất hiện như vậy?! Nếu không phải y cũng coi như anh mình, Ứng Thiên Dật thật muốn đánh hắn một trận! Nhưng vẫn phải nhịn lại tính khí, khuyên vị hoàng đế nhỏ hơn mình ba tuổi: “Hoàng thượng thiên kim chi tử, cẩn thận Hoàng thượng vạn kim chi khu, vẫn là nên chờ trong cung, vì an toàn.”

Cao Cảnh Úc ngẩng khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ của bản thân lên, nghiêm túc trả lời: “Mỹ mạo của thiên tử chính là tài phú của quốc gia! Làm sao có thể giấu diếm chứ? Phải thẳng thắn để người trong thiên hạ may mắn được nhìn chứ...” Đột nhiên bình thường lại, Cao Cảnh Úc đi tới, cười quyến rũ, hỏi: “Hay là... Người đổ kị vì... có người chia hưởng vẻ diễm lệ của trẫm chứ?”

Ứng Thiên Dật thoáng chút ngây người, lập tức giận đến phát run! Hắn thật không rõ, bản thân thì tránh không kịp việc giống như nữ nhân, vì sao người này lại có thể đem ra công khai như báu vật thế?! Thực sự là bất hạnh to lớn của thiên hạ!

Ứng Thiên Dật cười lạnh, lui lại từng bước, cách xa hoàng đế: “Không dám, thần chỉ sợ bệ hạ phơ nể nhiều, giảm bớt cảm giác thần bí của người.”

Lúc này Cao Cảnh Úc mới thoả mãn liên tục cười tươi. Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng Hứa Đình Hoan không thể không nói hoàng đế mặc nữ trang thật đúng là không phải mê người bình thường a! Vừa rồi vẻ đẹp của Ứng Thiên Dật có cảm giác xa cách khiến người không dám tùy tiện nhúng chàm, hiện tại vẻ đẹp của Cao Cảnh Úc lại là một loại mê hoặc khiến người ta muốn áp đảo ngay tại chỗ.

Ứng Thiên Dật đang chuẩn bị tiếp tục lý luận với hoàng đế, bị một trận gió bất thường hấp dẫn, ngay lúc hắn muốn quay đầu lại tìm ra kết quả, thì một bóng đen phủ xuống, cướp Cao Cảnh Úc đi!

“Ô...” Cao Cảnh Úc khê hô một tiếng, còn chưa kịp cầu cứu, liền ngất xỉu vì bị người ta điểm huyệt! Ứng Thiên Dật vội đến mức đỏ cả mắt! Hắn từng rửa hoàng đế này nhưng đây là nói đùa! Không thực sự muốn như vậy a!

Hứa Đình Hoan gấp gáp đến phía trước những người khác, một chưởng đánh qua, nỗ lực phân tán lực chú ý của người đến! Thế nhưng người đến dường như đã sớm có chuẩn bị, không chút hoang mang lấy hoàng đế làm lá chắn! Khiến chưởng kinh của Hứa Đình Hoan phải cứng rắn thu lại! “Đáng hận...” Việc này ngay cả Hứa Đình Hoan cũng không thoải mái nổi nữa. Hoàng đế này đúng là lén chạy đến đây, một đại nội cao thủ cũng không mang theo! Lại chỉ dẫn theo một sử quan không giúp đỡ được gì, lúc này đang ở bên cạnh vội vàng ghi chép!

Mắt thấy Cao Cảnh Úc sắp bị mang đi, Ứng Thiên Dật cắn răng một cái, liều mạng kêu to: “Này —— mang ta cùng đi! Bộ dạng của ta không kém tên kia đi! Hơn nữa... Người yên tâm, ta... Ta... Ta là nữ phần nam trang!”

Mọi người ở đây bị phát ngôn dũng cảm của hắn dọa cho hoảng sợ, Hứa Đình Hoan choáng váng một lúc, tưởng thật đi gần đến, hỏi: “Tướng gia? Đây là sự thực sao?”

Ở một góc tối, Ứng Thiên Dật hung hăng cho hắn một quyền, nhưng nhìn về phía ánh mắt của tên cướp, lại xuất hiện sự nghiêm túc.

Suy nghĩ một chút, tên cướp vẫn luyến tiếc vẻ thanh lệ của Ứng Thiên Dật, dùng nội lực hút lại, giam luôn Ứng Thiên Dật vào trong lòng, cứ thế mà đi.

“...” Thực sự chẳng biết nói gì cho phải, Hứa Đình Hoan than lớn một tiếng, chạy về phía doanh trại của cấm vệ quân!

Úc đại nhân... tỉnh tỉnh...” Không dám để lộ thân phận hoàng đế, Ứng Thiên Dật đành phải dùng cách xưng hô thuở nhỏ khi hai người ở thái học viện để gọi Cao Cảnh Úc. Không ngừng hô hoán, cuối cùng khiến cho Cao Cảnh Úc trong lòng hơi hơi giật giật, ngay lúc Ứng Thiên Dật thở phào nhẹ nhõm, tên cướp lưng hổ eo gấu kia đột nhiên xông vào, dò xét bọn Ứng Thiên Dật và một phòng đầy mỹ nhân.

Ứng Thiên Dật ôm chặt Cao Cảnh Úc, quyết tâm thề chết cũng không để cho hỗn đản này động vào một cọng tóc gáy của hoàng đế.

Sau khi nam nhân kia xem qua mặt mỗi người một lần, cuối cùng ánh mắt vẫn dừng giữa Cao Cảnh Úc và Ứng Thiên Dật. Ngay lúc Ứng Thiên Dật nhắm mắt chờ chết, thì nam nhân kia bỗng nhiên ôm đầu kêu to!”

“Oa oa oa

~~ vẫn không được! Vì sao mỹ nữ như vậy ta còn là không động tâm nổi? Chẳng lẽ cả đời ta đã định là đoạn tụ sao!”

Cái gì với cái gì đây hả... Gần như cùng lúc hiểu chuyện gì xảy ra, vẻ mặt Ứng Thiên Dật lạnh lẽo đến mức muốn giết người. Đám nữ nhân kia cười nhạt, nhỏ giọng mắng chửi: “Bị bắt đến đây lâu như vậy, cái gì cũng chưa từng phát sinh... trách không được...”

Đang lúc nam nhân còn đang kêu gào, Ứng Thiên Dật nhẹ nhàng buông Cao Cảnh Úc ra, giậm chân bước tới trước mặt tráng hán: “Thì ra là vì, loại, lý, do, này...hại ta giả nữ nhân!” Rống xong, nắm tay Ứng Thiên Dật như mưa rơi xuống! Đừng nhìn hắn mảnh mai thế, khi giận lên thì sức lực lại không hề nhỏ!

Tráng hán bị lời của hắn hù dọa, lại quên cả phản kháng, mặc hắn làm càn!

Ngăn cản Ứng Thiên Dật lại là một tiếng ngăm khế của Cao Cảnh Úc! Bỏ lại tráng hán, Ứng Thiên Dật chạy về bên người Cao Cảnh Úc.

” Trầm... Thắng...”

Ứng Thiên Dật đang lo lắng, nghe được lời nói chẳng đầu chẳng đuôi của Cao Cảnh Úc, bỗng ngăn người.

Cao Cảnh Úc rất nhanh nói tiếp: “Ngay cả tên cướp cũng thừa nhận mỹ mạo kinh thế của trầm rồi!”

Ứng Thiên Dật thổ huyết...

” Này! Sao ngươi lại không nói lời nào?” Cao Cảnh Úc không nghi ngờ truy vấn hắn.

Ứng Thiên Dật lại chỉ muốn tìm một cây cột để đâm đầu chết! Sao lại có người như thế? Sao lại có thể để người như thế lên làm hoàng đế? Tiên hoàng sẽ không thực sự dùng tướng mạo chọn thái tử chứ?!

Hứa Đình Hoan dẫn người vọt vào, chỉ thấy Ứng Thiên Dật quỳ gối bên người Cao Cảnh Úc, âm trầm cười tà! Biết rõ hắn không ổn, trước khi Ứng Thiên Dật động thủ, lập tức kéo hắn lại!

“Thả ta ra! Ta không nhịn được rồi! Ngày hôm nay cho dù tịch thu gia sản, dù chém đầu ta cũng phải đánh y! Thả ta ra!”

“Bình tĩnh... Tướng gia...” Hứa Đình Hoan giữ chặt Ứng Thiên Dật, liếc mắt nhìn sang sử quan đang múa bút thành văn, gào to phần nộ: “Việc này không cần ghi lại nữa ——!”

2. Chương 2: Bình Tặc Ký P1

Edit : Hiền Vũ

...

Tuyên Tường năm thứ bảy, sau Tiết Đoan Ngọ.

“Tướng gia! Tướng gia!” Hứa Đình Hoan xuyên qua hành lang chín khúc mười tám ngã rẽ, cuối cùng cũng thấy được thân ảnh cao gầy đẹp như lăng phong ngọc thụ của Ứng Thiên Dật ở trong đình. Thế nhưng, khuôn mặt thanh tú xuất trần kia lúc này lại hàm chứa mấy phần ưu sầu, chân mày thanh tú nhăn lại, khiến cho người khác không đành lòng mà muốn đưa tay vuốt phẳng.

“Tướng...” Nhìn rõ ràng là thừa tướng đại nhân không vui, lại nhìn đến tấm thiệp trong tay mà hoàng thượng vừa đưa yêu cầu giao cho Ứng Thiên Dật, sau khi cân nhắc thiệt hơn, Hứa Đình Hoan không chút lưỡng lự cầm thiệp của Hoàng thượng đến bên Vong Ưu hồ, ném xuống!

Dù sao cũng chắc chắn lại viết toàn chuyện lông gà vỏ tỏi, nếu vì nó mà làm thừa tướng đại nhân nổi nóng, vậy Hứa Đình Hoan hẳn phải cần đợi ngày mai thượng triều lên gặp vị hoàng đế luôn tự cho mình là xinh đẹp kia nữa! Đảm bảo là không còn thấy được mặt trời ngày mai luôn.

“Đáng giận...” Ứng Thiên Dật đột nhiên thở dài một cái, vo bản báo cáo nắm trong tay thành một cục, tiện tay ném vào Vong Ưu hồ, đi làm bạn với tấm thiệp của Hoàng đế...

“Tướng gia...” Hứa Đình Hoan có chút chột dạ mà nhích nhích vài bước, khéo léo che khuất đường nhìn của thừa tướng đại nhân tới bên hồ, nhưng dường như ông trời muốn làm khổ hắn, hạnh mẫu* của Ứng Thiên Dật từ từ mở ra.

*hạnh mẫu: con người hình quả hạnh.

“Đình Hoan, ta ném một nắm giấy, tại sao trong hồ lại nổi lên hai tờ?” Ứng Thiên Dật cau mày, trong thoáng chốc hẳn hoài nghi thị lực của bản thân có vấn đề. Hứa Đình Hoan lòng thầm mắng một câu, nhưng trên khuôn mặt anh tuấn lại lộ ra nụ cười nhìn trăm lần không ngán.

“Tướng gia, có lẽ ngài dùng sức mạnh quá, nên giấy bị rách thành hai nửa đó mà.”

*Nguyên văn: “bách khán bất yếm đích vi tiểu” ta cũng chả hiểu nó là nụ cười ntn, chắc giống nụ cười tỏa nắng của mấy anh đẹp trai ^ - ^.

“Phải không? Nhưng mà giấy ta ném là giấy trắng, sao nổi lên lại thành màu vàng?” Ứng Thiên Dật liếc Hứa Đình Hoan một cái, lạnh lùng nói: “Hơn nữa còn là loại ngự dụng của hoàng thượng.”

“Ừc...” Hứa Đình Hoan lau mồ hôi lạnh, nói quanh co muốn tìm lý do, nhưng Ứng Thiên Dật đã khò người về trước một bước, vớt mảnh giấy vàng kia ra khỏi hồ, mặc dù chữ viết đã bị mờ lẩn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được.

Hứa Đình Hoan thấy thế, vừa định nhắc chân chuẩn đi, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng rống giận của Ứng Thiên Dật: “Hứa Đình Hoan! Người chán sống rồi! Thánh chỉ người cũng dám tự ý hủy?!!”

“Tướng gia... Ta.....” Hứa Đình Hoan ai oán nhìn, rõ ràng thừa tướng đại nhân sau khi xem những gì viết trên giấy cũng tức giận ném vào trong hồ mà, cùng phạm một chuyện như nhau, không hiểu vì sao Ứng Thiên Dật vẫn còn lập trường mà dùng lời ngay lễ thẳng giáo huấn mình? >”

“Tìm ta chơi cờ?! Ta bận sắp chết tới nơi rồi đây! Tên hoàng đế chết giẫm kia dám...” Ứng Thiên Dật không để ý đến Hứa Đình Hoan, vẫn đang hờn dỗi.

Hứa Đình Hoan thừa cơ giật lại trọng tâm câu chuyện: “Tướng gia, vừa rồi tại sao ngài lại phiền não vậy?”

Ứng Thiên Dật nhìn hẩn một cái, vô lực dựa vào cây cột ở đình tử, trong thanh âm hờ hững che giấu không được vô hạn uể oải: “Vẫn chuyện đạo tặc hoành hành trên Vụ Lương Sơn!”

“Không phải đã phái bộ khoái đi truy bắt rồi sao?” Hứa Đình Hoan mau chóng tìm được thông tin liên quan trong đầu, hỏi dò.

“Phái ba đợt nhân mã! Tất cả đều vô tích sự quay về bẩm báo!” Lời lẽ Ứng Thiên Dật càng thêm tức giận mà không đánh ra được, nhả nhận hoàn toàn biến mất, quát lên.

“Tướng gia, tức giận không tốt cho da...” Hứa Đình Hoan khuyên một tiếng...Nhưng...

“Người câm miệng! Ta không phải nữ nhân! Quan tâm da có tốt hay không làm gì!” Ứng Thiên Dật dùng ánh mắt muốn cắn người hung hăng trừng Hứa Đình Hoan – kẻ tự biết lẽ lẽ.

“Tướng gia...” Hứa Đình Hoan đảo mắt, thành công lấy lại lực chú ý của thừa tướng đại nhân: “Ta hoài nghi sơn tặc nhiều lần thoát được là vì có nội ứng!”

“Hửm?” Quả nhiên không ngoài dự kiến, Ứng Thiên Dật đã quên bản thân mình hãy còn đang tức giận, nhanh chóng xoay người lại, dùng ánh mắt lấp lánh giục Hứa Đình Hoan nói tiếp.

“Người của chúng ta phái đi cho dù không thể đắc thủ, cũng sẽ không hết lần này đến lần khác đều không có thu hoạch! Ta đoán, nhất định là có người đã đi trước một bước liên lạc, thông báo tin tức để bọn chúng giấu kín chứng cứ trước khi quan sai đến rồi! Nếu không, một đám thất phu không có đầu óc gì, làm sao chu đáo chặt chẽ cẩn thận vậy?!” Hứa Đình Hoan một hơi trần thuật kiến giải xong, không khách khí bưng chén trà của Ứng Thiên Dật lên uống.

Ứng Thiên Dật lâm vào trầm tư, cũng không tính toán sự tùy tiện của hẩn.

Ánh trăng tản khắp mặt đất, đầu ngọn sóng dưới ánh trăng thấp thoáng rung động, ánh trăng và bóng trăng đan vào nhau trên khuôn mặt tuần tú, làn da như gốm sứ của Ứng Thiên Dật tồn tại sự hài hòa khác biệt, càng tôn thêm vẻ xuất trần tuyệt diệu không cho phép người khác khinh nhờn của hẩn.

Đột nhiên, đôi mắt thanh tú của Ứng Thiên Dật di chuyển, vẽ ra nụ cười cơ trí mà yếu ớt: “Nói đến như thế... nghĩ tóm được đuôi bọn chúng sao, lại phái bộ khoái cũng vô dụng thôi...” Hứa Đình Hoan không có trả lời, yên lặng đợi thừa tướng đại nhân nói tiếp: “Như vậy... Chúng ta liền bí mật phái người nằm vùng! Trên Vụ Lương sơn!”

“Phái ai...?” Hứa Đình Hoan nuốt nước miếng, sau lưng nổi lên hàn ý lạnh lạnh, trực giác có điềm xui! Quả nhiên, chỉ thấy Ứng Thiên Dật không cho phản bác, phân phó: “Thì hai người, người và ta!”

“Cái gì?! Chỉ, chỉ hai người chúng ta?! Tướng gia, ta còn chưa tính, ngài là người trăm công ngàn việc đó! Lẽ nào cũng phải...” Tuy Hứa Đình Hoan đã sớm có dự liệu nhưng vẫn bị dọa cho phát hoảng!

“Đủ rồi, nghe xong lời người nói, hiện tại ta còn có thể tin tưởng ai?! Không thể làm gì khác hơn là tự bản thân mình xuất mã, ta cũng không tin lúc này đẹp không được lũ tiểu đạo chích đó!” Ứng Thiên Dật đã định liệu trước tình hình, Hứa Đình Hoan biết chính mình khuyên như thế nào đi nữa cũng phí công...

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói quen thuộc.

“Ứng Thiên Dật! Hứa Đình Hoan! Các người định chơi cái gì vậy? Thêm cả trăm nữa!” Là hoàng thượng! Ứng Thiên Dật với Hứa Đình Hoan đồng thời thở dài một hơi, ngay sau đó liền lập tức căng thẳng! Ngắc đầu lên, Ứng Thiên Dật thất thanh kêu to: “Hoàng thượng! Người, người trèo lên ngọn cây làm cái gì?!”

Chỉ thấy Cao Cảnh Úc dùng cả tay lẫn chân, chặt vật bám vào cành cây ngô đồng, còn không quên dùng động tác làm bản thân thoát nhìn tuyệt đẹp, hướng về hai người sắc mặt trắng bệch dưới tàng cây mà chào hỏi: “Nè

các người có nghe thấy không đó! Mang cả trăm đi chơi nữa

~!”

“Người xuống trước đi! Trên đó rất nguy hiểm!” Ứng Thiên Dật cau mày, thấy Cao Cảnh Úc còn đang duyên dáng làm ra động tác có độ khó cao, hần bị dọa sợ đến mức tim muốn tót ra ngoài!

Tiêu sái vuốt lọn tóc bị gió đêm thổi tán loạn, Cao Cảnh Úc nguy cơ trùng trùng quất xuống phía dưới: “Người đồng ý dắt ta đi.... đi cái gì mà.... núi trước đã!”

“Đùa à! Chuyện nguy hiểm như vậy người đừng có mơ!” Hình như đã quên Cao Cảnh Úc hiện tại đang làm chuyện cũng không được an toàn đi, Ứng Thiên Dật hô: “Sao người lại xuất hiện trên cây nhà ta?! Hoàng đế bệ hạ tôn quý!”

“Người không nghe nói qua hoàng đế là chí cao vô thượng sao! Trẫm đương nhiên muốn từ trên cao nhìn xuống rồi.....” Không dám nói là vì mình không đợi được Ứng Thiên Dật tiến cung nên lên chạy đến, hơn nữa để nghe trộm bọn hần nói chuyện mà lủi lên cây, giờ thì bị bẽ mặt rồi.

“Phải không?” Ứng Thiên Dật híp mắt, cười xấu xa với sử quan ẩn thân sau bóng cây phân phó: “Này! Người phải nhớ... Hoàng đế tiếp tục ở trên cao quân lâm thiên hạ, ta đến lúc đi đầu xin cáo quan.”

“...”

Nói xong, không để ý tới Cao Cảnh Úc ở trên cây rồi rít kêu gào, Ứng Thiên Dật trở tay kéo Hứa Đình Hoan đi!

Đùa! Không thừa cơ hoàng đế đang bị vây ở trên cây mà chuồn đi, chẳng lẽ muốn gọi y cùng đến Vụ Lương Sơn hay sao hả?!!

Hứa Đình Hoan nhìn thừa tướng đại nhân rồi lại nhìn hoàng đế, lòng thở dài, đi theo Ứng Thiên Dật. Quả nhiên không ngoài dự kiến, vẫn là thừa tướng đại nhân đứng đầu.....

Dưới chân núi Vụ Lương...

“Lão bà bà, bà không phải sợ, dựa theo tình hình thực tế mà nói, chúng ta sẽ làm chủ cho mọi người!” Ứng Thiên Dật cười lịch sự, tao nhã như hoa nở, già trẻ không dối gạt, nhằm lay động cảm tình của lão bà bà bên cạnh: “Bà nói thử xem, trên núi Vụ Lương kia thật có đạo tặc làm hại dân thôn, giết người cướp của không?”

Lão bà bà có đôi mắt hơi mờ, từ ái lắc đầu, vừa vá y phục vừa nói: “Nói gì lạ vậy?! Bọn họ đều là người tốt cả! Xung quanh đây, ai trong chúng ta không nhận ân từ họ? Năm ngoái tiểu tam tử nhà ta bị bệnh, chính đại trại chủ mời Cổ thần y đến trại để trị bệnh đấy!” Nói xong, lão bà bà còn thành kính chấp hai tay: “Bồ Tát phù hộ, để cho bọn họ bình an, sống lâu trăm tuổi!”

“Tướng... Không, công tử.....” Hứa Đình Hoan nuốt nước bọt, dè dặt nhìn vẻ mặt âm u của Ứng Thiên Dật, người kia sắc mặt bất thiện đứng dậy ngay lập tức, quay lại hỏi với giọng điệu không chứa ngữ khí gì: “Bọn họ mua chuộc tất cả người chung quanh đây rồi đúng không?!”

“Hình như không phải...” Hứa Đình Hoan nhún nhún vai đáp.

Về mặt anh tuấn của Ứng Thiên Dật càng trầm, thanh âm hơi run: “Vậy tức là bọn họ kỳ thực là người tốt?!!”

“Nhìn sơ thì có vẻ vậy...” Hứa Đình Hoan mau chân mau tay bật tai chạy đi trước, quả nhiên một giây tiếp theo liền truyền đến tiếng Ứng Thiên Dật rít gào: “Nói như thế thì hoá ra chính chúng ta mới là người xấu hử!!!!”

Nhu nhu huyết Thái Dương, Hứa Đình Hoan chịu không xiết mà trả lời:

“Cũng không có thể nói như vậy, dù sao đi nữa thì quan ngân lần trước đích xác là bị cướp ở đây... hơn nữa mọi thứ liên quan đều dẫn đến núi Vụ Lương!”

“Vậy thì đúng là đã có người vu cáo...” Ứng Thiên Dật cau đôi mi thanh tú, nhỏ giọng lẩm bẩm. “Rõ ràng vậy mà...” Hứa Đình Hoan nhỏ giọng tiếp lời.

Đột nhiên, lão bà bà bị lãng quên nhẹ nhàng túm túm vạt áo Ứng Thiên Dật, hiền lành khuyên: “Ta không biết người tới nơi này làm gì, bất quá, một cô nương như người hành tẩu dù sao cũng không thuận tiện, nếu có chuyện, ở gần Vụ Lương Sơn này vẫn sẽ an toàn. Bà bà dạy người, nếu có nguy hiểm liền lớn tiếng kêu lên, người tuần tra trên Vụ Lương Sơn nghe thấy sẽ không bỏ mặc đâu!!”

Ở trong lòng nhắc nhở chính không nên đánh người già, Ứng Thiên Dật nghiêng răng nghiêng lợi cười nhạt: “Ngại quá, người xem rõ ràng chút, ta đường đường là nam nhi bầy thú chứ!!!”, “Ta biết... Ta biết.....” Lão bà bà vẻ mặt thông cảm cười: “Thời trẻ ta cũng ao ước như vậy... Hài tử, không phải mặc bộ nam trang là có thể biến thành nam nhân..... Vẫn là nhận đi.....”

“Cái gì huyền tướng mình là nam nhân?!! Ta rõ ràng chính là nam nhân!!!!” Ứng Thiên Dật tao nhã trong nháy mắt sụp đổ mà rống to hơn! Lão bà bà thể nhưng vẻ mặt thương hại phảng phất như thấy người điên: “Thật đáng thương! Đại cô nương xinh đẹp như vậy...”, “Tướng, không, công tử, chúng ta đi thôi.....” Ứng Thiên Dật sắp nổi bão, Hứa Đình Hoan một bên hướng lão bà bà nói lời cảm tạ, một bên đem Ứng Thiên Dật túm đi ra cửa!

“Buông ra! Nói cho rõ ràng! Ta giống nữ nhân chỗ nào?!!!”

“Công tử! Bình tĩnh!!”

“Buông ra!!!”

“Công tử! Phong độ!!”

“Buông.....”

Vất vả dỗ dành lần dụ dỗ lắm, cuối cùng mới khiến Ứng Thiên Dật tiêu cơn tức. Hứa Đình Hoan lau mồ hôi, tưởng rằng có thể nghỉ ngơi chút, ai ngờ....

“Thay đổi kế hoạch!” Ứng Thiên Dật mím đôi môi mỏng, thẳng lưng nhìn về phía mặt trời lặn, đôi mắt trong như nước lóe lên kỳ từ.

“Cái gì?” Hứa Đình Hoan không rõ ngắc đầu, nhìn Ứng Thiên Dật đột nhiên nở nụ cười xấu xa.

“Người tới công kích ta, sau đó ta để người Vụ Lương Sơn cứu đi!” Ứng Thiên Dật cười tà tới gần Hứa Đình Hoan.

“Vậy còn ta?”

“Rất đơn giản, bị đánh đuổi trốn vào rừng hoang, sau đó có thể ngằm đi điều tra!”

“Nếu như ta nói không?” Hứa Đình Hoan không đồng ý, cau mày. Ứng Thiên Dật càng cười ngây thơ hơn, đã thế còn tỏ ra ta đây rõ đáng thương: “Người nói thử coi, nếu ta kêu một tiếng, bọn họ có tin nổi là ta ức hiếp người không? Bảo người ăn hiếp ta mới đúng ấy.”

“Tướng ——” Hứa Đình Hoan đề phòng không được, tuy nhiên không kịp bật miệng Ứng Thiên Dật, đã bị hất đi trước một bước mở miệng gào lên: “Cứu mạng

~~ có kẻ giết người

~ cướp của a

~ “

“Cướp của gì chứ, ta thấy người kêu cướp sắc còn có vẻ đáng tin hơn!” Hứa Đình Hoan không chịu nổi mà châm biếm một câu, chỉ thấy ở phía đối diện có một người cưỡi ngựa sốt sắng chạy tới, tức thì chỉ có thể tạo dáng đoạt lấy bọc hành lý trong tay Ứng Thiên Dật, xoay người triển khai khinh công bỏ chạy!

Người tới đến bên cạnh Ứng Thiên Dật rồi thì bước xuống ngựa, khí vũ hiên ngang tư thế oai hùng, không giận tự uy! So với thân hình vĩ ngạn của hắn, Ứng Thiên Dật càng mềm mại như nữ tử!

“Cô nương chớ sợ, đợi tại hạ giúp người bắt tên cướp kia!” Người tới nòng hậu sôi sục quát một tiếng, liền đuổi theo Hứa Đình Hoan, lại bị Ứng Thiên Dật ngáng chân một cái, tuy rằng không có việc gì nhưng kỳ quái quay đầu lại nhìn thẳng vào Ứng Thiên Dật xuất trần tuyệt sắc, rất tự nhiên ngây người.

“Ai là cô nương?!” Về công về tư cũng không thể để hắn đuổi theo Hứa Đình Hoan.

“Cô... ưc... Vị công tử này, người đây....” Suất thanh niên kia không giải thích được lại mê hoặc nhìn chăm chú vào hạnh mâu đang nén giận của Ứng Thiên Dật: “Này... Ta đuổi không kịp rồi!”

“Đuổi không kịp càng tốt! Toàn bộ tài sản của ta đều bị cướp rồi, giờ người phải chịu trách nhiệm!!” Ứng Thiên Dật cười lạnh, chân bước đến phía trước, vẻ mặt không khác gì ác bá.

“Vây... Công tử nếu không chê, trước hết đến sơn trại thu xếp đi...” Người tới rõ ràng ôn hoà hiền hậu, không để bụng đã thuận theo tâm tư của Ứng Thiên Dật, còn khách khí tự giới thiệu: “Tại hạ là Địch Phong, đại trại chủ núi Vụ Lương, trong địa bàn của chúng ta xảy ra loại việc này thật sự là có lỗi với công tử...”

Ứng Thiên Dật dùng vẻ mặt cổ quái quan sát Địch Phong hồi lâu, mới yếu ớt thở dài: “Các người quả nhiên không phải bại hoại, mang ra so sánh, ta còn giống sơn tặc hơn một chút...”

“Công tử...?” Địch Phong đi trước dắt ngựa, không nghe rõ nên nhẹ giọng hỏi. Ứng Thiên Dật lắc đầu, trước tặng cho y đang choáng váng nhìn hắn một nụ cười tuyệt trần, sau mới trả lời: “Không có gì, làm phiền Địch trại chủ dẫn đường rồi...”

Trong cung...

Cao Cảnh Úc một thân nữ trang đẹp đẽ, tự nhận là thần không biết quỷ không hay chuồn ra khỏi cung như tội phạm. Đối diện với bức tường cung đồ sộ, Cao Cảnh Úc lộ ra mị hoặc từ trong xương cốt, cười duyên: “Hi hi hi

~~ muốn bỏ trăm một mình rồi đi chơi? Ứng Thiên Dật, người đợi đấy cho trăm!!”

Vụ Lương Sơn đúng không? Người không dắt trăm đi theo, chẳng lẽ trăm không biết tự đi?! Kéo chân váy, Cao Cảnh Úc nhìn hướng chính xác, bước chân nhanh nhẹn thoải mái chạy đi.

“Trong tiểu thuyết đều nói, để tiện hành tẩu giang hồ nữ nhân đều sẽ thay nam trang, vậy nam nhân để thuận lợi tự nhiên phải thay nữ trang rồi!” Vì suy nghĩ trong lòng mình mà tấm tắc một hồi, Cao Cảnh Úc đầu cũng không quay lại liền phân phó: “Sử quan, mau nhớ kỹ, đây là trăm anh minh quyết đoán!”

Trong sơn trại núi Vụ Lương, Ứng Thiên Dật một thân trang phục nho sinh đột nhiên rùng mình.

“Không...” Ứng Thiên Dật lắc đầu, chưa biết nên giải thích thế nào đột nhiên cảm thấy phấm lạnh, chỉ đành cười phản bác: “Cổ thần y, nên đổi giọng gọi ta quân sư đi....”

“Đương nhiên! Người cũng có thể gọi Tư Tĩnh...” Cổ Tư Tĩnh thần nhiên cười, gật đầu. Ứng Thiên Dật vừa vào sơn trại liền Mao Toại tự tiến* làm quân sư, y cũng được phép bỏ xuống kiem chức ban đầu. Nhưng mà y cũng không dám nói cho Địch Phong,

Đi trước hắn là ngọc diện thần y Cổ Tư Tĩnh, thấy thế, quan tâm quay đầu hỏi: “Ứng công tử, thấy lạnh sao?”

Bản thân mình không tin được mỹ nam tử quý dị tuyệt thế mới tới này....

* Mao toại tự tiến: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử.

Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.

Ứng Thiên Dật ngồi ngay ngắn bên trong chính đường sơn trại, trong tay là chén sứ men xanh nhất định là hàng cao cấp ở lò gốm Châu Nhữ, lúc này đang tản ra mùi thơm nhàn nhạt của trà Vũ Tiền.

“Quân sư!!” Một thủ hạ thật thà chất phác nhìn Ứng Thiên Dật tuần mỹ như tiên tử trong tranh, bất đắc dĩ mở miệng đánh vỡ sự yên lặng ví như cảnh thiên nhiên trong thi ca này. Thản nhiên ngẩng đầu, Ứng Thiên Dật cười đáp lại: “Chuyện gì?” sau vài ngày ở chung, Ứng Thiên Dật càng khẳng định bên trong Vụ Lương sơn trại đều là người tốt! Đã như vậy, hẳn lại càng nghĩa bất dung từ muốn tìm ra tên hỗn đản vu oan giá họa kia!

Thủ hạ do dự một chút, nhỏ giọng trả lời: “Quân sư, mấy ngày nay gà trong trại luôn bị trộm...”

“Hừm?” Nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, Ứng Thiên Dật không cho là đúng phân phó: “Đó là việc nhỏ, ta thiết kế một bọ cạp bấy, các người lập tức mang đi...” Muốn khảo nghiệm cái chức quân sư này của hắn phải không? Cũng đừng chọn loại việc này chứ, quả thực đang vũ nhục trí tuệ của hắn mà! Thủ hạ kia đáng vốc tiêu tụy tiếp nhận bản thiết kế Ứng Thiên Dật giao cho, thoả mãn lộ khai.

Thấy hắn vừa đi, Ứng Thiên Dật mới nhẹ thở một hơi. Hiện tại, không có đầu mối, hắn nên bắt đầu từ đâu đây? Hơn nữa, bản thân lộ khai kinh thành lâu như vậy, tên hoàng đế kia thực sự sẽ ngoan ngoãn sao? Hừ! Sẽ mới lạ!...

“Đau quá!!!” Hứa Đình Hoan rút cái bẫy chồn đang kẹp trên cánh tay ra, hung dữ trừng con gà bắt được trong tay! Đều do Tướng gia cả, tự đứng đơn độc đâm đầu vô nguy hiểm, hại hắn không dám đi xa, không thể làm gì khác hơn là âm thầm bảo vệ ở khu vực gần đó. Kết quả ngay cả cơ hội mua lương khô ăn cũng không có, không thể làm gì khác hơn là ngày ngày đến đây bắt gà ăn! Hôm nay còn bị bộ bẫy sói kẹp cho! Không biết là ai thiết kế cái bẫy này nữa! Thật không phải đẳng cấp bình thường mà

3. Chương 3: Bình Tặc Ký P2

Edit : Hiền Vũ

...

Hứa Đình Hoan đang nướng gà ăn ở trong rừng cây dưới chân núi, vừa oán giận vừa ngẩng đầu, đột nhiên thấy một bóng dáng cao gầy tiêm lẹ từ ven đường chạy qua, miếng thịt ngậm vào trong miệng bất ngờ rơi xuống.

Mỹ nhân nha

~~ nếu không phải bản thân định lực cao, đã sớm không nhịn được mà nhảy ra đề nạng xuống rồi! Lớn lên mê người như thế này còn dám ra khỏi cửa, là muốn tăng số người phạm tội sao hả? Cơ mà, cái khí chất diễm mị nhập cốt này thật đúng là giống Hoàng thượng y như đúc!

Hoàng thượng?

Vừa quay đầu lại, Hứa Đình Hoan bị hóc xương trong cổ họng, dồn sức ho, gần như thấy Diêm vương!!

Là... là... Hoàng thượng

!!!!

Hứa Đình Hoan muốn vọt người đuổi theo, còn chưa cất bước, đã bị hắc y nhân chẳng biết xuất hiện khi nào ở phía sau điểm trúng huyệt đạo!!!

“Hừ hừ... Người liền thành thành thật thật chờ ta thu thập hết bọn chúng đi....”

“.....” Trước mắt tối sầm, Hứa Đình Hoa vùng vẫy xem người nọ muốn nói cái gì, nhưng cái gì cũng chưa kịp nói ra.....

Cao Cảnh Úc một thân nữ trang đi ba ngày đường, dọc đường liên tục hỏi thăm mới tìm được núi Vụ Lương! Đối với người sống trong nhung lụa như hần mà nói, giờ này khắc này, đúng là khổ không nói nổi rồi! Trên khuôn mặt tuấn tú hội tụ mọi thứ xinh đẹp nhất, không che giấu được một nỗi, thân thể suy nhược, gầy yếu không xương, phẳng phất một trận gió qua sẽ bị thổi đi.

Trên đường người đi đường ào ào dừng chân, đã kinh diễm khuôn mặt xinh đẹp như thế, lại tiếc thương khuôn mặt tiêu tụy như vậy....

“Ứng Thiên Dật, người đợi đấy cho trẫm.....” trong mắt phượng của Cao Cảnh Úc chợt hiện lên tia không cam lòng kỳ quái, lúc này y nhất định phải ngó chừng Ứng Thiên Dật thật kỹ!

Vất vả lắm mới đến bên trạm dịch sườn núi, Cao Cảnh Úc đã đi không nổi nữa! Thất tha thất thế ngã vào trong trạm dịch, Cao Cảnh Úc liền thấy vô hảo bất thành thư*, đúng lúc Ứng Thiên Dật ở trong trạm thu thập tư liệu!!

*Vô hảo bất thành thư: ý chỉ chuyện may mắn, chuyện vừa khéo.

Đã biết thiên tử có thần giúp mà

~~ Cao Cảnh Úc ở trong lòng reo hò một tiếng, hướng về phía Ứng Thiên Dật chạy nhanh tới!

Ứng Thiên Dật bị dọa mà sắc trà, không kịp thuận khí đã vội vã tránh qua một bên! Sớm biết tên hoàng đế này không phải là đèn hết dầu, không nghĩ tới y dĩ nhiên khoa trương đến mức tự mình chạy tới!!!

Cao Cảnh Úc vốn là đầy bụng ủy khuất bị hần một lòng trốn tránh càng thêm giận dữ, nghiêng rằng một cái, bất chấp tất cả chỉ vào Ứng Thiên Dật mắng to: “Người đây không có lương tâm!!! Vậy mà bỏ mặc ta rồi ăn chơi một mình!!!”

Ứng Thiên Dật thoáng cái ngậy người, không đợi mở miệng, toàn bộ ánh mắt trong trạm đã tập trung lại! Mọi người kỳ quái nhìn quân sư tuấn mỹ văn văn tú tú, khi nào thì chọc phải một siêu cấp đại mỹ nhân như thế?

Có khán giả, Cao Cảnh Úc diễn càng xuất thần! Lập tức bắt đầu ai ai nức nở, nhất chi lê hoa xuân ái vũ*, thực sự là khiến nam nhân đang ngồi đó đều hận không thể ôm y vào lòng, hết lòng thương tiếc!

*nhất chi lê hoa xuân ái vũ: hoa lê lắm tấm mưa xuân -> chỉ vẻ đẹp của người con gái khi khóc.

Xuất phát từ câu thơ “lê hoa nhất chi xuân ái vũ” trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương Quý Phi.

“Người, người bội tình bạc nghĩa ta!!!”

“Ta làm sao?!!” Ứng Thiên Dật vừa định đưa tay kéo hần đến bên cạnh, chợt nghe thấy Cao Cảnh Úc khóc nức nở trách móc, tay vươn ra liền đông cứng giữa không trung.....

“Các vị đang ngồi ở đây cấp cho tiểu nữ tử một cái công đạo, cô nương ta vốn đã hứa gả cho hần, hần thế nhưng đùa bỡn ta, bản thân xa chạy cao bay..... Bỏ lại ta bơ vơ một mình không cách nào sống nổi, nghìn dặm xa xôi đến tìm chồng, gặp mặt rồi hần còn muốn trốn ta.....” Cao Cảnh Úc thầm cười trộm trong lòng vì khả năng diễn xuất tuyệt diệu của mình, trên mặt lại càng thấy đau khổ.

“Người, người, người căn bản không phải cô nương!!!!” Ứng Thiên Dật run rẩy chỉ vào Cao Cảnh Úc còn đang thêm mắm thêm muối, tức giận dồn lại không nói ra lời!

“Ta đương nhiên không phải rồi!” Cao Cảnh Úc gặp chiêu phá chiêu, dễ dàng bác bỏ: “Trinh tiết của ta đã sớm trao cho tên vô lương tâm nhà người!”

Trong trạm lập tức nổ tung oa, mọi người không dám tin nhìn Ứng Thiên Dật đang trừng mắt lúng túng, đều bắt mắt khoa tay múa chân, trách cứ hần không nên như vậy! Cô nương xinh đẹp vậy người cũng không muốn, không sợ trời cao sét đánh chết người hả!

“Ta đoạt trinh tiết của người lúc nào hả!” Ứng Thiên Dật nghiêng rằng nghiêng lợi, mỗi chữ mỗi câu ép hỏi! Hạnh mâu dấy lên ngọn lửa nhỏ, nói không rõ ràng ta liền lột da người!

Cao Cảnh Úc chợt dậm lùi bước, nói quanh co cãi lại: “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm*..... Người —— người.....”

* vẽ được bề ngoài con hổ nhưng khó vẽ được thần thái của nó, biết người biết mặt không biết lòng.

“Ta làm sao?! Người nói rõ cho ta!” Ứng Thiên Dật nắm trụ vai Cao Cảnh Úc đang muốn né tránh, mãnh lực lay động!!

“Ta... Ta.....” Cao Cảnh Úc bị lay đến loạn cha loạn choạng, nhất thời thua khí thế của Ứng Thiên Dật, nói không ra lời! Bằng trực giác, Ứng Thiên Dật lúc này thật sự nổi giận, nếu không dùng tối hậu thư, đừng mong có thể lưu lại!!! Nghiến răng một cái, Cao Cảnh Úc bất chấp tất cả kêu to: “Người muốn đuổi thì cứ đuổi đi!! Dù sao thì ta và hài tử trong bụng ta đều trời sinh mệnh khổ mà!!!”

“Oa ——” thanh âm bất bình từ bốn phía càng nhiều, nếu như ánh mắt có thể giết người, Ứng Thiên Dật sớm đã chịu thiên sang bách khổng*!

*thiên sang bách khổng: trăm lỗ thủng, nghìn vết thương.

Giận đến độ muốn bóp chết y, Ứng Thiên Dật mở miệng cười dài! Sét đến đánh chết hẵn đi! Hẳn vậy mà lại có thể làm “Hoàng đế” mang thai?!

Thấy trong mắt Ứng Thiên Dật tóe lên lửa giận, Cao Cảnh Úc vừa mệt vừa sợ khẽ kêu một tiếng: “Đừng bỏ ta mà...” Rồi liền thoát lực té xủ! Đây không thể nghi ngờ càng nhận được vô hạn đồng cảm! Cũng làm lời nói của y thêm độ tin cậy sâu sắc!

Cả kinh, Ứng Thiên Dật tay chân luống cuống đem thân thể yếu ớt của Cao Cảnh Úc ôm vào lòng. Vô hạn tức giận đều bị hết thảy thương tiếc bỏ qua! Nhẹ nhàng đem thân thể không được mấy lạng của Cao Cảnh Úc cố định vào trong ngực, Ứng Thiên Dật ngẩng đầu đón nhận ánh mắt đồng hành của Dịch Phong. Người kia vẻ mặt bình tĩnh, thấp giọng giáo huấn: “Ứng quân sư, người làm sao có thể đối đãi đệ muội như vậy?! Làm khó nàng gái có chồng một đường phong trần mệt mỏi đến tận đây tìm người, người cần phải đối tốt với nàng! Mau đưa nàng về trong trại để Tư Tĩnh xem một chút đi! Nàng có thai, không được qua loa!”

“Ai ——” Ứng Thiên Dật chặn ngang eo ôm lấy Cao Cảnh Úc, vừa hối hận vừa theo Dịch Phong rời đi, còn phải chịu bốn phía chòm chọc khiêu khích. Hẳn chỉ biết, cái tên hoàng đế này không để y gây chuyện sẽ không kêu Cao Cảnh Úc!!

Nhưng... y thực sự nhẹ đi rất nhiều..... Ngay cả mình cũng có thể bế đi

Sợ y gặp nguy hiểm sợ y chịu khổ..... Nhưng y nhất định không nghe.....

Không muốn thừa nhận yêu thương nổi lên trong lòng mình, Ứng Thiên Dật ho nhẹ một tiếng đuổi theo Dịch Phong.

Nơi nào đó, sử quan sau khi trái lo phải nghĩ, đề bút vẽ sửa một mạch ghi chép [...Ngày nào đó, biết thừa tướng làm cho hoàng đế mang thai.....] lắc đầu, e là ngay cả hắc cũng mặc kệ loại lời nói vô căn cứ này đi.

Suy nghĩ một chút, hẳn liền ở phái dưới bỏ thêm câu phê bình chú giải.

“Thái sử công viết: [Làm sao có thể...]" ...

Cự tuyệt hảo ý của Cổ Tư Tĩnh muốn xem bệnh cho Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật không tránh được than nhẹ một tiếng đóng cửa cửa phòng, ngồi bên giường, ôn nhu vuốt mấy sợi tóc đen trên trán Cao Cảnh Úc.

Cao Cảnh Úc đã sớm tỉnh, nhưng sợ chính mình chỉ cần ở cùng một chỗ, liền chắc chắn bị Ứng Thiên Dật chửi rửa thậm tệ, vì vậy tính kế tiếp tục giả bộ ngủ, hưởng thụ bên tai thanh tĩnh, còn có nhu tình hiếm khi có được.

Nhìn tư thế ngủ trầm tĩnh xinh đẹp của Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật nhẹ giọng nỉ non: “Chờ người tỉnh... Ta sẽ đưa người trở về.....”

“Mơ đi!!” Đã quên mình còn đang giả bộ ngủ, vừa nghe lời này, Cao Cảnh Úc xoay người dựng lên, đối diện Ứng Thiên Dật lạnh lùng cười tà.....

“Ngài tỉnh? Ngủ có ngon giấc không? Nghìn vạn lần đừng nhúc nhích, sẽ động thai khí đó

~” Ứng Thiên Dật nhếch khóe miệng ngoài cười nhưng trong không cười, trên tuấn nhan đoan chính thanh nhã hiện lên tin nguy hiểm. Cao Cảnh Úc bị hấn cười mà sợ hãi không tự chủ được chùn bước một chút, cười gượng trả lời: “Cái gì, đâu có... Ta, ta một chút chuyện cũng không có, rất khỏe mạnh”

“Kia khó mà tin được, thai mà Hoàng đế mang chính là long loại! Tuy rằng không biết là tiểu thần lưu lại lúc nào.....” Ứng Thiên Dật lạnh lạnh đem Cao Cảnh Úc đang muốn chuồn đi kéo đến bên người, tuấn nhan kề sát mặt y, hơi thở như lan dò hỏi.

Bị làn gió thơm kia xông đến cả người vô lực, Cao Cảnh Úc tự nhận xui xẻo mà buông bỏ kháng cự, nhẹ nhàng tiến vào trong ngực Ứng Thiên Dật, yếu ớt làm nũng: “Người ta không chịu đâu

người khi dễ người ta

“

“Ừc...” Ứng Thiên Dật nổi một tảng da gà, đẩy Cao Cảnh Úc đang dựa trong lòng ra như đang phải thứ gì đó không sạch sẽ, liên tục lùi về ba bước, kêu to: “Người, người, người làm ơn có chút tôn nghiêm của nam nhân được không?!! Vậy mà dám dùng cái giọng điệu này...”

“Nè —— Đừng có kỳ thị nữ nhân chứ

~” Cao Cảnh Úc không hờn giận bước xuống giường, đi về phía Ứng Thiên Dật.

“Diễn trò! Nữ nhân gì chứ, này rõ là nhân yêu.....” Ứng Thiên Dật phản bác, ngay khi Cao Cảnh Úc muốn ba hoa khoe lác, ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Dịch Phong: “Ứng quân sư, ta mang thuốc dưỡng thai tới cho tôn phu nhân.. ...”

Hai người trong phòng cùng cả kinh, Ứng Thiên Dật vội vã đi qua chặn cửa, Cao Cảnh Úc thì luống cuống tay chân bỏ lại giường, còn tiện tay nhét một cái gối đầu vào trong áo...

“Ứng quân sư? Người tới để ta đi vào a?” Dịch Phong đẩy cửa không ra, buồn bực hỏi. Thấy mọi thứ xong xuôi, Ứng Thiên Dật tự nhiên mời Dịch Phong tiến vào.

“Trại chủ, sao dám làm phiền ngài chứ.....” Ứng Thiên Dật ngoài miệng khách sáo, trong lòng đầy mồ hôi lạnh... Quả nhiên, thấy cái bụng phồng lên rõ ràng của Cao Cảnh Úc, Dịch Phong mê hoặc hỏi: “Kỳ quái, thế nào mà mới chớp mắt thôi, cái bụng của tôn phu nhân liền to lên nhiều vậy?”

Trên giường Cao Cảnh Úc thầm kêu không ổn, nhưng bản thân lộ ra nụ cười kiêu mị lừa gạt chết người không đền mạng: “Ấy, nhất định là do sau khi nhìn thấy tướng quốc... không, tướng công liền quá vui mừng, trong lòng thả lỏng tự nhiên là nhìn qua khá lớn.....”

“Có kiểu này nữa sao?” Dịch Phong tự nhận không phải nữ nhân, cũng không phải rất rõ ràng, đơn giản tiếp nhận, cái này làm sao nghe lại giống như mượn chuyện tiểu lâm vậy. Ứng Thiên Dật thở phào nhẹ nhõm, mở lời chuyển đề tài: “Được rồi, trại chủ. Ta nghe nói mấy ngày nay đội ngũ vận chuyển quan ngân sẽ đi qua, chúng ta có đúng hay không cũng nên.....”

Dịch phong không đợi hấn nói xong liền mở miệng trách mắng: “Nói cái gì?! Chúng ta làm sao có thể có chủ ý cướp ngân quan?! Kia đều là tiền mồ hôi xương máu của bách tính, lần sau không được nhắc lại!” Nói xong, tựa hồ nghĩ bản thân ngữ khí nặng nề, Dịch Phong nở nụ cười: “Không nói nữa, mau, để phu nhân thuốc an thai còn nóng uống hết đi...”

Ứng Thiên Dật cùng Cao Cảnh Úc đồng thời nhìn chằm chằm bát đồng được đen khé cổ kia, trong lòng nuốt nuốt nước bọt, uống... Không có tác dụng phụ chứ.....

Không nghĩ ngờ có việc ấy nên Dịch Phong không thấy được biểu tình quái dị của hai người, còn hăng hái nhiệt tình khuyên.

Cao Cảnh Úc sâu sắc cảm nhận được tự tạo nghiệt không thể sống, câu này lời lẽ chí lý a. Nghiến răng một cái, xuất ra hào khí tráng sĩ cắt cổ tay, Cao Cảnh Úc vươn tay ra: “Ta uống.....”

“Không được uống!” Ứng Thiên Dật tình thế cấp bách kêu to, chặn cướp làm cái bát rơi xuống mặt đất!!

“Ứng quân sư —— người đây là ——” Dịch Phong ngăn cản không kịp, chấn kinh quát hỏi.

Vừa thầm kêu to: làm sao có thể để hoàng đế uống được bậy bạ, Ứng Thiên Dật vừa phải nghĩ ra lý do trấn an Địch Phong: “Đại trại chủ, tiểu vụng về này có một tật xấu, vừa uống được sẽ nôn... Làm dơ nơi này không được tốt lắm... Chúng ta không cần lo cho y đâu... Đi trước thảo luận một chút đại sự trong trại...”

Liên tục túm đẩy, Ứng Thiên Dật đem Địch Phong còn đang mặc danh kỳ diệu kéo ra khỏi phòng! Còn quay đầu lại cho Cao Cảnh Úc một cái nhìn cảnh cáo không cho phép chạy loạn, trở về sẽ trừng phạt người.

Nghe tiếng bước chân hai người đi xa, Cao Cảnh Úc xoay người ngồi xuống, muốn kêu y an tĩnh? Kiếp sau đi!

Giữa lúc y đang tính toán thời gian, cửa đột nhiên bị đẩy ra!

Nơm nớp lo sợ quay đầu, chỉ thấy Cổ Tư Tĩnh tuần nhan âm trầm đi đến, đối với Cao Cảnh Úc đang không biết làm sao, ngữ khí không che giấu lạnh lùng ra lệnh: “Người cởi ra cho ta ———— “

“Hả?! ———— “

Cổ Tư Tĩnh cau cau tuần mi, không nhịn được mà thúc giục: “Người có cởi hay không? Hay là... Người hi vọng ta động thủ giúp người cởi?”

“Ai ——” bị ép đến một góc, Cao Cảnh Úc mắt thấy chạy trốn vô vọng, khoa trương than lớn một tiếng, hối hận lắm bầm nói: “Ta đã biết... bản thân xinh đẹp chính là một sai lầm.....”

“Bớt phí lời, cởi!” hình ảnh Cổ Tư Tĩnh bình thường tao nhã sớm đã không thấy, lúc này hằn vể mặt âm ngoan, xông lên trước vài bước, thừa dịp Cao Cảnh Úc phòng bị không chu toàn, một phen xé mở vạt áo trước của y!!!

Cao Cảnh Úc cúi đầu xuống, bộ dạng không thể kháng cự giống như bức tranh hồng nhan bạc mệnh, quên đi, ai kêu y đẹp như vậy, đẹp cũng là cái tội sao?!

Nhưng Cổ Tư Tĩnh lại chỉ là nhìn lồng ngực trắng bằng phẳng của Cao Cảnh Úc gật đầu, liền không có hứng thú dời đi ánh mắt. “Người quả nhiên là nam...”

Cái gì đây... Cao Cảnh Úc không hờn giận mặc lại y phục, trong lòng bất mãn nói thầm. Hại y còn tưởng rằng sẽ phát sinh chuyện gì chứ, quả thực có chút mong chờ.... Bất quá, nếu đã bị tra xét ra thân phận thật, kế tiếp lại chẳng biết sẽ ra sao, Cao Cảnh Úc trong lòng tùy theo lại thêm một lần nữa trở nên hưng phấn..... Đến giày vò ta đi

~ chà đạp ta đi

nhân vật chính có số phận bi kịch nè

Cao Cảnh Úc ở trong đầu bắt đầu huyền tưởng một trăm linh một loại cực hình, chìm đắm trong bầu không khí nghĩ mình lại xót cho mình, không phát hiện Cổ Tư Tĩnh đã vô thanh vô tức ly khai từ lâu.

Cho nên, đây là nguyên nhân vì sao Ứng Thiên Dật sau khi kể hết cho Địch Phong rồi trở lại, liền thấy Cao Cảnh Úc vẻ mặt tức giận bất bình ngồi ở trên giường.

“Làm sao vậy?” vừa ở trong lòng may mắn ý lúc này thực sự nghe lời “Ngốc” ở trong phòng, Ứng Thiên Dật vừa kỳ quái hỏi. Dù sao biết rõ tính khí Cao Cảnh Úc, đã sớm không ôm hy vọng xa vời y có thể an phận.

“Vừa rồi... Cổ Tư Tĩnh có tới.....” Cao Cảnh Úc bịu môi, oán hận trả lời. Ứng Thiên Dật nhú mày, ngực có dự cảm bất hảo. Thân y có trình độ như Cổ Tư Tĩnh, Cao Cảnh Úc phần nữ trang thiên y vô phùng thể nào cũng không nhất định có thể giấu diếm được.

“Hắn...” Cao Cảnh Úc cắn cắn môi đỏ thắm, giọt nước mắt lấp lánh ở trong hốc mắt xoay chuyển. Rốt cục, khàn nhẹ một tiếng, Cao Cảnh Úc kiềm chế không được nhào vào trong lòng Ứng Thiên Dật đang vẻ mặt mờ mịt, lên tiếng khóc lớn.....

“Hắn... cứ như vậy kéo phanh y phục của ta.... Thậm chí..... Hức hức...”

“Thậm chí cái gì...” Ứng Thiên Dật ôm chặt Cao Cảnh Úc, rõ ràng nghe được giọng mình bắt đầu run rẩy. Xong rồi... Giờ thì chờ tịch thu tài sản chém cả nhà đi... Cư nhiên để hoàng đế phát sinh loại sự tình này.....

Cao Cảnh Úc khóc đến hai vai mẫn liệt co rút, nước nở không thể nói thành lời, Ứng Thiên Dật bị dọa sợ không làm chủ được tinh thần đành phải tự mình suy đoán theo hướng xấu nhất: “Hắn... Thậm chí đối với người... Làm cái gì gì đó đúng không?!” Dùng sức xiết chặt Cao Cảnh Úc, bản thân Ứng Thiên Dật cũng không nghĩ tới sẽ rống lớn tiếng như vậy!

“Thậm chí hắn cái gì cũng không làm!!! Hu hu hức

~” Cao Cảnh Úc nước nở lên án, hoàn toàn không phát giác sắc mặt Ứng Thiên Dật trong nháy mắt biến xanh ghê gớm.....

Hung hăng lau hai mắt ngấn lệ của Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật vì trước đó bạo phát mà bình tĩnh chậm rãi hỏi: “Hắn chưa từng làm gì hết?”

“Ừm!” Cao Cảnh Úc không hề nghi ngờ hắn đang tức giận.

“Cho nên người đau lòng?” Ứng Thiên Dật càng hỏi càng dịu dàng.

“Đương nhiên rồi! Đây chẳng phải là vũ nhục khuôn mặt xinh đẹp của trăm sao hả?!” Cao Cảnh Úc ngây ngốc ở một bên lên tiếng phê phán ánh mắt Cổ Tư Tĩnh, lại không biết Ứng Thiên Dật bên cạnh đã vung mạnh nắm đấm.....

“Oa a

~~ người, người muốn hành thích vua hả?!”

“Hôm, nay, ta nhất định phải dạy cho người một bài học”

“Oa

người bình tĩnh một chút!!!”

“Đừng có trốn! Người qua đây cho ta!!”

“Huhu

thương lượng chút đi... Chí ít... Đừng có đánh mặt ta... ..”

“Cao Cảnh Úc!!!!”

“Cứu mạng... A!!!”

4. Chương 4: Bình Tặc Ký P3

Edit : Hiền Vũ

∴.

Ngày hôm sau, trong sơn trại, nhìn Ứng Thiên Dật nhàn nhã dạo chơi rồi thưởng thức trà, mấy tên thủ hạ vụng trộm suy đoán.....

“Sao lại không thấy quân sư phu nhân?”

“Chắc là ở trong phòng...”

“Sao thế?”

“Ngốc à! Thì chắc là do tối qua quân sư nhiệt tình quá chứ sao.....”

“Chẳng phải vậy thì là gì! Người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn* mà! “

“...”

Tiểu biệt thắng tân hôn: xa nhau một thời gian gặp lại còn ân ái hơn cả lúc mới cưới.

“Cơ mà, quân sư phu nhân không phải là đang mang thai sao?”

“Người thì biết cái gì?! Tối qua ta trực, tự dưng nghe thấy trong phòng quân sư cứ mãi truyền ra tiếng kêu của phu nhân..... Đến gần mới nghe tiếng phu nhân la lớn ‘Dừng...’, ‘Dừng mà...’, ‘Ta chịu không nổi...’, ‘Cầu người tha cho ta...’ ... Nhưng mà quân sư cũng không có dừng lại.....”

“Oa! Hắn gầy yếu, hào hoa phong nhã như thế ... Còn có thể chiến nhiều hiệp vậy sao.....”

“Ngốc! Nước biển không thể đo bằng đấu, người có thể nào nhìn vào tướng mạo??

“Lợi hại... Bội phục..... ” Trong phòng Ứng Thiên Dật, Cao Cảnh Úc co rúc ở trong chăn với gương mặt bị đánh cho sưng phù, làm sao cũng không chịu đi ra ngoài!

“Người không ra thì cứ việc chui lui cả đời đi!” Ứng Thiên Dật thở dài một hơi, khuyen đến miệng đắng lưỡi khô, hung hăng bỏ lại một câu, tông cửa xông ra: “Ta tự đi tìm Cổ Tư Tình giải thích!!”

Đợi đến sau khi tiếng phá cửa điếc tai qua đi, Cao Cảnh Úc cẩn cẩn dục dục nhô đầu ra, xác định Ứng Thiên Dật đã đi ra ngoài, mới dám leo ra. Thật là, long nhan bị đánh vẫn là chuyện nhỏ! Đáng giận chính là, mặt của y trời sinh mỹ lệ, Ứng Thiên Dật vậy có thể xuống tay tàn nhẫn!! Đồ kị! Hắn nhất định là đồ kị với mình!!!

Ở trong lòng sau khi tìm được một cái lý do đủ để an ủi bản thân, Cao Cảnh Úc cuối cùng tạm thời thoát ra khỏi suy nghĩ hủi dung, bắt đầu không đứng yên. Nhìn bốn phía xung quanh một chút, Cao Cảnh Úc mới phát hiện, náo loạn lâu như vậy, hiện tại đã vào đêm..... Hèn gì bụng thấy đói....

Nhưng... Cho dù y là hoàng đế, cũng hiểu được nơi này không phải là hoàng cung của mình, không thể muốn gì được nấy. Lại nói, nơi này ngay cả một người hầu hạ cũng không có, kêu y đến đâu tìm người đòi ăn uống? (đều bị Ứng Thiên Dật rống chạy hết rồi...) mà quan trọng hơn là —— mặt của mình hiện tại làm sao có thể gặp người?!! Sẽ phá hủy anh minh cả đời của y!!!

Quyết định chủ ý mặt mũi quan trọng hơn cái bụng, Cao Cảnh Úc khe khẽ thở dài một hơi, lại vẽ mặt ai oán trở lại trên giường.

“Ô... Đau..... ” co rút lại một chút tứ chi cứng ngắc, Hứa Đình Hoan chậm rãi tìm về ý thức của mình. Mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là bầu trời bao la, bầu trời cao rộng, lóe lên ánh sao cùng với những con chim vì kinh sợ mà bất ngờ bay vút lên. Đây... Là? Lắc lắc đầu, Hứa Đình Hoan còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh từ từ nhớ lại chuyện liên tiếp diễn ra... Hắn nhìn thấy hoàng đế mặc nữ trang lên sơn trại, vừa định đi thông báo tướng gia... Đã bị... Đánh bất tỉnh!! Đúng! Đánh bất tỉnh! Nhưng... Mình làm sao lại bị vứt bỏ tùy tiện ở nơi này như vậy? Bình thường sau khi xong việc không phải đều bị diệt khẩu sao?

“Tại sao? Ta sống sót như thế nào?” Làm sao lại nghĩ không ra, Hứa Đình Hoan nhúc nhích đầu mà rống lên! Phía sau, một tiếng nói lạnh lùng phảng phất như từ Địa Ngục truyền tới tiếp lời: “Thật có lỗi, người không hài lòng cứ nói..., ta lập tức làm thịt người.”

Hứa Đình Hoan bị dọa giật mình mạnh mẽ quay đầu lại, đồng thời không dám tin mở to mắt: “Là người?!”

Nheo nheo mắt, tựa hồ là Hứa Đình Hoan phản ứng quá mức kỳ quái “Ta có gì không đúng sao?”

“Không phải...” Hứa Đình Hoan lắc đầu thán phục: “Chẳng qua là không ngờ người sẽ tham gia vào chuyện tầm thường này. Ta cho là người ngay cả hoàng đế thấy chết cũng không cứu đâu!” Bởi vì, cứu hắn chính là sử quan xuất quỷ nhập thần, điện vô biểu tình!!!

“Ta là không muốn cứu.” Nghe được lời của hắn, sử quan ngay cả vẻ mặt cũng không đổi, lãnh đạm trả lời, cho thấy mình cũng vạn bất đắc dĩ.

“Kia..... ” Hứa Đình Hoan không vui muốn phản bác, lại bị cắt ngang: “Người nếu như có thể đứng lên, thì đi đi.”

Nhú nhú mảy, Hứa Đình Hoan cũng biết phân biệt nặng nhẹ, chậm gấp, lập tức lão đảo muốn ngã mà đứng lên. Vuốt cái gáy đang phát đau, Hứa Đình Hoan nghi ngờ hỏi: “Ta ngủ bao lâu?” Sử quan đi ở phía trước dừng một chút, cũng không quay đầu lại trả lời: “Hơn hai ngày.”

“Lâu như vậy?!” Hứa Đình Hoan khó có thể tin kêu to, làm sao cũng không cách nào tiếp nhận: “Ta bắt quá là bị điểm trúng huyệt, làm sao lại?!”

Sử quan chần chờ một chút, ngữ điệu trả lời dù chưa biến hóa nhưng lại hàm chứa chút tiểu ý: “người đem người giao cho ta kia không hy vọng người tỉnh lại quá sớm, cho nên lúc người vừa muốn tỉnh ta lại bổ thêm mấy cái. “

“Hừ!” tức không có chỗ phát tiết, Hứa Đình Hoan xoa đầu, vẫn là không hiểu rõ mà quay đầu đi chỗ khác! Nếu như hắn chú ý một chút, liền sẽ phát hiện sử quan đang len lén đem một cây côn to bằng miệng chén vút xuống trong bụi cỏ..... “Cổ...” Ứng Thiên Dật kỳ quái làm sao một đường đều không có hộ vệ, đi tới gian phòng vắng của Cổ Tư Tĩnh, vừa muốn cất giọng, liền cứng rắn ngậm miệng lại. Bằng trực giác, hắn nghĩ ra điều gì không đúng. Thả nhẹ cước bộ, Ứng Thiên Dật mò tới căn phòng phát ra âm thanh...

“Chịu không nổi rồi!!!! Thật đói

~~ ” Cao Cảnh Úc cuối cùng vẫn là mặt mũi thua cái bụng, tức giận bất bình mà đứng lên! Không để cho y ăn thì y cam chịu sao! Cẩn thận tính toán, bản thân từ lúc tìm được ứng với Thiên Dật, hình như chưa ăn cái gì! Không trách được lại đói ngay cả giữ hình tượng cũng không được! Nhưng, mặc dù đói đến không còn lý trí, Cao Cảnh Úc vẫn là bản năng không muốn dùng gương mặt hiện tại gặp người khác. Nhưng lại muốn đi ra ngoài tìm đồ ăn.....

Đột nhiên, nhìn đến tấm trải giường màu trắng bên cạnh, Cao Cảnh Úc khoe miệng hiện lên nụ cười giảo hoạt..... Y tìm được biện pháp giải quyết rồi!!

Dùng tấm trải giường trắng đem mình bọc cái kín, chỉ chừa một đôi mắt to sâu thẳm linh động đảo qua đảo lại. Cao Cảnh Úc mang bộ trang phục khôi hài như vậy ra cửa! Dựa vào trực giác di chuyển về hướng thức ăn

Thật vất vả cho y suốt dọc đường mơ hồ suy đoán, lẻ mề đến phòng bếp. Nhìn thấy điểm tâm tinh xảo, Cao Cảnh Úc không kịp suy nghĩ nhiều, đưa tay ra! Đúng lúc này, đầu bếp đẩy cửa vào!!

Trầm mặc...

Trầm mặc.....

Sau đó là bùng nổ!

“A! Bị nhìn thấy rồi! Quá mất mặt!!!” Hoảng sợ kêu một tiếng, Cao Cảnh Úc kéo tấm trải giường xoay người tông cửa xông ra, cũng không nhìn đường, xấu hổ chỉ cầu mau mau trốn ra! Bất quá, không quên thuận tiện lấy hai khối điểm tâm.....

“A a a

~ có, có quý!! ” Đầu bếp bị dọa sợ xuất ra ba hồn bảy vía kêu thảm một tiếng, kế tiếp đến cửa chạy như bay ra ngoài, sợ một đoàn quái vật trắng phía sau đuổi theo!!! “Sao cứ như nghe được có người đang thét chói tai nhỉ?” Đi được một nửa, Hứa Đình Hoan mặt nhăn mày nhú, kéo lê bước chân. Nhưng sử quan phía trước dẫn đường tốc độ vẫn không giảm, cũng không quay đầu lại. Không cam lòng về sau, Hứa Đình Hoan gấp rút vội vàng đuổi theo!

“Ê —— người vội đi đâu thai hả?!”

“.....”

Dựa vào ánh trăng mờ ảo bên ngoài, Ứng Thiên Dật cuối cùng mò tới trong phòng, vội vàng đem lỗ tai nghe ngóng..

Chỉ nghe trong phòng loáng thoáng truyền đến tiếng hai người nói chuyện với nhau, không biết tại sao thanh âm thanh nhã của Cổ Tư Tĩnh lại trở nên có chút the thé, mà kia thanh âm biến thành khàn khàn trầm thấp tràn đầy từ tính hẳn là... Đại trại chủ Dịch Phong.

“A... Đừng mà... Phong..... “

“Đã không thể ngừng rồi..... “

“A...”

“Thật xin lỗi...”

“Không cần... Nói xin lỗi..... Hủy hoại ta... Cũng không sao cả! Phong....”

“Hừm —— ... Người sẽ hối hận vì những lời này..... “

“A a a a a —— “

“Thả lỏng... “

“A ——!!!!”

“Hô, hô...”

“... Ừm... ...”

“Ở đây đang làm gì vậy?” Đột nhiên, Ứng Thiên Dật đang nghe nhập thần bị một thanh âm thức tỉnh, cũng không quay đầu lại liếc mắt: “Ta làm sao biết?!” chợt, cảm thấy có chút quen tai Ứng Thiên Dật xoay người lại, liền thấy một vật thể trắng thê thảm bịn rịn ở bên cạnh mình, trực giác kêu lên: “Quý a —— “

Ngay tại thời điểm hân lên tiếng, một cái tay kịp thời bưng kín miệng hân thốt ra kinh hô!

“Tướng gia! Chớ lên tiếng!” Đúng là vô xảo bất thành thư, Hứa Đình Hoan cũng tới đây nghe lén!

Nghe thấy cùng một câu đánh giá, Cao Cảnh Úc môi son nhếch lên, than thở khóc lóc lên án: “Ừ ưm... Đều tại người... Kêu người không nên đánh mặt ... Người càng muốn đánh... Hiện tại mặt trảm xong rồi!! Trảm không sống nữa!!” ngửa mặt lên trời than vãn ta mệnh khổ, Hứa Đình Hoan giơ tay bịt miệng Cao Cảnh Úc! Đám người kia thật hiểu được mình đang nghe lén sao? Thế nào lại khẩn cấp muốn cho người khác bắt được mình?!

Bên cạnh sử quan vẫn là không có lên tiếng, hân đang bẽ bộn ghi chép!

“Tháng x ngày x giờ x, Hoàng Linh đế bị hủy dung... Theo như quan sát ban đầu, hung thủ là tướng quốc.....”

Bên này loạn thành hỗn loạn, người ở bên trong cũng không còn rảnh rang.....”Phong...”

“Đừng nói chuyện... Người mệt mỏi, ngủ trước đi..... “

“Phong... Người yêu ta không?”

“... Ngốc quá... tâm của ta người vẫn chưa hiểu?”

“Nhưng ta muốn nghe người chính miệng nói....”

“Đương nhiên yêu, ta yêu cũng không biết làm sao cho tốt!”

“Phong... oa hức...”

“Tư Tĩnh?! Sao, tại sao lại khóc?!”

“Ta, ta đã rất lâu rồi không nghe người nói! Ta còn tưởng rằng... Sau có sơn trại, ta đối với người đã không còn quan trọng.....”

“Ngu ngốc! Người đối với ta so với cái gì đều quan trọng hơn!!”

“Phong...”

“Nếu là vì người, không có toàn bộ sơn trại cũng không sao cả!!!”

“A! Phong —— “

“Tư Tĩnh —— “

“Các người có thể tiến vào. “

“Chúng ta đến thôi.” Nhìn thấy ba người kia ngây ngốc, sử quan một bộ dạng trong dự liệu đẩy cửa vào. Bên trong, Cổ Tư Tĩnh vẻ mặt mỗi một không che dấu được hạnh phúc, mà Dịch Phong cũng là đang u mê.

“Rốt, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!” Ứng Thiên Dật chịu không được kêu to! “Ai đó đến giải thích một chút!?”

Vuốt vuốt đầu tóc, Cổ Tư Tĩnh có chút xấu hổ cười khổ chậm rãi trả lời:

“Ừ... Là như vậy..... Kể từ sau khi Dịch Phong tiếp nhận sơn trại, ngày ngày bận rộn sự vụ của sơn trại, há mồm ngậm miệng cũng là sơn trại.... Ta vô cùng tức giận, liền... dùng thuốc mê làm ngã quan binh, đoạt quan ngân giả họa sơn trại... Ta cho là, sơn trại bị hủy... Phong lại là người của ta.... Ta vốn đã hối hận, nhưng các người lại tới nữa... Phong đối với người đặc biệt nhiệt tình... Ta... Vô cùng tức giận... Sau biết người cũng thích nam sắc thì càng....” Dừng lại một chút, Cổ Tư Tĩnh dường như chỉ nhìn sang tấm trải giường quần trên người Cao Cảnh Úc: “Cho nên... Ta quyết định cùng hấn ngã bài.... Trước làm cho bằng hữu của người ngủ một lát, không cần tới phá hư... Sau đó nữa... Các người cũng nghe được.....” Vừa nói, Cổ Tư Tĩnh khẽ cúi đầu, xấu hổ đỏ mặt...

“Chính là cãi nhau với người yêu!!! Các người đoạt quan ngân?!!!” Ứng Thiên Dật một lúc lâu mới tìm về thanh âm của mình, điên cuồng hét lên lên!

“Tư Tĩnh... ” Dịch Phong cũng trách cứ nhìn chằm chằm Cổ Tư Tĩnh, người kia nhỏ giọng trả lời: “Không có biện pháp... Ta ghen tỵ với..... ” Sừng sốt một chút, Dịch Phong cười lớn đem Cổ Tư Tĩnh kéo vào trong ngực: “Ta làm sao nhẫn tâm trách người?! Người thật là đáng yêu!!”

“Các người —— ” Ứng Thiên Dật tức giận muốn xông đi lên, bọn họ rốt cuộc có tư tưởng đạo đức hay không! Hứa Đình Hoan kiến quái bất quái* mà bắt lấy hấn, đùa chứ! Quấy rầy người ta nói chuyện yêu đương sẽ bị ngựa đá đó!

*kiến quái bất quái: thấy chuyện quái dị nhưng không kinh sợ.

“Quên đi.” Ứng Thiên Dật tức đến vô lực, rốt cục thả lỏng hai vai, nhận mệnh đi ra ngoài. Con người đều là mù quáng trong tình yêu... Cùng bọn họ không có đạo lý mà nói..... Chuyện tày trời bị dùng để liếc mắt đưa tình..... hấn giống như đứa ngốc mệt nhọc, đông chạy tây chạy.....

“Đúng rồi, người mật báo cho bọn họ chính là...” Ứng Thiên Dật nghĩ đến cái gì quay đầu, trừng mắt nhìn sử quan yên tĩnh như giếng cổ.

“Là ta.” Sau khi bắt vi sở động thừa nhận, sử quan cũng không ngẩng đầu lên múa bút thành văn....

“Điên rồi!! Người này cũng điên rồi —— ” hét lớn một tiếng, Ứng Thiên Dật giẫm đạp sà nhà đi ra ngoài xả giận.

“Đợi... ” Cao Cảnh Úc vội vã muốn đuổi theo, bởi vì không cẩn thận, giẫm phải tấm trải giường, cả người úp sấp trên mặt đất! “Mặt của trẫm——” Trong nháy mắt, đã nghe y mở miệng cao giọng kêu thảm!

Trong phòng, Cổ Tư Tĩnh dựa vào lồng ngực nở nang của Dịch Phong, cẩn cẩn dục dục hỏi: “... Phong, Ứng quân sư đẹp như thế, người thật không động tâm sao?” khẩu khí chua chua, chọc cho Dịch Phong nghe vậy bật cười: “Ngốc quá! Ta yêu là nam nhân kia mà! Hấn giống nữ nhân như vậy, ta mới không có hứng thú....”

Ứng Thiên Dật rất không cẩn thận nghe được một câu này, lý trí rốt cuộc sụp đổ!!!

Mấy bước xông về phòng, Ứng Thiên Dật quơ lấy một cái bình bông lớn, tỏ vẻ chuẩn bị đập!!!!

“Xin lỗi, có thể nhẫn mà không nhẫn được!!!!”

“Tướng, tướng gia!!!” Hứa Đình Hoan thấy thế vội vàng liều mạng ôm lấy hấn, không để cho hấn hành hung thành công!

“Buông tay!! Ta, ta cần chết bọn họ!!!!”

“Tướng gia!!!”

“Dám nói ta giống như nữ nhân! Ta muốn mạng của các người!!!”

“Bình tĩnh đi mà!! Tướng gia! Mạng người quan trọng lắm!!”

“Buông...”

“Oa oa oa

” Cao Cảnh Úc bên cạnh nội tâm đau xót đột nhiên khóc: “Cũng không người nào chú ý khuôn mặt xinh đẹp của trẫm!! Trẫm bị hủy dung thật rồi!! Trẫm không sống nữa! Không muốn sống ———— “

“Hoàng thượng! Người dừng tay!! Tướng gia! Ngài dừng lại đi!! “.....”

“Tháng x ngày x giờ x.... Tướng quốc có ý định mưu sát..... Hoàng đế tự sát không thành..... Thái sử công viết: [Rối thành một nùi...]

HOÀN

5. Chương 5: Hàng Yêu Ký P1

Edit : Hiền Vũ

...

Năm Tuyên Tường thứ bảy, sau khi tiết Trung thu qua đi.....

“Tướng gia —— tướng gia ——” trong phủ Thừa tướng râm ran tiếng vang dạ, mới hừng sáng liền truyền đến tiếng thét chói tai, đám chim chóc vốn là mới vừa thức giấc tức thì bị kinh động, mây đen toàn bộ phiêu tán.

“Câm miệng! Cho dù Trời có sụp thật, người cũng không phải là người cao nhất. Khẩn trương cái gì?!” Ứng Thiên Dật tối hôm qua phê duyệt công văn đến giờ sửa mới ngủ, thanh âm có vẻ khàn khàn lại càng thêm khêu gợi, chậm rãi trầm giọng quát. Hứa Đình Hoan một đường hô hoán chạy vào vừa bận rộn thở gấp, vừa về mặt xem kịch vui, cố ý khần trương bầm báo: “Tướng gia —— đại sự không tốt!”

Ứng Thiên Dật liếc hần một cái, ưu nhã lấy tay kéo áo lót lên, thuận tiện vốc nước rửa mặt, rồi mới không nhanh không chậm mở miệng: “Cũng không phải là có người tới phá hủy, cần gì sợ lớn sợ nhỏ? Đình Hoan a, không phải là ta nói người... Người theo ta nhiều năm như vậy, trên đời này có cái gì chưa thấy qua? Làm sao gặp chuyện vẫn xúc động như thế, nói ra không sợ người ta chê cười?”

Hứa Đình Hoan cũng không phản bác, đến đây cũng không hề nôn nóng nữa, dứt khoát ngồi xuống rót cho mình chén trà Long Tĩnh, một ngụm thêm một ngụm nhấp lên, bộ dạng người không vội ta cũng không vội, xem đến lúc đó người nào gấp gấp.

Ứng Thiên Dật cầm lấy cái lược, xoa ra mái tóc như mây, tỉ mỉ mà nhẹ nhàng sửa sang, còn bắt chột nhìn Hứa Đình Hoan một cái, hơi có ý trách cứ. Đột nhiên...

“Ầm —— ầm ——” một tiếng vang thật lớn từ phòng trước truyền đến, tiếp theo bụi đất hất lên một đường làm sặc cả hậu viện. Ứng Thiên Dật sợ hết hồn, bàn tay trắng nõn khế run, cái lược hình trăng lưỡi liềm lập tức rơi xuống mặt đất! Trùng mắt liếc Hứa Đình Hoan đang xem kịch vui, Ứng Thiên Dật nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Có thể nói rồi! Phía trước đang làm cái gì?!”

Ngoáy ngoáy lỗ tai, Hứa Đình Hoan nhàn nhã như nói chuyện thường ngày mà trả lời: “Không có gì, bắt quá là đang phá tường mà thôi.”

“Cái gì?!” Ứng Thiên Dật thất kinh, bất chấp mình lúc này chưa rửa mặt xong xuôi, lập tức đứng dậy chạy tới Tiền viện! Phía sau Hứa Đình Hoan uống xong một ngụm trà thơm, mới mang vẻ mặt cười gian đi theo....

“Dừng tay!” chân trước vừa tới, Ứng Thiên Dật thiếu chút nữa bị hòn đá vừa đập xuống vùi lấp, mờ mịt nhìn đám đông dân chúng phụ cận đang bận rộn vất vả phá tường trước nhà mình, một hồi lâu mới phản ứng lớn tiếng quát dừng lại! “Các người coi nơi này là nơi nào?! Lại dám tùy tiện động thổ?”

Lão hán cách hán gần nhất nghe vậy, vội vàng phân phó: “Tạm dừng một chút, tướng gia tới!” những lời này so với lời Ứng Thiên Dật nói thì có tác dụng hơn, mọi người lập tức buông công việc đang làm trong tay sang đây, nhưng công cụ vẫn còn nắm trong tay, người lớn vừa nói xong liền tiếp tục khuynh hướng động thủ! Ứng Thiên Dật thấy thế, miễn cưỡng đề xuống lửa giận trong lòng, lạnh lùng hỏi: “Nói rõ, chuyện gì xảy ra?!”

Lão hán kia vậy không nôn nóng, nói bóng nói gió hỏi ngược lại: “Tướng gia, xin hỏi thiên hạ cái gì quan trọng nhất?”

“Tất nhiên là dân chúng quan trọng...” Mặc dù đoán không ra dụng ý của lão hán, Ứng Thiên Dật vẫn là theo lý trả lời.

“Tướng gia yêu dân như con như vậy, tự nhiên nguyện ý vì dân chúng hy sinh?”

“Cái này tất nhiên, đây là con đường đúng đắn của người làm quan!”

“Hy sinh tính mạng cũng không chối từ?”

“Không sai.” càng ngày càng hồ đồ Ứng Thiên Dật chỉ có thể theo lời của vị kia mà nói.

“Vậy lại dám hỏi tướng gia, là sinh mệnh quan trọng hay là tường quan trọng?”

“Đương nhiên là sinh mệnh...” Ứng Thiên Dật ngây ngốc một chút đáp.

“Rất tốt...” lão hán hài lòng gật đầu với Ứng Thiên Dật, nhưng ngay sau đó xoay người kêu gọi mọi người: “Xong rồi! Tiếp tục phá!”

“Chờ, chờ một chút!” Ứng Thiên Dật mắt thấy mọi người lại bắt đầu ra tay, vội vàng kéo lấy lão hán: “Ta lúc nào nói có thể phá?!”

Lão hán dừng một chút, lời ngay lẽ thẳng trả lời: “Người nếu vì dân ngay cả hy sinh tính mạng cũng nguyện ý, vậy còn quan tâm bức tường làm cái gì?”

Điên cuồng thở gấp mấy cái, ổn định ý đồ muốn bóp chết người, Ứng Thiên Dật oán hận hỏi: “Vậy ít nhất cho ta một cái lý do phá tường chứ?!”

Lão hán thở dài, bộ dạng làm sao người đàn như vậy chỉ vào trạch tử (tòa nhà) đối diện phủ Thừa Tướng nói: “Người nhìn thấy tòa nhà kia không?”

“Nhìn thấy.” Ứng Thiên Dật gật đầu. Lão hán thấy thế tiếp tục nói: “Tòa nhà kia gần đây ma quỷ lộng hành, làm cho bốn phía xung quanh cả đêm không được bình yên, ngay cả gà mái trong chuồng cũng bị dọa không đẻ trứng....”

“Kia liên quan gì đến tường của ta chứ?!” Ứng Thiên Dật bất mãn nhíu mày, Hứa Đình Hoan đã sớm trốn ở một bên nhìn hồi lâu náo nhiệt, đành chỉ cười tiếp lời: “Đúng a, đúng a! Gà mái không đẻ trứng hẳn là đi tìm gà trống, tìm tướng gia có ích lợi gì?”

“Tướng gia, bọn quỷ này làm chúng tôi không sống qua ngày được, mọi người hợp lại tìm kế muốn trừ nó đi!”

“Vậy các ngươi trừ sai rồi, các ngươi hiện tại phá chính là tường nhà ta.” Ứng Thiên Dật nhúc nhích đầu nhắc nhở.

“Chúng ta biết. Bất quá chúng ta đã hỏi thầy phong thủy, là vị trí tường nhà ngài không tốt, cho nên mới trấn không được tà khí, cho nên chúng ta quyết tâm phá nó đi vì dân tạo phúc.”

“Vậy thì thật là phiền toái các ngươi...” Ứng Thiên Dật tức đến vô lực, quay đầu lại liếc nhìn Hứa Đình Hoan đang cười đến thất ruột: “Này! Ít ở đây cười trên nỗi đau của người khác đi, còn chưa chuẩn bị kiệu, vào triều——”

Trước khi đi, Ứng Thiên Dật còn hòa nhã vỗ vỗ lão hán dặn dò: “Các ngươi cứ việc phá đi, không cần cho ta mặt mũi.” đồng thời phân phó Hứa Đình Hoan: “Người đi tìm cái tên thầy phong thủy dùng lời mê hoặc dân chúng đem đến cho ta!”

“Dạ.” Hứa Đình Hoan vui vẻ lĩnh mệnh, thuận tiện hỏi một câu: “Tướng gia, tìm hẳn làm cái gì?”

Ứng Thiên Dật hung hăng trợn mắt nhìn tướng phủ bị phá loạn thất bát tao, cười lạnh trả lời: “Chúng ta đến nhà y ở!!”

Hoàng cung...

Cao Cảnh Úc cởi bỏ long bào, một thân trang phục mùa thu nhẹ nhàng phiêu dật từ sau hoa viện chạy ra, một phen bắt được Ứng Thiên Dật đang muốn chuồn mất. Ứng Thiên Dật đã quen bị y quẩn, về mặt nhận mệnh thở dài, chấp tay làm lễ: “Vi thần gặp qua hoàng thượng...”

Cao Cảnh Úc vỗ vỗ tay của hắn, hứng trí bưng bưng hỏi: “Người đương nhiên là đã gặp qua trẫm rồi! Ít lời thôi dài dòng, nói mau, hôm nay đã xảy ra chuyện gì? ” Ứng Thiên Dật liếc y một cái, không để ý cảnh tượng đẩy y ra, tìm cái ghế đá ngồi xuống. “Hoàng thượng nói vậy là có ý gì? Vi thần không hiểu.”

Cao Cảnh Úc thấy thế, bấm riết không tha lại đi qua ôm lấy cái cổ nhỏ của Ứng Thiên Dật: “Người a, bình thường hạ triều, chạy nhanh nhất chính là người, sợ bị trẫm bắt được..... Hôm nay đã bãi triều lâu như vậy còn ở đây, nhất định có việc

~~”

Ứng Thiên Dật kéo kéo khóe miệng, hồ hững trả lời: “Hoàng thượng anh minh...” ngụ ý là người thật tự mình biết mình a!

Bất quá Cao Cảnh Úc tới bây giờ nghe không hiểu lời có ẩn ý, y bản năng thu vào tai câu chính mình thích nghe nhất. Vừa thấy Ứng Thiên Dật khen ngợi mình, Cao Cảnh Úc vui sướng hướng phía trong bụi cỏ vẫy tay, hắng giọng phân phó: “Sử quan! Còn không ghi lại!! Đây là trẫm liệu sự như thần

~~”

Bởi vậy khi Hứa Đình Hoan quay lại, nhìn thấy chính là thượng cấp gương mặt tuần tú tràn đầy vẻ âm trầm ngả trên ghế, mà bên cạnh là hoàng đế không biết họa sắp tới, còn ngây ngốc khoác lên vai Ứng Thiên Dật. Nhịn cười, Hứa Đình Hoan cố ý lớn giọng bẩm báo: “Tướng gia

thầy phong thủy kia tìm được rồi.”

“Thầy phong thủy?” Cao Cảnh Úc sững sốt từ trên người Ứng Thiên Dật xông tới, không dám tin nhìn Hứa Đình Hoan lại nhìn Ứng Thiên Dật, buồn bực hỏi: “Thiên Dật? Người tìm thầy phong thủy để làm chi? Phê bát tự sao?”

“Hoàng thượng, phê bát tự kia chính là xem bói!” Hứa Đình Hoan không nhìn ánh mắt khinh thường mà Ứng Thiên Dật bắn qua, giải thích với Cao Cảnh Úc

Cao Cảnh Úc rất khả ái nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên bưng bưng đại ngộ giống như hiểu ra cái gì: “A! Trẫm biết rồi! Người muốn chọn mộ phần cho mình có phải hay không?!” nói xong còn vì chuyện lạ đó đây mà thở dài: “Thiệt là, gặp cái gì. Trẫm còn chưa có xây lăng đâu, người ngược lại giành trước.” Ứng Thiên Dật cắn chặt hàm răng, ở trong lòng nhắc nhở chính mình không nên hành thích vua, nhưng nắm đấm đã sớm bất tri bất giác xiết lại, đợi đến lúc Cao Cảnh Úc nói sai một câu liền đánh ra!

Vẫn là Hứa Đình Hoan thấy rõ ý đồ bất lương của hắn, trước một bước cởi bỏ nghi ngờ của hoàng đế: “Hoàng thượng, tướng gia là muốn ở lại nhà thầy phong thủy đi.”

“Cái gì! Không cho phép!!” Cao Cảnh Úc nghe vậy sợ hết hồn, vội vàng gắt gao nắm tay áo Ứng Thiên Dật không tha: “Người không trở về nhà ở chỗ của hắn làm gì?! Trẫm không cho!!!”

“Nhưng là phủ đệ của tể tướng bị hủy rồi, tối nay ngủ nơi nào?” Hứa Đình Hoan cố ý bắt đắc dĩ hỏi ngược lại. Cao Cảnh Úc không chút nghĩ ngợi trả lời: “Ở tẩm cung của trẫm! Cùng lắm thì long sàng của ta cho người một nửa.....”

“Không cần.” Ứng Thiên Dật không có thương lượng đẩy y ra, nhú nhú đôi mi thanh tú, gương mặt tuần tú không biết là xấu hổ hay là tức giận, hồng hơn phân nửa, tăng thêm phong vận.

“Tại sao?! Người thích thầy phong thủy có đúng hay không?!” Cao Cảnh Úc nóng nảy đỏ mặt, mãnh liệt lui mấy bước chỉ trích: “Người, người! Ta không làm hoàng đế, ta muốn đi xem phong thủy!!!”

Bên cạnh...

“tháng x ngày x giờ x, hoàng đế tuyên bố vứt bỏ hoàng vị theo đuổi nghề khác, từ nay về sau, hoàng đế trừ bỏ ngoài làm hòa thượng, đạo sĩ, lại một đường làm thầy phong thủy....”

“Không được nói bậy nói bạ! “Ứng Thiên Dật bị dọa sợ, một phen kéo Cao Cảnh Úc qua, khẩn trương uy hiếp: “Người dám đi làm thầy phong thủy, ta liền đi làm hòa thượng!!!”

Hứa Đình Hoan ở bên cạnh kiến quái bất quái mà chen mồm vào: “Tướng gia, ngài chẳng thà nói đi làm ni cô, nghe ra càng có lực sát thương hơn

~”

“Người câm mồm!” Ứng Thiên Dật rống hấn một câu, xoay đầu lại nhìn Cao Cảnh Úc, liền hít mấy ngụm khí, cuối cùng vẫn là không mở miệng nói gì, xoay người phát tay áo đi.

Đi vài bước, dường như tiêu bớt cơn giận, Ứng Thiên Dật thanh âm lãnh đạm nói: “Ta không đến ở nhà của hấn, nhà của ai ta cũng không ở! Ta đi làm sạch cái đám yêu ma quỷ quái đã chết kia!”

Cao Cảnh Úc nghe vậy, quay đầu lại trừng Hứa Đình Hoan: “Uy! Hấn khi nào lại muốn đổi nghề nhảy qua làm đại thần vậy?” thật là, đều nói nữ nhân hay thay đổi, nguyên lai lớn lên giống nữ nhân cũng hay thay đổi!

Hứa Đình Hoan cười đến sắc, vội vàng thở gấp trả lời: “Bẩm, bẩm hoàng thượng...tòa nhà đối diện Phủ Tế Tướng có ma quỷ lộng hành, nghe nói là diêm quỷ, làm cho xung quanh gà chó không yên, tướng gia muốn đi vì dân trừ hại. Thuận tiện vì nhà cửa của mình trút giận.....”

“Người nói cái gì?!” Cao Cảnh Úc nghe được một nửa, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, trầm giọng hỏi: “Câu trước...”

Hứa Đình Hoan mặc danh kỳ diệu không thể làm gì khác hơn là lặp lại: “Tướng gia muốn đi vì dân trừ hại...”

“Không đúng! Câu trước nữa...”

“Làm cho xung quanh gà chó không yên...”

“Còn phải tới trước...”

“Nghe nói là diêm quỷ.....”

“Chính là câu này!” Cao Cảnh Úc cười xấu xa, nhẹ giọng nói: “Không biết quỷ kia cùng trẫm so sánh, ai có tư sắc hơn....”

Mặc dù không nghe rõ y nói cái gì, Hứa Đình Hoan trực giác bị y cười mà sợ hãi nuốt ngụm nước miếng, qua quýt một câu: “Ta đi đuổi theo tướng gia!” liền vội vã chuồn mất.

Cao Cảnh Úc cũng không ngăn trở, chẳng qua là vuốt mấy sợi tóc đen bị gió thổi tán, mắt phượng cong lên, nhàn nhạt cười khê....

Xem ra, tối nay lại muốn náo nhiệt.

“Đem tình hình cụ thể mà người biết toàn bộ nói cho ta.” Ứng Thiên Dật thân người cao thẳng như ngọc hướng về trước tòa nhà ma quỷ lộng hành trong truyền thuyết kia, túm lấy gã phu canh bắt hạnh bị hấn chọn trúng dò hỏi. Tuy rằng có thể ở khoảng cách gần cùng tuyệt mỹ Thừa tướng nói chuyện là chuyện tốt mà phần đông người mơ ước khát cầu, nhưng phu canh nhìn sắc trời dần tối, vẫn là cầu nguyện có thể nhanh chóng chuồn đi.

“Tướng gia, ta biết được như vậy là nhiều rồi....” phu canh trộm nhìn một cái sắc mặt âm trầm của Ứng Thiên Dật, cần cần dục dục trả lời. Nhưng đáp án này hiển nhiên không thể làm hấn hài lòng, chỉ thấy Ứng Thiên Dật túm mi khê nhăn, hạnh mâu trong bóng chiều lóe lên suy đoán: “Ta không quan tâm, người có thể nói cho ta bao nhiêu thì nói bấy nhiêu!!!”

“Dạ dạ dạ, ta nói!!” phu canh bị mất hạnh hàm chứa giận dữ kia câu dẫn, tam hồn đã sớm mất đi bảy phách, lúc này miệng lưỡi lưu loát bắt đầu khoa khoang: “Tướng gia người coi như hỏi đúng người rồi! Đây là ta phát hiện đầu tiên đấy!! Nói đến ba ngày trước, ta buổi tối gõ mõ cầm canh đi qua, liền nghe trong căn phòng tám trăm năm tám trăm năm trước không người ở này, loáng thoáng truyền ra tiếng nức nở... Còn xen lẫn tiếng nói khàn khàn cực kỳ tàn ác. Nhưng đi vào, liền bị một cổ lực lượng không biết là gì đẩy ra ngoài... Đi đi lại lại nhiều lần.... Dọa chết người!!! Tướng gia... Nhìn sắc trời sắp tối, ngài cũng mau đi thôi, nơi này vô cùng tà ma....” mỹ nhân không quan trọng bằng mạng, phu canh nói xong, vô hạn lưu luyến nhìn nhìn tuấn nhan của Ứng Thiên Dật, nhanh chân chuồn mất!!!!

Ứng Thiên Dật lười đuổi theo hắn, mà là ngẩng đầu ngắm nhìn tòa nhà đồ nát cổ xưa âm u, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh sải rộng bước chân...

“Tướng gia

~~” Đột nhiên, sau lưng truyền đến thanh âm của Hứa Đình Hoan, Ứng Thiên Dật dừng một chút, không nhìn được quay đầu lại: “Đình Hoan a! Người đi... —— oa a a a a ——” một tiếng kêu thảm, Ứng Thiên Dật liền lùi lại vài bước, hoa dung thất sắc. Nếu không phải Hứa Đình Hoan kịp thời ôm trước ngực hắn, hắn phỏng chừng được trở về ôm đất mẹ thân yêu rồi!!

Run rẩy ngón tay, Ứng Thiên Dật nói năng lộn xộn chỉ hướng Hứa Đình Hoan một thân trang phục: “Người, người đây là có chuyện gì?!” liền thấy Hứa Đình Hoan một thân áo đạo sĩ đầy kinh văn, trên cổ đeo đủ các loại dạng tràng hạt, bùa hộ mệnh, ngực treo mặt kính chiếu yêu, tay trái cầm kiếm gỗ đào, tay phải dắt theo chó mực lớn, trên cổ chó lại buộc lên chuông chiêu hồn! Trong cái túi sau lưng kia phồng phồng, càng không biết còn chứa bảo bối gì kinh hãi thế tục!!!

“Tướng gia!” Hứa Đình Hoan lắc lắc đầu, lý trực khí trắng giải thích: “Chúng ta muốn xông chính là quỷ trạch!! Nếu là cùng người đầu ta còn có lòng tin... Cùng quỷ.... Đây còn là lũ cầm đầu!! Tự nhiên muốn cẩn thận một chút!!

” “Không cần nhìn thấy quỷ... Ánh sáng từ người cũng đủ để đem người hù chết!!” Ứng Thiên Dật chịu không được lườm hắn một cái, tránh khỏi ngực của hắn, đứng thẳng thân mình. Lúc này trời đã tối hẳn, cổ trạch kia càng lộ vẻ thần bí, hoàn toàn bao phủ ở một loại không khí kind dị đáng sợ.

Than nhẹ một tiếng, Ứng Thiên Dật phân phó Hứa Đình Hoan ở phía sau: “Thấp đèn.”

“Vâng!” phía sau đáp lại một câu, một đoàn hàn quang màu lam phút chốc cháy lên!! Ứng Thiên Dật bị chiếu từ trong ra ngoài nổi lên một đợt khí lạnh, nuốt ngụm nước miếng, nhỏ giọng hỏi Hứa Đình Hoan đồ vật chiếu ra ánh sáng màu lam quỷ dị: “Người lấy đèn này ở đâu?!”

Hứa Đình Hoan hoàn toàn không nghe ra sự yên tĩnh trước cơn bão còn ngay tức khắc kính cẩn trả lời: “Tướng gia~ đây là đèn lân phẫn (đèn đốt bằng bột phốt pho) ta thật vất vả tìm được! Như thế nào? Rất có không khí đúng hay không?”

“Đúng a ~~ thật là nổi bật quá đúng chỗ rồi....” Ứng Thiên Dật lạnh lùng cười một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời. Nhìn xuống xung động muốn đè bẹp người, Ứng Thiên Dật nửa không để ý tới hắn, bước nhanh đến gần tòa nhà. Quả nhiên, một trận thanh âm va va chạm chạm phía sau, truyền đến tiếng kêu thảm của Hứa Đình Hoan: “Tướng gia... Ai u! Chậm, chậm... Chờ ta một chút... A a

~~ thân trang bị quá nặng, không dễ đi.... A nha!” đảo đảo cặp mắt bất mãn im lặng hỏi ông trời, Ứng Thiên Dật mắt ác ý nhật lên cục đá, nhắm vào đầu chó mực ném ——

“Oa a!! Đùng cắn ta

~~ cứu mạng a ——” Hứa Đình Hoan vừa quơ kiếm gỗ đào, vừa chặt vật không chịu nổi trốn đông trốn tây! Hoàn toàn mất hết vẻ tiêu sái ngày thường!!

“Trời ạ! Tại sao thi triển khinh công cũng bị đuổi kịp vậy!!” Hứa Đình Hoan bội phục kêu to, nhìn Ứng Thiên Dật suýt nữa cười đến vô lực! Nhờ cây... Nên hay không nên nói cho hắn biết sợi thừng buộc chó còn bị hắn cầm ở trong tay?

Rốt cục, vẫn là mắt ác ý quyết định giữ vững trăm mạch....

Không khinh suất chỉnh đốn dũng khí, Ứng Thiên Dật kiên quyết đẩy ra đại môn đã tổn hại...

“Thiên Dật

”

“Hoàng, hoàng thượng!!!” nhìn chăm chăm Cao Cảnh Úc hiềm khi một thân nam trang chạy đến, Ứng Thiên Dật dưới chân trơn trượt, suýt nữa ngã nhào!

“Sao ngươi lại tới đây?!” một phen kéo lấy Cao Cảnh Úc liều lĩnh xông vào bên trong, Ứng Thiên Dật chịu không được đau đầu kêu to!

“Cho phép ngươi tới cũng không cho phép ta tới sao?” Hừ! Một mình ngươi tới so sắc đẹp phải không?! Cao cảnh Úc đâu biết rằng Ứng Thiên Dật vì quan tâm an nguy của y, một lòng chỉ muốn cùng diễm quý kia phân cao thấp!

“Ngươi ——” Ứng Thiên tức đến mắng không ra, dứt khoát tự nhận xui xẻo kéo qua cái eo nhỏ nhắn của Cao Cảnh Úc, lạnh giọng phân phó: “Theo sát ta! Không cho phép càn quấy!!!”

“Ân.” rốt cục hiểu được nhìn sắc mặt người khác, Cao Cảnh Úc thông minh lựa chọn trước hết nghe lời! Y còn không muốn lại bị hủy dung lần nữa!

Thật vất vả vào quỹ trạch, gió lạnh bốn phía lập tức cuốn tới đây! Cao Cảnh Úc cảm thấy phát rét co co vào trong ngực Ứng Thiên Dật, đột nhiên! Thừa dịp không phòng bị mà hung hăng hôn lên!!!!

“A!!” Ứng Thiên Dật cứng ngắc vài giây, vội vàng dùng sức đẩy y ra!! Liều mạng thở hổn hển, gương mặt tuần tú của Ứng Thiên Dật hồng như tôm luộc chín!! Run rẩy tay, Ứng Thiên Dật vừa muốn chạy đi lại không yên lòng đem y một mình lưu lại!

“Tại sao...”

“Ta sợ...” đối mặt với chỉ trích, Cao Cảnh Úc giống như tiểu tức phụ đáng thương trả lời.

6. Chương 6: Hàng Yêu Ký P2

Edit: Hiên Vũ

∴

“Vậy ngươi hôn ta có ích gì?! ” Ứng Thiên Dật cau mày trăm điều suy nghĩ vẫn không sao giải thích, trên mặt đỏ ửng không thôi, hương thơm lưu lại trên môi làm hấn ảo giác như uống rượu ngon lâu nămmột loại cảm giác say mê.. ...

“Nghe nói... “Cao Cảnh Úc vẽ mặt xinh đẹp vô tội giải thích: “Lúc làm yêu ma quỷ quái chắc là sẽ không đi ra~~ ”

“Dựa vào lý do này?!! “Ứng Thiên Dật ngây ngốc một chút, tức giận từ trong lòng mà rống to: “Ngươi liên hôn ta?!”

Gật đầu, Cao Cảnh Úc hoàn toàn không rõ hấn đang tức giận cái gì?!

Hung hăng buông xuống nắm đấm, Ứng Thiên Dật dè nén chua xót trong lòng, xoay người lại đi vào trong phủ trạch! Cho dù đánh chết hấn cũng muốn không quay về... Nụ hôn đầu của hấn a... ... Cứ như vậy bán rẻ... ...

Bất quá, cho dù nói cho hấn biết đó cũng là nụ hôn đầu của Cao Cảnh Úc, đoán chừng hấn cũng sẽ không cảm giác có lỗi.. ...

“Chờ ta a!! ” Cao Cảnh Úc vội vàng chạy nhanh mấy bước, nhưng thân thể chợt mềm nhũn, tà tà ngã xuống!! Ứng Thiên Dật quay đầu lại nhìn thấy một màn này, chẳng quan tâm ngẫm nghĩ, xông về phía trước tiếp được y! Lại mất thăng bằng, hai người lăn lăm một đoàn! Cao Cảnh Úc không may làm đem lót . “làm sao rồi? ” từ trên thân thể nhỏ nhắn yếu ớt của Cao Cảnh Úc đứng lên, Ứng Thiên Dật đụng phải kiều nhan tái nhợt của y, đau lòng nôn nóng hỏi thăm.

Cao Cảnh Úc thân thể run rẩy không vững, liều mạng níu lấy Ứng Thiên Dật, bắt đầu mở đôi môi mất đi huyết sắc trả lời: “Có quỷ —— ”

Ứng Thiên Dật nghe vậy túm mi nhãn nhãn không vui. Vốn muốn đem Cao Cảnh Úc buông thả, nhưng lại nhìn sắc mặt tái nhợt kia làm sao cũng không giống như đang nói láo. Cân nhắc một chút, Ứng Thiên Dật quyết định tự mình đi vị trí Cao Cảnh Úc chỉ xem xét một chút! Nhưng vừa muốn đứng dậy, lại bị Cao Cảnh Úc kéo trở lại!

” Làm gì vậy?! ” thanh âm kiềm nén tức giận... ..

“Người quá giảo hoạt ~~ ” mặc dù thanh âm vẫn còn đang run rẩy, nhưng Cao Cảnh Úc vẫn là hơi thở tràn đầy chỉ trích. Nhìn trong mắt phượng của Ứng Thiên Dật, cũng lóe quang mang quỷ dị.

“Người đem lời nói rõ ràng!!! ” Ứng Thiên Dật đã bắt đầu hối hận không đem y ném ở bên ngoài thổi gió lạnh, cười lạnh hỏi dò...

“Người định đi trước tìm diễm quỷ kia, sau đó buộc hắn giao ra bí quyết dưỡng nhan có đúng hay không?!! ” Cao Cảnh Úc cắn răng một cái, tung mình đứng lên, đột ngột trước khi Ứng Thiên Dật kịp phản ứng, hướng địa phương mới vừa rồi mình thấy thân ảnh chạy nhanh đi!! Ứng Thiên Dật bị hành động muốn dung nhan không cần mạng của y làm kinh sợ đến ngây người, thật lâu mới từ khiếp sợ chuyển sang tức giận! Gầm nhẹ một tiếng “Ngu ngốc ” nhanh chóng đuổi theo hoàng thượng!!!!

Khốn kiếp! Y cho rằng mình cũng là hoa si sao? Lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử

~ cho dù thật bắt được quỷ, Ứng Thiên Dật hẳn muốn hỏi cũng không phải là làm sao bảo trì gương mặt phiến toái, mà là muốn hỏi làm sao có thể biến thành nam tử khí phách... ..

Bên ngoài phủ trạch....

“con chó chết tiệt! Xem ta đem ngươi chưng thành mồi nhắm

” Hứa Đình Hoan rốt cục thoát khỏi đại hắc cầu kia, sau khi một lần nữa nhặt lại tôn nghiêm làm người, cũng rất không có phẩm chất đi chen cơ hội trả thù. Mắt thấy chú chó rất đáng thương bị hất dè ở trước không biết lúc nào đưa lên nổi, nháy mắt sẽ phải xả thân thành món ăn, một cây bút vô thanh vô tức điểm vào huyết thái dương của Hứa Đình Hoan!!!

“Ai! ” thân thể cứng đờ, nhưng Hứa Đình Hoan đã không kịp phản kháng, tự nhiên bị người chế trụ! Ô ô mỗi lần thời điểm vui đến quên hết tất cả đều lơ là đề phòng ~~ còn tiếp tục như vậy, hẳn cái này hộ vệ vô dụng hồ đồ, đối nghề đi bán khoai lang được rồi... .. Ô ô

từ xưa tới nay, có hộ vệ nào so với hắn hồ đồ hơn?

“Người tinh thần không tệ. ” người đánh lên phía sau lạnh lạnh cất lên thanh âm đậm đậm không chứa ngữ khí, Hứa Đình Hoan nghe vào trong lỗ tai cảm xúc quen thuộc lại nhớ không nổi nghe qua ở đâu... ..

Thấy hắn chưa trả lời, người phía sau tự nói tiếp: “Một người ở chỗ này dựa vào ánh trăng chưng mồi nhắm, quả nhiên không hổ danh hiệu Thừa Tướng phủ đệ nhất sâu mọt.”

“đây là ai?! ” hoàn toàn không chú ý tình cảnh của bản thân nhìn qua có vẻ nguy hiểm, Hứa Đình Hoan chỉ muốn biết cái người bôi nhọ danh dự của hắn, sau đó đem gã bắt được tới giết người diệt khẩu!!

“trên sách sử ghi lại. ” người phía sau không nóng không lạnh trả lời.

Vừa nghe xong, Hứa Đình Hoan lại càng giận không thể đánh tới chỗ gã!!

“Cái ôn thần chết tiết kia!!! Ta suốt ngày chu toàn giữa tướng gia và hoàng thượng! Cực khổ không thôi!! Một người là sợ mình bị xem như nữ nhân! Một người là không muốn chính mình bị xem như nam nhân!!! Trời mới biết ta một cái đầu muốn trưởng thành hai cái lớn!! ‘Tử’ quan kia chưa bao giờ quản sự, rảnh rảnh rồi rồi trốn ở một bên điên cuồng viết cuốn sách sử rách của gã ~ còn bắt chọt nói mát!!! Muốn nói sâu một ăn bám? Ta thấy nói gã so ra vẫn còn thích hợp hơn!!! ” Hứa Đình Hoan nói đến miệng khô, cuối cùng cảm thấy xuất ra được bực dọc, đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Đúng rồi, sách sử quan viết hẳn là cơ mật đi? Người sao lại xem qua?”

Trước đó một cổ âm phong hồi đáp thối tới, chỉ nghe thanh âm kia lạnh đến mức phảng phất như xuất từ mười tám tầng Địa Ngục: “Không nói dối...cuốn sách rách kia chính là kẻ hèn mọn bắt tài ta đây viết... ..”

“Ách... ..” lè mắt nhìn một chút hung khí để ngang ở bộ phận yếu hại của bản thân, Hứa Đình Hoan cần cần dực dực nuốt ngụm nước miếng: “Kia... Cái kia... Người bình tĩnh một chút... Nhất định phải cầm chắc... Nghe ta giải thích... Thật ra thì... Ách... Dù sao... Tóm lại... ..”

“Ta là sâu mọt, nghe không hiểu tiếng người. ” lạnh lạnh ngắt lời hẳn, khẩu khí cực kỳ bất thiện.

“... ” mạng ta đã xong... Ô ô... .. Hứa Đình Hoan sau khi ở trong lòng mắng to một câu ‘Trời cao đổ kị anh tài’, nhắm mắt lại nhận mệnh mặc kệ người giết mổ... Nhưng, cây bút kia chẳng những không có dùng sức, ngược lại nhẹ nhàng lấy đi... ..

“Người... ” đang lúc Hứa Đình Hoan tìm kiếm vết tẩm lòng nặn ra ngữ điệu cảm kích lại bị lời của sử quan chặn lại:

“Hoàng thượng và Thừa tướng ở bên trong..”

“Thảm rồi!! Ta đã quên!! Điều do con chó này!!!! ” Hứa Đình Hoan lập tức hoảng sợ luống cuống tay chân, đứng lên liền hướng bên trong xông đi, phía sau lại vang lên sử quan đe dọa: “Hiện tại còn chưa có đi ra... Lại không thanh âm... Đoán chừng dữ nhiều lành ít rồi... ..”

“Người cầm miệng!! Nếu biết có nguy hiểm, người có thời gian chỉnh ta sao không đi cứu người?!!!”

“Ta không thể nhúng tay vào, đây là đạo đức nghề nghiệp của viết lịch sử~ ” lè thẳng khí hùng trả lời.

“... ” sẽ có một ngày phải làm sạch tên ăn không ngồi rồi này!! Hứa Đình Hoan một bên khề nguyên rửa, một bên chạy như điên!!

Bên trong phủ trạch.

Ứng Thiên Dật rốt cục bắt được Cao Cảnh Úc, không quan tâm thở thuận khí, trước hung hăng gõ đầu y một cái!!!

“Người đánh đầu của ta!! ” Cao Cảnh Úc rất ủy khuất nhìn chằm chằm Ứng Thiên Dật đang nổi giận càng tăng thêm quyền rũ: “Biến dần thì làm sao?!”

“không có khả năng so với hiện tại dần hơn! ” quay lại hống y một câu, lập tức làm Cao Cảnh Úc không có lập trường thành thật đi. Bất quá, đó là mặt ngoài... ..

“Hừ! Người là ghen tỵ trầm thông minh hơn người!”

“Người nói cái gì?!”

“Người anh minh thần võ!”

“... Hừ! ” Ứng Thiên Dật hừ lạnh một tiếng, đem Cao Cảnh Úc muốn chuồn đi kéo trở lại, liền muốn tiếp tục thực hiện tái giáo dục... .. Nhưng là, một thanh bình khí lạnh lạnh lại trượt đến cái cổ như ngọc mài của hắn, lập tức, một giọng nam dễ nghe trầm thấp khàn khàn vang vọng trong trạch tử cũ nát...

“Nháo đủ chưa?! ”

Trên cổ đột nhiên đặt ngang một thanh hung khí, mặc dù Ứng Thiên Dật không khinh xuất cũng khó tránh khỏi hoảng sợ. Bất quá, hù dọa thì hù dọa, trên mặt của hắn vẫn bình tĩnh như cũ, ngược lại càng lộ ra mấy phần thông dong không vội. Đang lúc Ứng Thiên Dật chuẩn bị một đồng đạo lý muốn cùng người tới trao đổi, Cao Cảnh Úc bên cạnh bị quên lãng thật lâu tức giận mở miệng. Chỉ thấy y tuần nhan lạnh lẽo,

về mặt không vui tiến lên một bước, dốc hết sức lực chỉ trích: “Uy ——, người tại sao phải kèm hai bên hấn mà không kèm hai bên ta?!! Nhìn thế nào ta cũng xinh đẹp hơn hấn đi!! Cho dù cầm đi bán cũng sẽ tương đối đáng giá ~-!! Người có đầu óc hay không? Không ngờ ánh mắt người sinh đau nhức...” cảm nhận được vô cùng nhục nhã, khẩu khí Cao Cảnh Úc vô cùng ác liệt.

“... ..” để cho ta giết y rồi, hoặc là dứt khoát giết ta đi!! Ứng với Thiên Dật liếc mắt im lặng hỏi ông trời, thật không muốn thừa nhận chính mình biết y... ..

“Câm miệng!! ” người tới nhướng mày, không thể nhịn được nữa quát. Bất quá, Cao Cảnh Úc căn bản không chịu được điều này! Vì chân lý mà hy sinh là người mỹ đức ~ y thân là hoàng đế tự nhiên càng phải phát huy vô cùng nhuần nhuyễn!!

“Ta vẫn muốn nói!! Rõ ràng chính là ta xinh đẹp —— người có lý do gì bắt hấn không bắt ta?! Người giải thích không rõ, ta với người không xong!!! ” “...” xem ra vị “Kiếm khách ” này cũng không phải không có đầu óc, ngay lập tức quyết định điểm huyết đạo Cao Cảnh Úc. Để cho y tự động tiêu âm, bên tai bắt đầu thanh tĩnh. Cao Cảnh Úc bị buộc tạm thời an tĩnh, không cam lòng lấy mắt thay miệng, dùng mắt phượng hung hăng lên án người tới có mắt không trông...

“Mẹ nó... chỉ biết nữ nhân om sòm, không nghĩ tới ẻo lả cũng thế... ..”

Người tới lại trừng lại Cao Cảnh Úc một cái, lăm bầm lâu bầu mắng. Quay đầu lại hỏi Ứng Thiên Dật bị chống đỡ ở dưới kiếm: “Nói! Hai người các người là ai?! Tới đây có mục đích gì?!!”

“Tần bộ... Người có tin hay không... ..”

“Ta nhỏ vào ——, một nữ nhân hơn nửa đêm chạy tới địa phương không người này, lại mặc nam trang, bắt âm bắt dương, nhất định không phải thứ tốt... ..” đáng tiếc Cao Cảnh Úc lúc này không phát ra được thanh âm nào tới cảnh cáo tên gia hỏa không biết đá trúng thiết bản này, hấn còn đang tự nói không ngừng, hoàn toàn không có phát hiện không khí chung quanh trong nháy mắt thấp vài độ... ..

Khóe miệng cong lên nụ cười mê người mà vô hại, Ứng Thiên Dật thanh âm nổi giận: “Xin hỏi... Ngài nói gì? Nữ nhân? Là chỉ ta sao? ”

“Người cho rằng còn có ai?! Nơi này trừ người ra còn có nữ nhân sao?!! ” Người tới không muốn sống trả lời.

Ứng Thiên Dật tức đến hai vai mảnh liệt run rẩy, không biết ở đâu ra khí lực, một phen tránh khỏi áp chế của người tới: “Ta hôm nay không người, cái tên dần ánh mắt ngu ngốc mở ra chỉ nhìn cửa sổ, làm thành thái giám, ta liền không mang họ Ứng!!!!!!”

Chó cùng rút giậu, Ứng đại công tử bộc phát tàn nhẫn không thể xem thường! Một đôi bàn tay trắng như phấn vung lên không có quy tắc, nhưng cổ khí thể muốn giết cho thống khoái lại làm cho người tới liên tục lùi lại mấy bước!!! Lưu Kinh Ân bị dọa sợ lui vào sau mấy bước mới một lần nữa nhớ tới chính mình tương đối lợi hại, vội vàng xuất thủ chống đỡ, vẫn không quên la mắng: “Người nữ nhân này điên rồi phải không?! Còn không ngừng tay?!!”

“Người còn dám nói?! ” Ứng Thiên Dật kêu to: “Hôm nay ta liều mạng với người. —— ”

“Còn không ngừng tay?! Chớ chọc ta, ta không đánh nữ nhân... ..”

“Người —— có gan người đánh chết ta đi —— ”

“Người —— ghê tởm! Không cho người chút giáo huấn không được... ..” Lưu Kinh Ân giơ một tay lên, mắt thấy sắp đánh xuống...

“Dừng tay! “, rốt cục tới sớm không bằng tới đúng lúc, Hứa Đình Hoan vung vàng chế trụ một chiêu không nhẹ không nặng này!!

Hai bên sau mấy hiệp triển đấu, đều kinh ngạc mở miệng:

“Thất bộ đoạt mệnh chương?!”

“Tổ thủ kiếm?!”

“Tất cả dừng tay ——— ” một giọng nam thanh lệ đột nhiên xen vào, hai người kinh ngạc, song song tách ra, nhìn về phía người tới!! Chỉ thấy một thiếu niên túm tụm toàn thân đầy thương tích được sử quan dìu, chậm rãi từ trong phòng đi ra, đôi mắt đẹp rưng rưng nhìn Lưu Kinh Ân: “Ân ca... Là hiểu lầm, đừng đánh nữa!!”

“Quỳnh đệ... Đệ đứng dậy làm gì!! “Lưu Kinh Ân vừa nhìn rõ người tới, lập tức bỏ kiếm xuống nghênh đón, một tay đem người nhu vào lòng!

Sử quan không để lại dấu vết, đẩy Chu Quỳnh dựa vào trong lòng Lưu Kinh Ân, nhẹ giọng nhắc nhở: “Mau giải thích với tướng gia đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì... .. ” người sau gật đầu, hướng về phía Cao Úc Cảnh đang đứng thẳng bất động tại chỗ, Ứng Thiên Dật còn đang tức giận, Hứa Đình Hoan đầu đầy mồ hôi, yếu ớt mở miệng: “Khởi bẩm tướng gia... Trạch tử này là ta và Ân ca ở, cũng không có yêu ma quỷ quái như đã nói... .. ”

“Vậy tại sao có tin đồn diễm quỷ thường lui tới?! ” Ứng Thiên Dật oán giận phản bác.

“... Kia có thể là mấy ngày hôm trước ta ra cửa hóng mát một chút, đã quên mình sắc mặt tái nhợt, hơn nữa chân không dùng nhiều lực... .. ”

“Tại sao tất cả mọi người nói nơi này tám trăm năm trước đã không người ở?!”

“... Đó là chúng ta không thường xuyên trở lại, chỉ thỉnh thoảng ban đêm tới ở, ban ngày đi”

“Quan trọng nhất là!!! Tại sao lúc nửa đêm luôn truyền ra tiếng khóc lóc rên rỉ?!!!! ” Ứng Thiên Dật chịu nhìn được rống吼!

“... Cái kia... Đáng ghét à ~~ hỏi loại vấn đề này

~ ” Chu Quỳnh thoáng cái đỏ mặt, quần bách rút vào trong ngực Lưu Kinh Ân! Lưu Kinh Ân thì không nhìn được tiếp lời: “Đây thuộc về riêng tư cá nhân ... Không mượn người xen vào... .. ” Chu Quỳnh trong ngực hấn đường như sợ tướng gia tức giận, cắn răng nhỏ giọng nhỏ khí nó thật: “Người ta... thích Ân ca thò bạo giày vò ta chứ sao... .. ”

“Quỳnh đệ... Ta cũng yêu chết cảm giác giày vò đệ... ..”

“Ân ca... Huynh đánh ta đi! Dừng sức! Ta chịu được

”

“Quỳnh đệ, chỉ cần đệ hứng thú, ta nhất định phối hợp... .. ”

“Ân ca... ”

“Quỳnh đệ...”

“... Ha ha ha ha... .. ” Ứng Thiên Dật chợt mở miệng cười vang: “Ha ha ha ha... ..”

“Tướng gia... Ngài có khỏe không... .. ” Hứa Đình Hoan ở bên cạnh nhìn hấn sợ hết hồn hết vía, khẩn trương hỏi thăm.

“Chỉ vì điều này... Chỉ vì điều này... .. ” Ứng Thiên Dật tức giận quát: “Chỉ vì lý do này... Hủy đi nhà cửa của ta!!!! ”

“Tướng gia —— bình tĩnh!!! ” Hứa Đình Hoan rất có kinh nghiệm đi trước một bước giữ chặt Ứng Thiên Dật đang bùng nổ: “Đừng quên thân phận...”

“Các người ở đâu ra cái yêu thích phá phách!! Trả lại tường cho ta đi!!!! ” Ứng Thiên Dật liều mạng giãy dụa, muốn xông đi lên găm chết đôi cầu nam nam kia!!

“Tướng gia

một mặt tường mà thôi... .. ” Hứa Đình Hoan khuyên nhủ. Nhưng người phía sau lại không cảm kích: “Một mặt tường còn chưa tính, hấn còn nói ta là nữ nhân!!!! ”

“Người không phải nữ nhân sao?! ” ngược lại là Lưu Kinh Ân không biết sống chết cảm thán một câu! Hứa Đình Hoan cắt ngang hẳn: “Muốn sống liền nói ít đi một câu!! Không ai đem ngươi trở thành người cầm bán đi đâu!!!!”

Bên kia, sử quan đã giúp Cao Cảnh Úc sắp ngen chết giải khai huyết đạo... ..

“Thiên Dật... Trẫm ủng hộ ngươi!! Đánh vào trong cho ta

~~!!!! ” Cao Cảnh Úc có thể mở miệng, liền nhón nhác đáng khinh châm ngòi thổi gió!

“Hoàng thượng! Ngài vừa rồi làm sao vậy?!! ” Hứa Đình Hoan thấy thế vội vàng đưa tay níu lấy Cao Cảnh Úc, than vãn mạng ta thật là khổ, hỡi!

“Ô ô ô... Hắn nói trẫm là nam nhân... .. ” Cao Cảnh Úc nghe vậy, ủy khuất tố cáo!

“... Hoàng thượng... Người vốn là nam... .. ” Hứa Đình Hoan mặt không biểu cảm nhắc nhở y. “Ta mặc kệ! Ta liều mạng với ngươi!!! ”

“Hắn dám nói ta giống nữ nhân! Ta quyết không tha cho hắn —— còn có tường của ta! Thù mới hận cũ chúng ta một khoản tính toán rõ ràng!!!!”

“Hoàng thượng! Có thể khoan dung cho người thì tạm khoan dung người a... .. ” bên trái một câu dụ dỗ...

“Tướng gia! Là sự thật người cũng không để cho người ta nói sao! ” bên phải một tiếng khuyên...

“Này! Người không có lương tâm! Bớt viết một nét, tới đây giúp chút sẽ chết à?!”

~~ ” thỉnh thoảng roonge lên một câu với sử quan múa bút thành văn, một chút ý nghĩ nhúng tay cũng không có... .. Hứa Đình Hoan thà rằng đi làm chú chó tự do cũng không nguyện làm tiếp con người số khổ này... ..

“Này! Người cái tên đi ăn chùa thì ra vẫn có chút lương tâm... .. A!!! Tướng gia! Ta nói sai! Không nên nữa cắn cánh tay ta ——!!! ”

“... ..”

Lưu Kinh Ân và Chu Quỳnh thôi không đếm xỉa đến, cùng nhau trở về phòng chế tạo tạp âm... ..

“... Từ trên tổng hợp lại, Thái sử công viết: ‘Ma xui quỷ khiến, rồi tỉnh rồi mù... .. ’ ”

7. Chương 7: Kim Khoa Ký P1

Edit : Hiền Vũ

∴.

Năm Tuyên Tường thứ bảy, sau lễ Trùng Dương ...

“Cái gì?! Thêm khoa thi?!!!! ” buông bút trong tay, Ứng Thiên Dật kinh sợ vươn người đứng dậy, níu lấy cổ áo Hứa Đình Hoan đang báo tin, không để ý tới hình tượng quất: “Y đang giở trò quỷ gì?!!!”

“Tướng, tướng gia... Trước khi Thái Sơn sụp đổ... Cảnh sắc cũng không đổi a... ” Hứa Đình Hoan bị túm vô cùng cực khổ khuyên ngăn. Hắn thật oan ức a! Muốn thêm khoa thi cũng không phải là hắn, tại sao lại muốn hắn chịu thay vị hoàng thượng tùy tâm sở dục kia?!

Bỏ lại Hứa Đình Hoan đã sắp hít thở không thông, Ứng Thiên Dật ngồi trên ghế đá nhúu đôi mi thanh tú, dùng giọng nói độc đáo, thanh nhã ẩn chứa từ tính, khê lăm bầm: “Kỳ quái... Hết lần này tới lần khác tại thời điểm bế tắc này mở thêm khoa thi, hoàng thượng rốt cuộc làm cái gì?”

“Nghĩ nữa cũng vô ích! Người bình thường không thể nào lý giải được! Ngài vẫn là nhanh đi hỏi hoàng thượng thì hơn! ” Hứa Đình Hoan biết rõ vị hoàng đế tâm huyết dâng trào kia, căn bản không thể tìm ra

đạo lý, nhàn nhả lên tiếng nhắc nhở. Nghe được lời của hấn, Ứng Thiên Dật đột nhiên mỉm cười ra vẻ đã hiểu rõ, giãn ra hai hàng lông mày nhũn nhặn.

“Tướng gia? ” Ngạc nhiên nhìn chằm chằm Ứng Thiên Dật bây giờ còn có thể cười, Hứa Đình Hoan không dám tin kêu to: “Ngài không nổi nóng, ngược lại bình tĩnh như vậy?!! Sẽ không phải... ” Ngừng một chút, Hứa Đình Hoan dè dặt hỏi ra lo sợ trong lòng: “Tướng gia ngài là hồi quang phản chiếu?!!!”

“... ” Tuấn nhan vì vậy mà nánh chóng lạnh dần đi, Ứng Thiên Dật lạnh lùng nhìn Hứa Đình Hoan không biết sống chết, lạnh nhạt mở miệng: “Nghe nói mùa này, ăn cá lư* rất bổ...”

Cá lư: Cổ nhân gọi là ngân lư hay ngọc hoa lư . Sinh trưởng ở Tùng Giang gọi là tứ tai lư là một giống cá rất ngon.

“A? ” Hứa Đình Hoan hoàn toàn nghe không hiểu, chớp chớp mắt khó hiểu, mặc dù không rõ kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, nhưng hấn vẫn theo bản năng chảy ra một thân mồ hôi lạnh... Quả nhiên không ngoài sở liệu, Ứng Thiên Dật giết người không đền mạng hạ câu tiếp theo: “Cho nên nói, người đi chuẩn bị cho ta hai ba con!!”

“Nói giỡn!! ” Hứa Đình Hoan lui về phía sau mấy bước, lớn tiếng kháng nghị, vì bản thân tranh thủ phúc lợi tất yếu: “Tướng gia! Qua lễ Trùng Dương, thuyền không ra khơi!! Lúc này nước đã rất lạnh, chắc không có thuyền chịu xuống nước bắt cá!!”

“Ai cần thuyền ra khơi? ” Ứng Thiên Dật bưng lên chén trà trên bàn đá, tao nhã nhấp một ngụm nhỏ, rất vô tội nhìn Hứa Đình Hoan: “Ta là muốn người tự mình xuống nước bắt. ” Nói xong, không cho Hứa Đình Hoan có cơ hội phản bác xoay người đi vào phòng!!

Lưu lại Hứa Đình Hoan ngây người trong gió thu, vẻ mặt bi tráng im lặng hỏi ông trời...

Ai —— quả nhiên họa từ miệng mà ra a...

Vừa vào phòng, Ứng Thiên Dật không còn kiềm chế nổi! Hung hăng đập một cước trút giận lên bàn bát tiên điêu khắc tinh xảo, Ứng Thiên Dật không thể nhịn được nữa, khê nguyên rửa: “Đáng chết! Nhớ tới lại phát giận!!! Dù sao y chỉ cần ăn nói lung tung là có được rồi! Ra đề mục, giám thị, chia quyền là chuyện của ta!! ” Một hơi mắng xong, Ứng Thiên Dật suýt nữa hít thở không thông, ngã ngối ở trên giường, tuần nhan ửng đỏ vì tức giận, y phục lộn xộn, đôi môi hồng mềm mại khê thở hổn hển... Hoàn toàn không phát hiện tư thế bản thân hiện tại vô cùng quyến rũ mê người...

Đến khi... ..

“Nha ~ cuộc sống thoải mái nhỉ!! ” Thanh âm quen thuộc mãnh liệt nhảy vào trong tai Ứng Thiên Dật, thân thể y theo bản năng trở nên căng thẳng...

“Hoàng thượng! Ngài tới nơi này làm gì?!! ” Im lặng nhìn Cao Cảnh Úc vẫn đang khoác hoàng bào, Ứng Thiên Dật cảm thấy lẩn lộn! Càng làm hấn hồ đồ chính là —— Cao Cảnh Úc làm thế nào thoát khỏi hoàng cung nhiều thị vệ như vậy, hơn nữa dọc trên đường lớn huênh hoang lại thuận lợi tới phủ Thừa Tướng?!

“Người thật xấu! Bình thường lừa gạt trăm, nói không cần dung mạo, nhưng sau lưng tự mình trốn ở trong phòng luyện tập mị công!!! ” Cao Cảnh Úc chu cái miệng nhỏ nhắn, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra biểu tình bị tổn thương, tức giận chỉ trích!

“Người, nói, cái gì! ” Mất một lúc mới hiểu Cao Cảnh Úc có ý gì, Ứng Thiên Dật quát y! Tên khốn kiếp này! Hấn còn không có truy cứu y tự định đoạt chuyện mở thêm khoa thi, y thế nhưng lại dám đến tự rước lấy họa?!!

“Người... ” Bị sắc mặt tức giận của Ứng Thiên Dật hù dọa, Cao Cảnh Úc ý thức được nguy cơ, di động mấy bước, bất chấp mở miệng: “Người chẳng lẽ bị trăm nói trúng, muốn giết trăm diệt khẩu?!!”

“... ” Tức đến không còn chút sức lực, Ứng Thiên Dật cười tà tiến tới gần, hai nắm lại tạo tiếng vang...

“Hoàng thượng quả nhiên anh minh, thoáng cái đã đoán trúng suy nghĩ trong lòng vi thần...”

“Người, người bình tĩnh một chút... ” Cao Cảnh Úc nhìn Ứng Thiên Dật tức giận cười lạnh tiến lại gần, kinh sợ ra đầy mồ hôi lạnh, lui đến không còn chỗ để lui, dựa vào cửa phòng!!

Hơi thở nóng bỏng của Ứng Thiên Dật nhẹ nhàng phả trên mặt Cao Cảnh Úc, khiến cho y ảo giác hít thở không thông, sinh ra một trận hoa mắt chóng mặt...

Cao Cảnh Úc nhẹ giọng xin khoan dung: “Thiên Dật...”

Không biết tại sao, tiếng gọi nhẹ nhàng này chạy đến bên tai làm thân thể Ứng Thiên Dật trong nháy mắt cảm thấy tê dại! Ứng Thiên Dật cực kỳ hoảng sợ, sau đó đỏ mặt vội vã thả Cao Cảnh Úc ra khỏi gông cùm xiềng xích!

“Tại, tại sao a! Tại sao ngươi đột nhiên muốn mở khoa thi?!! ” Vì che giấu tâm tình hỗn loạn không thể giải thích rõ của bản thân, Ứng Thiên Dật đảo mắt, nhanh chóng chuyển đề tài.

“A? À! ” Cao Cảnh Úc bị hành động bất ngờ của hắn làm cho sợ hết hồn, vội vàng thành thật trả lời: “Ách... Thật ra là do Công bộ thị lang hôm trước tiến cung thỉnh cầu.”

“Công bộ thị lang? Có phải là nhi tử của Lễ bộ Thượng thư Bạch Khiếu... Bạch Nhược Tuyền không? ” Trong đầu lục tìm thông tin hữu dụng, Ứng Thiên Dật ngữ khí nghi vấn tiếp lời xác nhận.

“Hình như là cái tên này ~ ” Cao Cảnh Úc không quá chắc chắn gật đầu, đổi lấy ánh mắt xem thường của Ứng Thiên Dật.

“Ngươi tốt xấu gì cũng phải nhớ kỹ tên của các quan viên trọng thần được không?!! ” Đau đầu cắn răng rằng, Ứng Thiên Dật có thể khẳng định chính mình mới vừa rồi nhất định là văng đầu, mới có thể có một tia yêu thương với cái người không có đại não này!!

“Vậy cần Lại bộ làm gì? Ăn không ngồi rồi sao? ” Cao Cảnh Úc bất mãn nhỏ giọng phản bác, lại bị Ứng Thiên Dật nghe được: “Ngươi nói gì?!!”

“A? Ta... Ta nói gì a?”

“Hừ! ” Cả triều đình chỉ có ngươi lo ăn không ngồi rồi, còn dám nói như thế? Không sợ bị sét đánh chết!

“Tóm lại, Bạch cái gì Tuyền kia nói với trẫm: ‘Hiện tại quốc thái dân an, tứ hải yên ổn, cần có đường lối mở mang, người có tài sẽ vì lợi ích thiên hạ mà cống hiến sức lực cho bệ hạ. Cũng tỏ rõ khát khao cầu nhân tài của bệ hạ, hiền đức anh minh!’”

“Theo ta thấy, câu nói cuối cùng mới là mấu chốt làm ngươi động tâm! ” những lời này Ứng Thiên Dật dĩ nhiên không có nói ra, nhưng hắn nhìn Cao Cảnh Úc liền nói lên nguyên vẹn suy nghĩ của y.

Trong lúc Cao Cảnh Úc muốn mượn việc này tuyên dương quyết định sáng suốt của mình, bên ngoài phủ Thừa Tướng đột nhiên vang lên tiếng khóc kinh thiên động địa!!!

“Xảy ra chuyện gì? ” Sau vài giây ngơ người, Ứng Thiên Dật buồn bực đi cửa tìm đáp án, không phát hiện Cao Cảnh Úc đang chột dạ mưu đồ vượt cửa sổ chạy trốn...

“Dừng, tướng gia!!! ” Còn chưa ra khỏi phòng, Ứng Thiên Dật đã bị Hứa Đình Hoan chạy thở không ra hơi chặn lại!!

“Hứa Đình Hoan?! Bên ngoài làm sao nhiều người khóc như vậy? Nghe giống như vợ về chịu tang vậy!”

“Bẩm tướng gia... Bọn họ... Đúng là vợ về chịu tang!!! ” Hứa Đình Hoan ra sức thuận khí, từ trong miệng nặn ra đáp án!

“??? Chịu tang ai?!!”

“Ngài. ” nói xong, Hứa Đình Hoan thần sắc cổ quái trừng mắt liếc Cao Cảnh Úc đang kẹt trên cửa sổ...

Một giây sau...

“Nói! Ngươi rốt cuộc là dùng cái lý do gì để chuồn tới?!!! ” Nhịn xuống lửa giận đang muốn thoát ra, Ứng Thiên Dật hung hăng quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi thăm đáp án!

“Ách... Ta nói là tới gặp mặt người lần cuối... Bọn họ liền không ngăn cản... ” Cao Cảnh Úc mắt thấy không còn đường để trốn, không cam lòng không nguyện ý mà nói thật.

Nghe vậy, Ứng Thiên Dật chẳng từ hử gì cả, xấu xa cười lạnh: “Ha ha... Không sai, ngươi là tới gặp mặt ta lần cuối...”

“Hà? ” Cao Cảnh Úc không rõ hẳn lúc nào lại dễ nói chuyện như vậy, không sợ chết đến gần mấy bước: “Ngươi thật sự mắc phải bệnh không thể cứu? Vậy trẫm chẳng phải là kim khẩu ngọc ngôn, (miệng vàng lời ngọc -> thường dùng để chỉ lời của vua chúa) vừa nói đã trúng?!! Sử quan, mau mau ghi lại~~ ”

“Không phải vậy ~~ là ngươi sống không tới ngày mai!!!!!! ” Ứng Thiên Dật hét lớn một tiếng, lửa giận tràn ra vỡ òa, hận không thể giết Cao Cảnh Úc cho thống khoái!!!

“A a a ———— dùng tay!!!”

“Tướng gia!! Bình tĩnh lại a! Đó là phải chu di cử tộc ———— ”

“Câm miệng! Không nên ngăn cản ta vì dân trừ hại!!!”

“A a

~~ ”

“Tướng gia! Ngài trước tiên để quả chuối xuống được không, cái kia giết chết không người...”

“ ... ”

“Ngày x tháng x năm x, Thừa tướng mưu toan lấy chuối làm hung khí, mưu sát hoàng đế... ” Sử quan sau một chuỗi múa bút thành văn trên tờ giấy mỏng, ngẩng đầu xác nhận một chút khuynh hướng phát triển sự việc, lại chậm rãi thêm một câu: “... Không thành.”

...

“Thiên Dật

~ ” Ứng Thiên Dật đang ngồi trước án phê duyệt tấu chương, ở trong lòng cầu nguyện mình vừa rồi chỉ là nghe nhầm mà thôi. Đáng tiếc, lão Thiên ngay cả một chút hạnh phúc tự gặt bản thân cũng không cho hẳn, theo thanh âm kia truyền đến đúng là chủ nhân của nó —— Cao Cảnh Úc!!!

Lần này, Cao Cảnh Úc tiến bộ một chút, ít nhất không có mặc long bào tới, nhưng là, một thân y phục thái giám!!

Bình tĩnh... Ứng Thiên Dật trong lòng cố gắng niệm mấy chữ này, đôi mi thanh tú vẫn không tự chủ được nhú lại.

“ ... ”

“Ứng Thiên Dật! Trẫm đang gọi khanh! ” Không nghe được trả lời, Cao Cảnh Úc không cam lòng bị lạnh nhạt, bất mãn dựa vào người Ứng Thiên Dật, dùng giọng điệu ngáy chết người gọi hắn.

“Ách... ” Ứng Thiên Dật thiếu chút nữa bị một tiếng này làm chua chết, oán giận gỡ Cao Cảnh Úc gục ở trên vai ra, dùng khẩu khí lạnh lạnh châm chọc: “Ngươi sẽ không phải mặc vào y phục thái giám liền biến thành éo lá chứ?”

“?? Éo lá? Ngươi là nói ta giống nữ nhân!! ” Cao Cảnh Úc sau khi nghe rõ liền cao hứng kêu to: “Ta nói khẩu khí của ngươi tại làm sao lại kém như thế, hóa ra đang ghen tỵ với ta!”

“... ” Ứng Thiên Dật không còn lời nào để nói ngồi phịch ở trên án, vẻ mặt thất bại bởi y: “Ngươi tới nơi này chỉ vì muốn chọc giận ta sao? Hay là ngứa da, đến tìm đánh?!”

“Ta không thích chơi cái loại này! ” Cao Cảnh Úc nghe vậy rất cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó hùng hồn hy sinh vì nghĩa mà bổ sung: “Chẳng qua nếu như Thiên Dật ngươi thích mấy lời như vậy... Ta có thể miễn cưỡng một chút thỏa mãn ngươi!”

“Đa, tạ! ” Nghiến răng nghiến lợi nặn ra thanh âm từ trong kẽ răng, trên mặt Ứng Thiên Dật hiện lên nụ cười lạnh tiêu chuẩn trước khi nổi bão: “Nhưng ta hiện tại càng muốn bóp chết ngươi, có thể xin ngươi phối hợp một chút với ta không?!!”

“Ách... Cái này... ” bị vẻ mặt nguy hiểm của Ứng Thiên Dật hù dọa, Cao Cảnh Úc vội vàng lui về phía sau hai bước, nhanh chóng chuyển đề tài: “Cái kia... Ta tới là vì chính sự!!”

“A? ” Nhếch nhếch lông mày, Ứng Thiên Dật vẻ mặt hoài nghi. Không thể trách hắn, thật sự là vị hoàng đế này tiền án quá nhiều, rất khó tin tưởng y cũng có lúc làm chính sự!!

Chỉ thấy Cao Cảnh Úc phá lệ trầm hạ tiểu nhan, ra vẻ thần bí mở miệng: “Hai quân đối địch, tên hết sạch, thế nào?”

Lúc bắt đầu Ứng Thiên Dật còn có vẻ khinh thường nhưng càng nghe càng kinh hãi, đến cuối cùng, gần như thất thố tím lầy Cao Cảnh Úc quát hỏi: “Đây là khoa đề năm nay, còn chưa mở khoa thi, làm sao người biết?!!!!”

“Ồ... ” Cao Cảnh Úc bị tím hô hấp khó khăn, bất mãn giải thích: “Kính nhờ... Trẫm dù sao cũng là hoàng đế ...”

“Người căn bản không quan tâm đến khoa thi!!”

“... Không cần phải nói trắng ra như vậy chứ ...”

“Nói nhanh một chút! Chuyện gì xảy ra!!”

“Phản đối bạo lực...”

“Nói!!”

Cao Cảnh Úc hít thở không thông, một trận chóiang văng té vào lòng Ứng Thiên Dật, người kia sau một lúc mới ý thức được, vội vàng buông tay, giúp y thuận khí.

“Ta nói... Là... Trên đường... Có người bán đề thi...”

“Cái gì!!! ” Không dám tin hết lớn, Ứng Thiên Dật sắp lao nhanh ra khỏi cửa, lại bị Cao Cảnh Úc vô lực bám trụ: “Thiên Dật...”

Thanh âm mảnh mai hữu khí vô lực, chẳng biết tại sao làm cho trong lòng Ứng Thiên Dật nổi lên nhiều tia thương tiếc, hắn ôn nhu hỏi thăm: “Còn có chuyện gì sao?”

“Người không đi Hình bộ... Thật là rất đáng tiếc...”

Thu hồi lời nói lúc trước, tên hoàng đế chết toi này chính là vô sỉ.

“Thiên Dật... Chờ ta một chút... ” Tiếng thở dốc của Cao Cảnh Úc ở phía sau, rốt cục để cho Ứng Thiên Dật nặn ra lương tâm còn thừa không nhiều lắm, hơi thả chậm bước chân. Nhưng Ứng Thiên Dật quay đầu lại, cấp cho Cao Cảnh Úc một bộ mặt bất mãn: “Người đi chậm như vậy còn muốn đi theo, không cần leo đèo theo sau chân ta.”

“Mới không phải, ta chỉ là quan tâm, quan tâm một chút đến khoa thi thôi. ” Cao Cảnh Úc không phục bĩu môi, mấy bước nhảy đến phía sau Ứng Thiên Dật.

“Hừ, nói muốn xem náo nhiệt may ra còn có người tin! ” Lạnh lùng cho y một câu, Ứng Thiên Dật không biểu tình tiếp tục lên đường, không bao xa lại nghe được thanh âm hô ngừng của Cao Cảnh Úc!!

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!! ” Nhấn nạy nôn nóng trong lòng, Ứng Thiên Dật hung hăng quay đầu lại!

“Còn không phải tại người! Nhất định phải mặc nam trang gì đó... ” Vừa dựa vào liễu rủ nghỉ ngơi, Cao Cảnh Úc vừa hùng hồn oán trách.

“Nam trang thì sao? ” Nhấn lại đôi mi thanh tú, Ứng Thiên Dật có chút khó hiểu hỏi ngược lại.

“Mặc không quen!! ” Cao Cảnh Úc trả lời một cách đương nhiên, nhưng khi trên khuôn mặt như bạch ngọc của Ứng Thiên Dật tập kết hàn sương thì có một tia hối hận...

“Người vốn là nam!!! ” Ứng Thiên Dật nhiên rằng, cảm giác mình có trách nhiệm phải nhắc nhở y một chút.

“Nhưng... ” Cao Cảnh Úc không sợ chết tiếp lời: “Không có ai quy định nam nhân phải mặc nam trang a!”

“Đây là quy củ không thay đổi từ xưa đến nay! ” Ứng Thiên Dật neho mắt, lạnh lùng phản bác.

“Ai nói!! ” Cao Cảnh Úc nghe vậy tinh thần tỉnh táo, vội vàng đứng lên tranh thủ phúc lợi cho bản thân!

“Nam nhân mặc nam trang!”

“Nam nhân mặc nữ trang!”

Liếc Cao Cảnh Úc một cái, Ứng Thiên Dật hừ lạnh một tiếng, xoay người không để ý đến y, nhanh chân bước đi!

“Nói không lại ta liền chạy a! Người chờ một chút! ” Cao cảnh Úc kêu lớn lập tức điên cuồng đuổi theo.

Bên trong một bụi cỏ, sử quan tận trung tận chức đang bề bộn ghi chép, viết thêm bình luận của mình...

“Nam nhân mặc nam trang —— nói nhảm.

Nam nhân mặc nữ trang —— chê cười.”

Nơi phố xá náo nhiệt, Ứng Thiên Dật theo lời kể của Cao Cảnh Úc, cắt ngang đám đông xông thẳng vào khách điểm “ Dực Long”, không chút lưỡng lự lên lầu hai, đi thẳng vào vấn đề với lam y thương nhân luôn ngồi ở trong góc uống trà, thấp giọng nói: “Có khoa đề không? Ta mua.”

Lam y thương nhân nhíu nhíu mày, ngẩng đầu đánh giá Ứng Thiên Dật một lần, không để lại dấu vết lắc đầu trả lời: “Ta sao có thể có khoa đề a! Người đừng ngậm máu phun người!”

“A?! Người rõ ràng có! Ta hôm qua còn... Ô ô... ” Ứng Thiên Dật thuận tay che miệng Cao Cảnh Úc, lạnh lùng trừng mắt nhìn lam y thương nhân: “Có hay không có? Ta ra ba ngàn lượng bạc.”

Lam y thương nhân lúc nghe đến bạc tựa hồ giật mình, nhưng vẫn thờ dãi: “Ta thật sự không có! Mà người muốn khảo đề làm gì? Vừa vô dụng...”

“A? Muốn khảo đề đương nhiên là muốn thi Trạng nguyên! Làm sao lại vô dụng? ” Ứng Thiên Dật hứng thú, tiến nhanh tới hỏi, đem thanh âm nức nở giữa giữa của Cao Cảnh Úc làm nhạc nền.

“Ki còn phải nói! ” Lam y thương nhân mắt liếc Ứng Thiên Dật, bèn mở miệng: “Người có khoa đề cũng không làm Trạng nguyên được!”

“... Là tại hạ phẩm mạo không tốt? ” có chút không vui, nhưng lười cùng hấn tranh cãi, Ứng Thiên Dật truy vấn..

“Nói nhảm! Từ xưa tới nay nào có nữ nhân làm Trạng nguyên?!”

“... ” neho mắt lại, thân thể Ứng Thiên Dật khẽ run rẩy: “Ý của người là... Ta là nữ nhân?!”

“Ô ô... ” Cao Cảnh Úc ở trong lòng Ứng Thiên Dật cảm nhận đầy đủ áp suất thấp của Ứng Thiên Dật, hướng người không biết sống chết kia lắc đầu, đáng tiếc kiếp số người nọ thật không xong...

“Đầu năm nay, tại sao người người muốn làm Trạng nguyên đến điên rồi! Ngay cả nữ nhân cũng đi ra ngoài tham gia náo nhiệt! Cô nương, người vẫn là về nhà thay trang phục, tranh thủ gả cho một vị Trạng nguyên xem ra còn có chút thực tế hơn! Bằng tư sắc này của người... Ha hã, ta xem cũng không khó khăn đâu...”

Trời ạ! Ngoảnh mắt về phía nóc nhà, Cao Cảnh Úc nhận mệnh nhắm mắt lại... Một giây sau...

“Người cái tên mắt mù kia! Nhìn cho rõ! Ta có điểm nào giống nữ nhân!!!! ” lý trí bị đốt sạch, Ứng Thiên Dật dùng sức banh mí mắt lam y thương nhân, gào lên!

Vừa bị dọa sợ vừa đau, lam y thương nhân luống cuống tay chân kêu loạn, nhưng không sao vùng khỏi Ứng Thiên Dật đang vô cùng tức giận!

Bị vút qua một bên, Cao Cảnh Úc vỗ vỗ cái đầu bị té đến mê man, loạng choạng tựa vào cây cột bên cạnh, rất vô tội nhìn bàn ghế bị đá loạn ... Rất thân thiết đồng cảm với tình cảnh của lam y thương nhân ngu ngốc kia.

Tiếp theo, Cao Cảnh Úc ôn nhu cười với lão bản đang muốn tiến đến khuyên can, dùng giọng thật ngọt nói: “Thiệt là... Gây khó dễ cho ngài...”

Sớm bị giọng nói kia móc mắt tam hồn lục phách, lão bản đầu còn bận tâm nhiều như vậy, vội vàng chân chó thay một bộ khuôn mặt tươi cười: “Làm sao, làm sao!”

Khẽ mỉm cười, Cao Cảnh Úc lại nói: “Tiệm của ngài bị hủy rồi...”

“Cứ hủy, cứ hủy, người cao hứng là tốt rồi...” Lão bản chỉ thiếu chưa quỳ trên mặt đất liếm hài của y! Trông coi điểm cả đời, nào ai gặp qua mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy?! Ách... Mặc dù người bên kia cũng rất đẹp, có điều hơi hung hãn... Còn người này nhu thuận như chim nhỏ nép vào lòng người!

“Ta mệt mỏi quá a...” lười biếng ngáp một cái, Cao Cảnh Úc làm tư thế quỵ rũ nhìn lão bản đang tâm tư nhộn nhạo ...

“Phòng hảo hạng của chúng ta ở bên đó, ta dẫn người đi!” Lão bản lập tức nhanh nhẹn dẫn đường!

“Chờ chút.” mới đi vài bước, cổ áo lão bản đã bị níu chặt.

Thu thập xong tàn cuộc, Ứng Thiên Dật một bên vỗ xám tro trên người, một bên lạnh giọng phân phó: “Ta cũng mệt mỏi, cho ta một phòng hảo hạng.”

“Nhưng ... Chỉ còn một phòng, hai vị chấp nhận chung phòng được không...” Lão bản khó xử mở lời. Ứng Thiên Dật tuần nhan lạnh lẽo quát mắng: “Có thể, nhưng bảo y ngủ dưới đất!”

“Đây là giận chó đánh mèo!” Cao Cảnh Úc bất mãn kháng nghị, dưới cái trừng mắt của Ứng Thiên Dật, liền bị dọa thành câm nín.

Lão bản nhìn Cao Cảnh Úc đáng thương, bị ma quỷ ám ảnh liền mở miệng: “Tiểu mỹ nhân, sao có thể ủy khuất người a! Chủ nhân phòng chữ thiên bên kia tối nay có khả năng sẽ không trở lại, để cho người ngủ tạm một đêm cũng được...”

“Cảm ơn... Ngài thật tốt ... Không giống ai kia...”

“Người nói gì?”

“Không có, không có!”

“Hừ.”

Màn đêm buông xuống...

Cao Cảnh Úc vừa chớp mắt đột nhiên cảm thấy trên người có gì đó nặng nề đè lên, không đợi cho y hiểu rõ, trên cổ đã bị hạ xuống một chuỗi nụ hôn!

“Uhm...” môi và da thịt tiếp xúc mẫn cảm, làm Cao Cảnh Úc phát ra tiếng thở bất đắc dĩ, không kịp giãy dụa, tay của người kia đã thò vào trong lớp áo lót!!

Ý thức không rõ ràng, Cao Cảnh Úc không khỏi trách cứ, Thiên Dật cũng quá lớn mật, lại muốn dùng hành động để bày tỏ tình cảm?!

Thật sự đánh giá thấp hán a! Bình thường vẻ mặt quân tử, không nghĩ tới hán cũng có bộ dạng quỷ hao sắc như vậy... ..

“A... “thân thể nhạy cảm dưới bàn tay vuốt ve khẽ run lên, Cao Cảnh Úc không khỏi thẹn thùng khẽ đẩy người trên thân: “Gấp cái gì... Từ từ sẽ làm mà...”

Người nọ tựa hồ cười có chút yếu ớt, tâm tư xấu xa ở trên nụ hoa run rẩy của Cao Cảnh Úc, hung hăng mút một hơi!

“A a a ————” Cao Cảnh Úc thoải mái đến vô lực, giang cánh tay ôm lấy cổ người trên thân, dục vọng nghênh đón vẫn rên rỉ chống cự: “Không nên... Thiên Dật... Không nên a!”

“!!” người kia thân thể bỗng nhiên cứng đờ, dùng sức túm lấy đôi vai trắng mảnh khảnh của Cao Cảnh Úc, thanh âm trầm thấp thét lên: “Thiên Dật nào?! Người trốn ta đi tìm người khác?!”

“Oa a!” Cao Cảnh Úc bị túm lấy rất đau nhưng lại thanh tỉnh không ít, dùng thanh âm gần như ngất đi kêu to: “Người không phải là Thiên Dật ————?!”

Ghê tởm... Tức chết đi được... Tại sao mình lại bị người khác xem như nữ nhân!!!

Cho dù nằm ngủ, lửa giận trong lòng Ứng Thiên Dật vẫn không thể bình ổn, trần trọc đến quá nửa đêm, đến giờ Tý, cũng không thấy buồn ngủ chút nào.

Bất đắc dĩ, Ứng Thiên Dật mặc quần áo, chậm rãi ngồi lại trên giường, than nhẹ một tiếng, ngưng mắt nhìn xa xăm vào cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Thật yên tĩnh a... Ngay cả tiếng chó sủa ở xa như vậy cũng có thể nghe thấy...

Hai mắt nhắm lại, Ứng Thiên Dật rốt cục thở phào nhẹ nhõm, kìm nén không được một mồi đang kéo đến, đang lúc hần đứng lên quyết định đi ngủ bù ————

“A a a a a a ———— ”

Liếc mắt nhìn trời đầy bất lực, Ứng Thiên Dật thấp giọng mắng: “Hoàng đế chết toi, quá nửa đêm còn không chịu an ổn...”

Do dự một chút, Ứng Thiên Dật quyết định không cần để ý y, ai biết vị hoàng đế kia lại đang bày trò gì?!

Nhưng sau khi nằm xuống, tâm liên cuồng loạn không ngừng, giống như dự cảm xấu có gì đó sắp xảy ... Ứng Thiên Dật nhủ lại đôi mi thanh tú lui người vào trong, chốc lát sau lại không yên lòng chuyển người ra ngoài, sau mấy lần như vậy, hần rốt cục nhận thua đành đứng lên!!!

“Coi như kiếp trước ta thiếu nợ ngươi!! ” vội vã choàng một chiếc áo đơn, Ứng Thiên Dật tiện tay cầm lấy giá nến, che giấu thanh âm, bước nhanh tới!!

“Rốt cuộc có chuyện gì?! Nửa đêm còn rống như giết heo ... “Ứng Thiên Dật một bên đẩy cửa một bên quở trách, sau khi nhìn rõ chuyện đang phát sinh trong phòng, thanh âm liền nghẹn ở cổ họng! Một ngọn lửa vô danh trong nháy mắt vọt thẳng lên não, khiến Ứng Thiên Dật trong một khắc liền có ý muốn giết người!!!

Chỉ thấy Cao Cảnh Úc khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, quần áo xộc xệch không thể che hết thân thể trắng nõn của y, thân thể nhỏ yếu khẽ run rẩy, dung nhan khuynh quốc khuynh thành lúc này lại càng lê hoa chi nhất xuân đài vũ*...

Lê hoa chi nhất xuân đài vũ: một câu thơ trích trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị, dùng để miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương Quý Phi, sau được dùng để miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân khi khóc, tương tự *lê hoa đài vũ*.

Mà nam nhân trẻ tuổi đang chế trụ Cao Cảnh Úc, cũng một thân chật vật, hai đạo mày kiếm trên gương mặt anh tuấn nhếch lên đầy nộ khí, đôi tay mạnh mẽ của hần càng làm nổi bật sự yếu đuối vô lực của Cao Cảnh Úc!!!

Mặc dù biết Cao Cảnh Úc không phải đèn đã cạn dầu, nhưng khi thấy tình cảnh này, nghĩ thế nào cũng là đối phương không đúng!!!

Nheo lại hạnh mâu, Ứng Thiên Dật nhanh chóng đặt giá nến xuống, thốt ra thanh âm lạnh như băng mà ngay cả chính hần cũng thấy khiếp sợ!

“Chuyện, này, là, thế, nào.”

Cuối cùng thấy được cứu tinh, Cao Cảnh Úc cũng không quản Ứng Thiên Dật giờ phút này trông giống sát tinh hơn là cứu tinh, lão đảo nhào vào trong lòng Ứng Thiên Dật, oa oa khóc rất thê lương!

Vươn cánh tay ra bá đạo ôm lấy thân thể mềm mại vẫn đang run rẩy của Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật dựa vào ánh nến yếu ớt, tuần nhan lạnh lẽo đánh giá nam nhân kia!

“Tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Nam nhân ảo não đặt tay lên trán, tiêu sái trả lời: “Xin lỗi, có thể là hiểu lầm, phòng này vốn là phòng tình nhân của ta ở.”

Cao Cảnh Úc nghe vậy, núp ở trong lòng Ứng Thiên Dật, khóc không thành tiếng.

“Người chiếm được bao nhiêu tiện nghi rồi? ” khẩu khí hỏi thăm của Ứng Thiên Dật càng ngày càng lạnh, hơn nữa vị chua cũng càng ngày càng đậm...

“Còn chưa tới bước cuối cùng! ” Nam nhân kia không dám nhìn thẳng Ứng Thiên Dật, tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

Ôm chặt lấy thắt lưng Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật nhếch mày: “Người bình thường đụng phải nam nhân sẽ không có làm tới đi.”

“Hừ.” quay đầu ra, nam nhân kia đối với lời nói của Ứng Thiên Dật chỉ cười nhạt.

Dường như mất đi hứng thú đối với chất vất của Ứng Thiên Dật, nam nhân kia liền mở tung cửa sổ, chuẩn bị cướp đường đi! Ứng Thiên Dật vội vàng đuổi theo, nhưng là nam nhân kia đã đi trước một bước mở cửa sổ, quay đầu hướng Ứng Thiên Dật cười thị uy, tung người đi!!!

Nhú nhú mày, ngay khi nam nhân nọ quay đầu lại cười, Ứng Thiên Dật vừa vận mượn ánh trăng quan sát hẳn rõ ràng!!

“Bạch... Nhược Tuyền... .. ” mặc dù trong thanh âm lộ ra nghi ngờ, nhưng trong lòng Ứng Thiên Dật sớm đã có bảy phần chắc chắn! Xiết chặt nắm tay, món nợ này phải ghi lại!

“Ô ô... ” Cao Cảnh Úc dựa vào trong lòng Ứng Thiên Dật, càng khóc càng thương tâm! Ứng Thiên Dật bị y làm phiền, bất đắc dĩ dùng giọng nói lạnh băng an ủi: “Đừng khóc!”

“Ô ô... ” nghe thấy Ứng Thiên Dật nói chuyện với mình, Cao Cảnh Úc lại càng khóc dữ dội!

8. Chương 8: Kim Khoa Ký P2

Edit : Hiền Vũ

∴.

“Đừng khóc!! Người, người là nam nhân lại là hoàng đế, không thể vô dụng như vậy! ” y khóc khiến hẳn thấy đầu nhức tâm đau, Ứng Thiên Dật đẩy y ra, không nhìn được quát!

“Ô...”

“Người... Rất tức giận bị nam nhân trên dưới sờ soạng? ” Ứng Thiên Dật đột nhiên phát hiện loại suy nghĩ này Cao Cảnh Úc tương tự người bình thường, ôm một tia hy vọng hỏi. Chỉ mong trình độ biến thái của vị hoàng đế này còn chưa có sâu đến mức bất trị!

Cao Cảnh Úc vừa khóc vừa lắc đầu, đánh nát ảo tưởng cuối cùng này của Ứng Thiên Dật: “Mới không phải! Trầm tức giận tại sao không phải là khanh làm!!”

“... ” Ứng Thiên Dật bị câu trả lời làm cho khiếp sợ đến ngây người, vừa thẹn vừa giận quay đầu đi, ra vẻ trấn định trách cứ: “Nói ngu ngốc gì hả! Ta... Ta không phải nữ nhân... Làm sao sẽ cảm thấy hứng thú với nam nhân!”

“Oa ———— ” Cao Cảnh Úc trong một đêm chịu hai lần kích thích, rốt cuộc không thể nhịn được nữa lớn tiếng gào khóc!

“Im, im miệng! ” Ứng Thiên Dật luống cuống tay chân muốn che miệng Cao Cảnh Úc, nhưng làm sao cũng không ngăn được, dưới tình thế cấp bách, trong lúc bối rối dùng hai tay nắm chặt thân thể giãy giụa của Cao Cảnh Úc, không còn lựa chọn nào khác dùng môi ngăn chặn cái miệng đang nhiễu dân của Cao Cảnh Úc!!!!

“... ” không thể tin nổi tròng lớn mắt phượng, Cao Cảnh Úc như hòa tan trong lòng ngực vừa xa lạ vừa quen thuộc... ..mãi đến.

“Yên tĩnh một chút được không? ” khuôn mặt đỏ ửng, Ứng Thiên Dật thở hổn hển kịch liệt, giống như vừa mới đánh trận xong.

“Đây... Là...”

“Đây là người đang nằm mơ, nhớ kỹ!! ” nhanh chóng cắt đứt ý nghĩ viển vông của Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật hiện tại chỉ muốn tìm một chỗ để hảo hảo giáo huấn bản thân!

Ánh mắt Cao Cảnh Úc chẳng những không vì lời nói tuyệt tình mà ảm đạm, ngược lại sáng lên!

“Người đang xấu hổ! Ha ha —— trầm hiểu! Người là xấu hổ!”

“Câm miệng của người lại!”

“Ta càng muốn nói! Người vẫn là bị mỹ mạo của trầm mê hoặc! ” Cao Cảnh Úc hưng phấn, thật giống như vừa rồi bị ăn đậu hũ không phải là y: “Ta vẫn hoài nghi, làm sao có thể có người không bị vẻ đẹp khuynh quốc của trầm mê hoặc!! Rốt cục đã chứng minh! Mị lực của trầm là không ai có thể ngăn cản!”

Chuyện rất nhanh bị đảo ngược, đầu óc Ứng Thiên Dật nhất thời trống rỗng, nhưng có một chút rất rõ ràng, hiện tại đánh vị hoàng đế này một trận là tuyệt đối không sai!! Cho nên...

“Oa a! Người ghen tị đến mức muốn hành thích vua sao?!”

“Ta, ta tại sao lại đi lo lắng cho loại người như người!!!”

“Người lo lắng ta hả? Sợ sự tồn tại của ta làm người ảm đạm vô quang sao?”

“Không sai! Nhân sinh của ta bởi vì có người mới một mảnh thê lương!!”

“Người... Bình tĩnh...”

“Ta sẽ làm cho người biến thành rất yên lặng... Rất an tĩnh...”

“Này, dừng tay —— ”

Ngoài cửa sổ.

Sử quan mượn ánh trăng múa bút thành văn:

“... Toàn nghe thấy, hoàng đế và Thừa tướng quân thần hòa thuận, thủ đoạn bày tỏ tình cảm lại càng xưa nay chưa từng có... ” viết vài nét bút, tựa hồ như lương tâm sai khiến, sử quan phía sau tăng thêm một chuỗi chữ nhỏ...

“Thái sử công viết: ‘ Đồi sau không nên noi theo...’”

Sáng sớm, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng ca nhẹ nhàng cầu đám chim sẻ, đây vốn là thời khắc đẹp nhất trong ngày, cứ nhiên lại có người đại sát phong cảnh ở trong góc khóc thét. Mặc dù thanh âm kia giống như hoàng anh xuất cốc, uyển chuyển bay bổng, nhưng nghe lậu lại thấy đáng ghét!

Rốt cục, một thanh âm lạnh lẽo thoát tục vang lên, phá vỡ không khí ngột thở trong phòng: “Người từ giờ sửu đêm qua khóc đến hiện tại, chẳng lẽ không thấy mệt sao?” nửa giữu cột nửa quan tâm, Ứng Thiên Dật đưa đến một chén trà thơm. Cao Cảnh Úc ngồi xồm ở một bên, quả thật khóc lâu như vậy cũng thấy miệng đắng lưỡi khô, không chút suy nghĩ liền nhận lấy uống một ngụm lớn, sau đó cố gắng đem nước vừa uống bốc hơi đi ra ngoài, bất quá dưới hình thức lệ rơi.

Thật ra mọi chuyện sơ dĩ phát triển thành như vậy, Ứng Thiên Dật cũng có trách nhiệm. Ai kêu hắn tối hôm qua tức giận đỏ mắt, đã quên vị hoàng đế vĩ đại này đánh chỗ nào cũng được, nhưng tuyệt không thể đánh vào mặt?! Một lần không cẩn thận, ném bình hoa liền đập vào trán Cao Cảnh Úc, cho nên chuyện liền biến thành hiện tại, không cách nào thu thập! Mặc cho Ứng Thiên Dật khuyên như thế nào, uy hiếp ra làm sao, Cao Cảnh Úc chính là phối hợp khóc không nghĩ, trong đó có bao nhiêu chua xót sợ cũng chỉ có mình y rõ.

“Coi như ta thua được chưa, người không cần khóc nữa!!! ” liếc mắt nhìn trời, Ứng Thừa tướng lúc này thật sự ân hận vì đã làm sai! “Cùng lắm thì lần sau ta tận lực không đánh vào mặt người...”

“Còn có lần sau?!! ” Cao Cảnh Úc đang khóc liên rống lên một câu, ủy khuất co lại thân thể nhỏ yếu, một bộ dạng tiểu tức phụ bị ức hiếp, gạt người đồng tình!

“Vây! Cứ để ta tự hủy dung bồi lại cho người được chưa! ” không thể nhịn được nữa, Ứng Thiên Dật không lý trí nắm lên mảnh vỡ nhỏ chiến tích từ ngày hôm qua, hung hăng cắt lên tuần nhan trong sáng không tì vết, trắng mịn như ngọc!!!!

Một giọt... Hai tích...

Trong phòng nháy mắt không một tiếng động, chỉ có máu tiên diễm nóng hổi, làm người ta hít thở không thông, lấy dánh về ưu nhã mà bình tĩnh rơi đầy đất...tạo ra trên đất những đóa hoa đỏ tươi tuyệt mỹ mà quý dị...

Ứng Thiên Dật chưa bao giờ hối hận như thế về quyết định của mình! Nhưng hiện tại, hấn lại tình nguyện cả đời bị gọi ẻo lả, cũng không nguyện cắt lên người kia một cái!

Một mảnh sắc bén vô tình kia, chém lên bàn tay mềm mại như ngọc của Cao Cảnh Úc đang thể công như vũ bão ngăn chặn hành động của Ứng Thiên Dật!!!

Ngọc toái vô ngần... Ngân tại tâm gian.(ngọc vỡ không vết, vết trong tâm ngọc).

“Tại sao!!! ” không kiềm chế được nắm lấy đầu ngón tay vẫn đang chảy máu của Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật thanh âm khẽ phát run, ngay cả bản thân cũng không muốn tranh luận nữa.

“... ” Cao Cảnh Úc lưỡi lật hoa sen lúc này thành cam, nguyệt mi (đôi mày hình trăng lưỡi liềm) nhăn lại thật chặt, khuôn mặt xinh đẹp hơi tái nhợt, vô lực trả lời.

“Ngu ngốc! Người chẳng lẽ không biết bị cắt như vậy sẽ rất đau sao?!!! ” Ứng Thiên Dật chịu không được hành vi của y, càng không cách nào tha thứ cho mình, liền cuồng loạn mắng y! Mà câu nói của Cao Cảnh Úc lại khiến hấn đau lòng. Chỉ nghe trong thanh âm hư nhược truyền tới tiếng thở gấp: “Người biết đau sao còn chém xuống?”

“... ” sau khi được ngăn lại, Ứng Thiên Dật chân tay luống cuống không biết nên phát tiết lửa giận và thương tiếc trong lòng như thế nào, chỉ trầm mặc.

“Người nếu thật chém xuống... Mọi người sẽ nói trẫm là thắng không quang minh... .. ” nhẹ hít vào một hơi, Cao Cảnh Úc vân đạm phong thanh giải thích.

“Đã, đã biết người miệng chó không mọc được ngà voi!! ” vội vàng theo những lời này trầm tĩnh xuống, Ứng Thiên Dật thầm cảm động vào tâm, không nói hai lời cởi xuống ngoại bào của mình...

Cao Cảnh Úc đang đau thốn thức không dứt, bởi vì hành động vô cùng to gan này của hấn mà trừng lớn mất phượng: “Người, người không phải là muốn lấy thân báo đáp?!!”

“Phi —— ” tuần nhan đỏ bừng, Ứng Thiên Dật phảng phất như múa một điệu múa ưu mỹ nhẹ nhàng xé vạt áo sạch sẽ nhất bên mình, đem mảnh lụa trắng khiết như hạo nguyệt ôn nhu buộc vào cổ tay Cao Cảnh Úc. Trên mảnh lụa còn mơ hồ lưu lại mùi thơm của thân thể, tản ra hương U Lan, lay động chui vào trong đầu Cao Cảnh Úc, làm người ta xông hương mà say...

“Thiên Dật... ” hoàn toàn là dựa theo sự phát triển của một cuốn tiểu thuyết, Cao Cảnh Úc một cách tự nhiên ôm tới... Đáng tiếc, một giây sau...

“Ta nghĩ đến một ý kiến hay!!! ” không biết tâm tư rẽ đến nơi nào, Ứng Thiên Dật đột nhiên hưng phấn kinh hô một tiếng, làm Cao Cảnh Úc bị dọa động tác dừng lại giữa không trung!

“Cái gì, cái gì?!”

“Là... A! Người cách ta gần như vậy làm gì?! ” đang muốn giải thích, lại phát hiện Cao Cảnh Úc chẳng biết lúc nào đã “Dán ” đến phía sau hấn, không nhịn được đẩy y ra, ra về thân bí nói tiếp: “Người mới vừa nhắc ta một kế —— đổi trắng thay đen!!!”

Cao Cảnh Úc có nghe không có hiểu gạt đầu, ở trong lòng thầm hận chính mình lúc nào nhắc nhở hấn những thứ này?! ...

Phủ Thừa Tướng

Chạy một thân mồ hôi, thân thể đông lạnh như băng, Hứa Đình Hoan dở khóc dở cười xách hai cái đuôi cá, đang muốn đi vào tranh công, lại phát hiện không có một người, cảm thấy một trận gió vô tình thổi qua...

“Rốt cuộc lúc ta không có ở đây đã xảy ra chuyện gì?!!! ” ngồi ở một bên, lẳng lẳng nhìn Ứng Thiên Dật đang ở trước bàn đọc sách bận rộn không nghỉ, Hứa Đình Hoan rốt cục bộc phát bất mãn sâu sắc cảm giác bị người ta bỏ quên!!

“... ” Ứng Thiên Dật ngay cả ngẩng đầu liếc gã một cái cũng không muốn lãng phí, tiếp tục múa bút thành văn!

“Dù sao ta tần tần khổ khổ đi xa như vậy xách cá tới đây! Hơn nữa đó là cá lư rất bổ, ta tự mình xuống nước vớt!! ” vừa nghĩ tới chính mình sau lễ Trùng Dương lại vẫn xuống được nước, nước lạnh thấu xương, suýt nữa đóng băng, Hứa Đình Hoan càng cảm thấy không cam lòng! Thanh âm cũng không tự giác đề cao vài lần.

“Thật đúng lúc, chừng thật ngon rồi dâng lên cho hoàng thượng đi. “bút trong tay không thấy ngừng, thần nhiên phân phó nhưng trong lúc bận rộn lại lộ ra gì đó. Hứa Đình Hoan bất bóng bất gió (lời nói, việc làm không cần cứ) dĩ nhiên sẽ không bỏ qua tin tức có tính chất bạo tạc như vậy, thân thể ngày càng nghiêng về phía trước, chiếm dụng hơn phân nửa cái bàn, giọng nói mập mờ hỏi: “Trong lúc ta đi không phát sinh chuyện gì chứ?!!!”

“Người tại sao lại khăng định như vậy? ” nhú nhú mày, Ứng Thiên Dật không nhìn được nữa để bút xuống, thở dài, nhìn xéo Hứa Đình Hoan đang cười vô cùng khoa trương.

“Kia còn phải nói!!! Ta mang đến là cá lư tiên! Là loại cá ăn vào sẽ sinh long hoạt hổ, mà không phải là thạch tín một ngụm liền chết lênh bà lênh bênh! Nhưng người còn nói ta bưng cho hoàng đế kia ăn?!! Có cái gì không đúng nha

~~ ” Hứa Đình Hoan nói xong liền lắc lắc đầu, đối với phân tích của mình rất là hài lòng.

Thấy thế, Ứng Thiên Dật nhú mày không tỏ rõ ý kiến, trong tiếng nói thanh nhã lộ ra một tia nghiêng ngẫm: “Nói như vậy, người không có ý định thay ta đưa qua?”

“Dĩ nhiên, trừ phi tướng gia nguyện ý nói cho ta một chút thâm ý trong đó

~ ” Hứa Đình Hoan dứt khoát ngồi lên trác tử, bày ra bộ dạng tiểu nhân thuần chất! Nghĩ rằng Ứng Thiên Dật sẽ không muốn nhìn thấy vị hoàng đế kia mặt một giây! Đáng tiếc...

“Vậy cũng tốt. Ta tự mình đưa. ” tựa như trần thuật một cái đạo lý vô cùng đơn giản, Ứng Thiên Dật thần nhiên gật đầu, đứng dậy sửa sang lại cấm y, nhẹ nhàng buộc lại mái tóc đen như mây, dáng điệu nhàn rỗi vui vẻ, không có nửa điểm mệt mỏi đi ra cửa.

“Chờ một chút!!! ” Hứa Đình Hoan bị hành động này hù cho biến thanh, vội vàng tiến nhanh mấy bước ngăn chặn ở trước cửa, thâm chầy mồ hôi lạnh, ôm một bọt hy vọng cuối cùng chất vấn: “Ngài không có gì muốn nói sao?!!!”

“Đúng vậy ~~ người nhắc nhở ta... ” nghe được vấn đề, Ứng Thiên Dật hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó rất tự nhiên nhét bút lông trên bàn vào trong tay Hứa Đình Hoan.

“Thay ta viết tiếp, khi ta trở về phải làm xong. ” nói xong, cười xấu xa, cũng không quay đầu lại bỏ qua Hứa Đình Hoan đã hóa đá, hướng phòng bếp đi tới!

“... Xong... Trời sắp sập, đất sắp động, gà mái không đẻ trứng... ” Hứa Đình Hoan bị sự việc nghiêm trọng dọa cho nói năng lộn xộn, bắt đầu rất chân thành vì an nguy của thiên hạ bá tánh mà lo lắng!!

Không biết có phải đoán được suy nghĩ lúc này của gã hay không, Ứng Thiên Dật hảo tâm xoay người lại nhắc nhở gã một câu: “Người lo thiên hạ trước không bằng trước thương chính mình, chỗ này còn có bốn trăm hai mươi bảy bài thi đang chờ người.”

“Cái gì, cái gì?!!! ” vài giây đồng hồ sau, thư phòng truyền đến tiếng kêu thảm của Hứa Đình Hoan... Đây chính là kết quả của việc lăm mồm... Một bên sử quan lắc đầu, thở dài viết chú giải lên quyển tập...

Hoàng cung

“Thiên Dật!! Sao ngươi lại tới đây!! ” Cao Cảnh Úc từ trên long sàng nhảy dựng lên, hiển nhiên ngay cả bản thân y cũng không tin Ứng Thiên Dật không bị truyền gọi có thể chủ động tới đây!!

Ở trong lòng lần thứ một vạn vì quyết định của mình mà hối hận, Ứng Thiên Dật cẩn thận bưng canh cá vẫn còn ấm, đưa đến trước mặt Cao Cảnh Úc.

“Uống đi. ” lạnh lùng nhắc nhở, Ứng Thiên Dật thuận tiện đưa canh cá lên.

“... Đây là cái gì... ” hoài nghi nhìn vật sền sệt không rõ sắc thái trước mắt, Cao Cảnh Úc không khẳng định hỏi.

“Canh cá lư. Rất bổ... ” mắt không để lại dấu vết liếc đến cổ tay trắng vẫn còn quần vải của Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật hơi thương tiếc trả lời.

“Ngươi xác định không phải là thạch tín? ” cẩn thận nhìn cái chén cách mình càng ngày càng gần, cảm động a cảm động, sau khi uống có bỏ mạng hay không!

“Ngươi đừng có dài dòng! Có thể độc chết lời của ngươi ta còn đợi tới hôm nay sao?!! ” không nhịn được quát một tiếng, Ứng Thiên Dật dứt khoát đổ canh cá vào miệng Cao Cảnh Úc!!!

Nhìn Cao Cảnh Úc khó khăn nuốt xuống ngụm canh cuối cùng, khuôn mặt vốn xinh đẹp lóe tái nhợt giờ không còn chút máu, Ứng Thiên Dật cuối cùng có chút không giải thích được lắm bầm nói: “Làm sao lại giống như không có hiệu quả? Ta rõ ràng là dựa theo thực phẩm chứng mà!”

Thật vất vả thuận khí, Cao Cảnh Úc hơi thở mong manh thở dài nói:

“Không sai... Không phải là thạch tín... Thạch tín... Không có độc như vậy đâu...”

“... ” có lẽ chính mình làm sai, nhưng hoàng đế này càng đáng chết hơn. đây là kết luận hôm nay Ứng Thiên Dật một lần nữa xác nhận.

Hoàng cung.

Bởi vì mấy ngày qua Ứng Thiên Dật bận việc khoa cử, mà Cao Cảnh Úc còn đang trong dư vị của sự kiện canh cá lư kia, hoàng cung rộng lớn rốt cục cũng thật vắng vẻ nghênh đón sự thanh tĩnh...

Nhưng hôm nay mới hừng sáng, Cao Cảnh Úc còn đang mộng đẹp đã bị tiếng trống kinh thiên động địa chấn tỉnh!!

Che đi bộ ngực bị kinh sợ mà cảm thấy hít thở không thông, Cao Cảnh Úc yếu ớt không mặc nổi y phục lên người, nhẹ ôm áo ngủ bằng gấm che lại thân thể như ẩn như hiện, phát tay ra hiệu cho thái giám, nũng nịu chất vấn:

“Hôm nay sao... lại náo nhiệt như vậy...”

Vội vàng chạy tới hầu hạ, thái giám một bên cẩn thận dìu Cao Cảnh Úc, từ sau sự kiện “Canh cá lư ” thân thể có chút yếu ớt, một bên trả lời: “Bẩm hoàng thượng, đó là thanh âm kết thúc khoa thi.”

“... ” nghe vậy nguyệt mi hơi nhăn lại, Cao Cảnh Úc có chút hồ đồ lắm bầm: “Đã kết thúc? Chuyện khi nào a...”

“Sau khi Thừa tướng đại nhân đưa canh tới liền mở khoa thi. “thái giám nâng Cao Cảnh Úc giống như đồ sứ dễ vỡ dìu đến phía trước cửa sổ, chỉ vào đám người xa xa giải thích: “Sau đó Hoàng thượng nằm trên giường ba ngày không dậy nổi, khoa thi cứ như vậy kết thúc...”

“... ” cố gắng ở trong đầu vẫn còn hỗn loạn suy tư chốc lát, Cao Cảnh Úc bất mãn cong môi anh đào: “Thiên Dật thật giáo hoạt! Hắn hại trăm không thể đứng dậy, chính mình lại đi đoạt hết danh tiếng!!! Quả nhiên... Xinh đẹp là sai lầm a... ..”

Không dám quấy rầy hoàng thượng nghĩ mình lại xót cho mình, thái giám khom người trở ra, lưu lại Cao Cảnh Úc nhìn vạn dặm trời quang, thốn thức không dứt...

Đột nhiên...

“Tiểu nhân đắc tội. ” một thanh âm lạnh lẽo lại tràn đầy từ tính mạnh mẽ vang lên ở sau lưng Cao Cảnh Úc, cảm thấy quen tai, trong lúc Cao Cảnh Úc chuẩn bị quay đầu lại, người nọ mạnh mẽ điểm huyết y!

Thân thể mềm mại run lên, Cao Cảnh Úc vô lực bắt đắc dĩ ngã vào lồng ngực rộng mở của người phía sau...

Cuối cùng lọt vào tai, là tiếng kinh hô không khống chế được của Ứng Thiên Dật cùng với tiếng than nhẹ như có như không của người đằng sau.

Một gần chết, rốt cục đổi xong bài thi, Ứng Thiên Dật vội vàng vàng chạy tới hoàng cung lại không nghĩ rằng sẽ chứng kiến một màn này! Mắt thấy Cao Cảnh Úc rơi vào trong tay kẻ bịt mặt, một loại khủng hoảng khó hiểu cơ hồ trong nháy mắt ép điên chính mình!!

Ứng Thiên Dật hiểu rõ, bản thân hi vọng người lúc này chịu khổ là mình!!

Cố gắng duy trì tỉnh táo, Ứng Thiên Dật ở trong lòng tính toán thời gian Hứa Đình Hoan chạy tới, cố gắng giữ chân kẻ kia:

“Người là người phương nào?!! Người có biết người trong lòng người là ai?!”

“... Ta cái gì cũng biết. Tướng gia không cần nhiều phí lời. ” kẻ kia không khách khí cắt ngang Ứng Thiên Dật, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ. Nhưng chỉ một câu nói, Ứng Thiên Dật nhạy bén nghe ra được đầu mối!!!!

Bởi vì ... thanh âm này y quá quen thuộc, cho dù hóa thành tro hắc cũng không thể quên được!!

Chính thanh âm này, hại mình bao lần tức giận từ trong mộng tỉnh lại, chính thanh âm này, hại mình vừa ảo não vừa mâu thuẫn!! Thanh âm này chính là giọng nói đặc biệt của nam nhân muốn khinh nhờn Cao Cảnh Úc!!!!

Nhiều lắm, trên tuần nhan Ứng Thiên Dật hiện lên nụ cười tà mị lại có chút an ủi, lúc này, hẳn chính là người nắm giữ cục diện!!

Chỉ nghe một tiếng ho nhẹ, Ứng Thiên Dật giọng nói thanh nhã tràn đầy nghiền ngẫm thản nhiên:

“Người hiện tại phạm phải tội chu di cửu tộc... —— công bộ thị lang Bạch Nhược Tuyền!!!”

“!!!! ” một câu nhẹ nhàng băng quơ này, quả nhiên khiến cho kẻ kia chấn kinh! Sau một tiếng thở dài, kẻ kia giải khai huyết đạo cho Cao Cảnh Úc, quảng cho Ứng Thiên Dật hoảng hốt lo sợ thân thủ đón lấy, không biết tên kia có tính toán lực đạo hay không, Cao Cảnh Úc rơi trúng đúng giữa khuỷu tay Ứng Thiên Dật!!!

Chẳng thêm đôi co với tên kia, Ứng Thiên Dật tuần nhan tái nhợt, đau lòng khản trương vô nhẹ hai gò má không còn chút máu của Cao Cảnh Úc, ôn nhu như hoa rơi chạm gương mặt của y, đổi lấy tiếng than của người trong lòng...

“Là hắn!! ” tỉnh táo lại, không chút kỳ quái mình tại sao lại ở trong lòng Ứng Thiên Dật, Cao Cảnh Úc vội vàng nhắc nhở, người sau sững ngịch vuốt ve mái tóc y, an ủi y: “Ta biết... Đã không có chuyện gì.”

An tâm thở phào nhẹ nhõm, Cao Cảnh Úc tựa vào vai Ứng Thiên Dật vô hạn tin cậy lắm bầm nói: “Ta biết... Rốt cục nghe được thanh âm của người, ta biết bất luận như thế nào, có người ở đây ta liền không có chuyện gì...”

“... ” không muốn thừa nhận tim của mình bởi vì lời nói của Cao Cảnh Úc mà rung động, Ứng Thiên Dật tiếp tục vuốt tóc y, hướng về phía Bạch Nhược Tuyền đang sừng sững tại chỗ, cúi xuống mặt nạ, trên gương mặt anh tuần đều là thần sắc anh hùng mặt lộ, mở miệng: “hoàng thượng vẫn còn hoảng sợ, tội danh tư lộ khảo đề có bao nhiêu lớn, người trong lòng mình rõ ràng.”

“Cái gì?!! ” Bạch Nhược Tuyền nghe vậy chỉ cười thầm, mà Cao Cảnh Úc lại nảy sinh hứng thú, từ trong lòng Ứng Thiên Dật đứng lên, thuận tiện đem Ứng Thiên Dật vì đón chính mình mà ngã ngồi đầy đất lôi dậy!

Liếc mắt một cái Cao Cảnh Úc lại sinh long hoạt hổ, Ứng Thiên Dật thầm hận chính mình vừa mắc mưu y, đã quên y bản chất ác liệt, còn đối với y thương tiếc không thôi!!

Cao Cảnh Úc lại không biết Ứng Thiên Dật trong lòng nổi lên oán hờn, trợn to mắt phượng quyền rũ câu hồn hởi tới: “Thiên Dật ~~~~~ rất cuộc là chuyện gì xảy ra?! Người nói mau!”

Đẩy Cao Cảnh Úc tựa ở trên người ra, sau khi lạnh lùng trừng y, Ứng Thiên Dật mới chậm rãi giải thích với Bạch Nhược Tuyền đang trầm mặc không nói: “Ta mặc dù không biết ai nhìn lên khảo đề, lại lấy ra đem đi bán. Nhưng ta lại biết được thông lệ vào trước là chủ. Cho nên, ta đem tất cả đầu đề bài thi ” Hai quân đối địch, tên hết sạch, thế nào?’ Hết’ đổi thành ‘Chưa’!!* Mà những thí sinh sớm nhận được khảo đề, chỉ cần phát hiện đề mục căn bản tương tự cũng sẽ không nghiên cứu kỹ, mà là đem đáp án mình đã sớm chuẩn bị xong viết lên. Về phần quan chấm thi đã sớm biết khoa đề.. Cũng sẽ không nhìn đề trực tiếp dựa theo ấn tượng mà phán!!!!”

* nguyên văn đề là “Lưỡng quân đối, tiến mạt tấn, hà như?” đổi chữ ” mạt” nghĩa là hết thành ” vị” nghĩa là chưa.

“... ” kinh ngạc nhìn Ứng Thiên Dật một cái đầy thán phục, trong mắt Bạch Nhược Tuyền hiện lên một chuỗi phức tạp, cuối cùng không nói gì cúi đầu xuống.

“Thiên Dật, trầm còn không rõ ràng!! ” nháy mắt mấy cái, Cao Cảnh Úc nhẹ nhàng lay động ống tay áo Ứng Thiên Dật.

“... ” mặc kệ y rồi lại không tự chủ bị y nắm mũi dẫn đi, Ứng Thiên Dật ảo não trả lời: “Hoàng thượng, nếu ngài thấy ‘Hai quân đối địch, tên chưa hết, thế nào?’ sẽ nói gì?”

Nghiêng đầu rất chân thành suy nghĩ vài giây đồng hồ, Cao Cảnh Úc đương nhiên đáp: “Hai quân đối đầu, tên... chưa bắn hết... Vậy thì... Tiếp tục bắn không được sao?!”

“Không sai. Chỉ đơn giản như vậy. Nhưng có người lại đáp dùng những phương pháp khác bù lại số tên không đủ, thậm chí có vị quan chấm thi đem loại bài thi này đưa hết cho người khác phân biệt!!! ” Ứng Thiên Dật lạnh lạnh tiếp lời, ánh mắt không che dấu liếc về phía Bạch Nhược Tuyền.

“Không tệ... ” bùi ngùi thở dài, Bạch Nhược Tuyền chậm rãi nhắm mắt lại: “Đề là ta trộm... Nhưng ta không bán.”

“Người tốt nhất nên chuẩn bị một lý do thuyết phục, nếu không người khó thoát khỏi chém đầu. ” khuôn mặt Ứng Thiên Dật trầm xuống quát mắng. Sau đó kẻ kia chỉ cười thầm: “... Chém ta đi. Ta không có gì để nói.”

“Xúi giục hoàng thượng mở khoa thi, trộm khoa đề cũng không phải mang bán. Bạch đại nhân nếu nói là trong đó không có huyền cơ, thứ cho tại hạ không thể sáng tỏ. ” từ trong góc truyền đến thanh âm cười xem trò vui, Hứa Đình Hoan không biết nghe lén bao lâu, lúc này mới ngượng ngùng đi ra hiện thân.

“Không có gì cả!! Chém ta là được! Hà tất hỏi nhiều!!! ” giống như chịu không được luân phiên ép hỏi, Bạch Nhược Tuyền điên cuồng hét lên!!

“Không thể chém!!! ” đột nhiên, một thanh âm trầm tĩnh không cho phép phản bác từ ngoài cửa vang lên, tiếp theo đi vào là chủ nhân của thanh âm kia —— một văn nhược thư sinh thanh lệ thoát tục!!!

“Bởi vì ta chính là nguyên nhân. ” thư sinh vũng vàng nói tiếp, tựa hồ sớm không màng sinh tử!!

“Tàn Nguyệt! Không nên nói nữa!!! ” vừa thấy người này, tinh táo ban đầu Bạch Nhược Tuyền nắm giữ tinh táo cuối cùng sụp đổ, gã không khống chế được kêu lên, cũng cố gắng ngăn cản Tàn Nguyệt, nhưng... Gã thất bại rồi. Hiển nhiên, gã hiện tại xác định rõ vị trí của bản thân trong lòng Tàn Nguyệt nhưng lại xem nhẹ bản thân có ý nghĩa như thế nào đối với Tàn Nguyệt!!!!

“Nhược Tuyền xúi giục hoàng thượng mở khoa thi, đơn giản là hấn mượn tạo cơ hội để ta được vượt long môn. Bởi vì chúng ta yêu nhau! Nhưng Lễ bộ Thượng thư Bạch đại nhân lại phản đối!!!! Nguyên nhân là ta xuất thân bản hàn, không xứng với Bạch đại công tử!!! ” Tàn Nguyệt vừa nói, hốc mắt hơi phấp phồng...

“Bạch Khiếu không so đo người là nam nhưng lại bắn khoản về xuất thân của người?! Đầu lão đang suy nghĩ cái gì?!!! ” Ứng Thiên Dật không dám tin kêu lên, mà Cao Cảnh Úc thì chậm rãi chậm rãi giải thích: ” Thế lực mấu chốt của Bạch Khiếu ngay cả trầm cũng đã nghe danh, chuyện này thật sự lão có thể làm ra.”

Tàn Nguyệt hít sâu một hơi nói tiếp: “Nhưng Nhược Tuyền sợ vạn nhất ta không thể vào vòng trong, chúng ta ngay cả cơ hội cuối cùng cũng không có, cho nên mới bí quá hoá liều, trộm khoa đề cho ta!!”

Nghe thế, Bạch Nhược Tuyền không quan tâm đến hoàn cảnh hiện nay hỏi tới: “Người nếu hiểu được thì tại sao đem khoa đề vứt đi!! Còn bị người khác nhặt được đem đi bán!!”

“Ta không có nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ là...” Tàn Nguyệt phức tạp nhìn Bạch Như Xuân đang tức giận, trả lời: “Ta không muốn dùng loại thủ đoạn này nhận được đồ không nên được! Chúng ta yêu nhau... Nhưng không thể yêu không có tôn nghiêm!!”

“...” nghe vậy Bạch Nhược Tuyền trầm mặc hồi lâu, đột nhiên vạn lần nhu tình nắm lấy tay Tàn Nguyệt, dùng thanh âm tràn đầy lực hấp dẫn hứa hẹn: “Tàn Nguyệt, nếu như cho thêm ta một cơ hội, ta nhất định sẽ vứt bỏ danh lợi, cùng người đi xa!!!!”

“Nhưng hết thầy đã quá muộn... Kiếp sau chúng ta tiếp tục làm đôi uyên ương, tư thủ mái hiên dài...” Tàn Nguyệt trở tay nắm chặt Bạch Nhược Tuyền, đồng dục thề!

Đám người Ứng Thiên Dật ở một bên trốn mắt nhìn, rốt cục không nhìn được cắt đứt bọn họ.

“Trẫm lúc nào đã nói muốn chém các người?!! “Cao Cảnh Úc nhếch nhếch lông mày, lưỡi biếng hỏi ngược lại. Ứng Thiên Dật đồng thời tán thưởng, gật đầu với y, nhưng kế tiếp...

“Bạch Khiếu không phải rất có quyền sao? Trẫm cứ tứ hôn cho các người! Xem lão có cái gì bất mãn!!!!”

“Cái gì?!!! ” Ứng Thiên Dật dẫn đầu thất thanh kêu to, một bên túm lấy cổ áo Cao Cảnh Úc: “Nói đùa gì vậy! Người thế nhưng cho hai nam nhân lấy nhau!!!!”

“Có quan hệ gì? Bọn họ yêu nhau là được rồi!”

“Hai nam nhân ở chung một chỗ là không đúng!!”

“Cũng không phải là sai a...”

“Tiền triều chưa từng có tiền lệ tứ nhân cho nam nam!!!”

“Vậy thì bắt đầu từ trẫm được rồi.”

“Người —— ”

Ứng Thiên Dật nói gà nói vịt với y rốt cục thẹn quá thành giận!!!

“A!! Phản đối bạo lực!! Hơn nữa trẫm là bệnh nhân!!!”

“Bộ dạng khỏe mạnh, chỉ là đầu không được bình thường!! Vừa lúc vi thần thay ngài sửa chữa một chút!!”

“Đội đã!! Không nên a!!!!”

“Biết điều một chút tới đây! Ta sẽ không đánh lên mặt!!!”

“Không nên! Vóc dáng cũng rất quan trọng!!!”

“...”

“Trẫm hiểu ... Người rốt cục hiểu được về dung mạo khó có thể thắng được trẫm, quyết định muốn vóc dáng thủ thắng! Cho nên muốn trước hủy hoại đường cong hoàn mỹ của trẫm có đúng hay không!!!!”

“...”

“Người không nói lời nào chính là thừa nhận?!!”

“...”

“Oa a a a a —— dừng tay a!!!”

Một bên, Hứa Đình Hoan rất sát phong cảnh tiêu sái đến sát bên cạnh hai người ỉ ôi, ý bảo Bạch Nhược Tuyền say mê bề tình tới đây một chút. Bạch Nhược Tuyền không giải thích được nhưng vẫn tới: “Hứa hộ vệ có việc?”

“Một chút chuyện nhỏ... ” tà tà cười lạnh, Hứa Đình Hoan đem quả đu đủ xoay xoay.

“Chuyện gì? ” nhìn rõ ràng Hứa Đình Hoan lại giả bất thiện, Bạch Nhược Tuyền cau mày hỏi.

“Là hồi báo. ” Hứa Đình Hoan vận khởi lực đạo.

“Hồi báo cái gì? ” Bạch Nhược Tuyền càng thêm không giải thích được.

“Hồi báo người hại ta phải sửa bốn trăm hơn hai mươi tờ bài thi, viết tới tay co rút mới thôi!!!! ” Hứa Đình Hoan nói xong xuất thủ càng cách xa nơi đang chiến tranh.

“Cảm ơn người dẫn ta vào hoàng cung. ” Tàn Nguyệt thừa dịp Bạch Nhược Tuyền “Đang bận”, chạy tới cảm ơn sử quan vẫn đang múa bút thành văn.

“... ” Bút hạ không ngừng, sử quan chỉ gật đầu với y.

“Người đang ở đây viết cái gì? ” Tàn Nguyệt thấy thế tò mò nhào người qua ...

“... Ngày x tháng x, hoàng thượng tứ hôn cho hai nam tử, mở ra tiền lệ trong lịch sử. Thừa tướng dùng phương thức ‘Kịch liệt’ tỏ vẻ đồng ý, mà hộ vệ lại lựa chọn thủ đoạn khó hiểu hướng tân lang tỏ vẻ chúc mừng... ” dừng một chút, sử quan dựa trên tinh thần chuyên nghiệp bình luận: “... Thái sử công viết: loại hành động này thường nhân đừng vội bắt chước, nhớ lấy, nhớ lấy...”

9. Chương 9: Bộ Ảnh Ký

Edit : Hiền Vũ

...

Năm Tuyên Tường thứ bảy, trước lễ mừng tám tháng chạp (ở Trung Quốc, ngày này người ta ăn cháo mừng tám tháng chạp)... ..

Phủ Thừa Tướng

“Lạnh quá... ” đã là rét đậm, vạn vật điêu linh, thiên địa một mảnh mờ mịt. Cho dù bọc áo lông cừu, Hứa Đình Hoan vẫn lạnh phát run. Nhưng gã vẫn phải một bên cắn chặt răng thầm mắng, một bên tiếp tục đứng run rẩy trước cửa phủ Ứng Thiên Dật. Lý do là —— gã thật sự không dám đi vào a!!! Ít nhất không dám mạo muội tiến vào... ..

So với một lát phải ngênh tiếp lửa giận đốt thân, gã tình nguyện ở bên ngoài đông lạnh hóng gió, chút nữa đi chịu chết.

Ảo não nhìn hoàng tiên (tiên: thư) trong tay, Hứa Đình Hoan lại một lần hít sâu một hơi, rốt cục hạ quyết tâm bước hai chân cứng ngắc, giống như tráng sĩ cắt cổ tay, đẩy cánh cửa thư phòng đầy màu sắc của Ứng Thiên Dật ra, gió ầm ập đập vào mặt chẳng những không làm cho gã có cảm giác sống lại, ngược lại làm gã tin tưởng sâu sắc vào cái gọi là hồi quang phản chiếu.

“Tướng gia... ” cẩn thận mở miệng quấy rầy Ứng Thiên Dật đang họa biểu đề thơ, Hứa Đình Hoan ở trong lòng vì vận mệnh sắp tới của bức họa đó mà mặc niệm... ..

“Hử? ” từ trong cổ họng phát ra tiếng lẩm bẩm thản nhiên, Ứng Thiên Dật đang khoác lông chồn tuyết bạch, càng tôn lên gương mặt trắng không tỳ vết. Khí chất cao quý như Thiên Sơn tuyết liên kia, phảng phất như một trận gió thổi qua sau lưng sẽ mọc hai cánh, cưỡi mây bay đi. Bích nhân như vậy, cảnh tượng như thi nhập họa như vậy, vốn không nên bị quấy nhiễu, chỉ nên xa xa thưởng thức... ..

Nhưng, cam chịu phát phát hoàng tiên trong tay, Hứa Đình Hoan dùng thái độ bình tĩnh trước bão, tiếp lời: “thư của ngài.”

“A? Ai đưa? ” bút hạ không ngừng, Ứng Thiên Dật đang viết đến văn tự chảy ra như suối, chỉ thuận miệng đáp.

“Hoàng thượng.”

“... ..” đầu ngọn bút run lên, Khải thư chìm đồ quỳên ngạo cốt thanh tú kia quả nhiên giống như Hứa Đình Hoan dự liệu, lệch vị trí.

“Đọc. ” dừng hồi lâu, Ứng Thiên Dật mới phun ra một tiếng phân phó, nhưng khẩu khí hận không thể đem Cao Cảnh Úc gỡ ra ăn vào bụng. Hứa Đình Hoan trong lòng cảm thán bắt người ta chùn tay, rất nhận mệnh bắt đầu máy móc:

“Thiên Dật a

hiện tại mùa đông nhiều tuyết, tứ hải bình sinh. Trầm sống trong cung, rời xa dân chúng, nghĩ thật không khôn ngoan. Cho nên, nguyện noi theo tiền triều, vi phục xuất tuần, văn võ bá quan, hết thảy không cho phép bố cáo!! Ngoài ra, người nếu nguyện ý đi cùng, trầm cũng không phản đối

” một hơi đọc xong, Hứa Đình

Hoan thừa dịp khoảng thời gian trước khi bộc phát, nhanh một bước che lỗ tai... ..

“Răng rắc. ” là thanh âm bẻ gãy bút... ..

“Y hiện tại thế nào? ” ngay sau đó Ứng Thiên Dật bình tĩnh đến mức làm người ta lưng hiện hàn hừ lạnh.

Giương mắt nhìn trông ngoài cửa mặt trời, Hứa Đình vui mừng rồi rãnh rồi rãnh trả lời: “Có lẽ sắp ra khỏi thành đi.”

“Cờ-rắc —— ” Ứng Thiên Dật bản năng xiết chặt ngọc thủ, Hứa Đình Hoan thấy thế đồng tình lắc đầu, đáng thương bức vẽ a!!! Tác phẩm xuất sắc khó truyền lại cho đời sau. Nếu hậu nhân biết nguyên nhân những dấu mực quý báu này bị hủy, không biết có thể hay không hận chính mình a!!

“... Chuẩn bị ngựa (nguyên văn: bị mã)... ..” tuần nhan bình tĩnh, sau khi từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, Ứng Thiên Dật bắt đầu thu dọn y phục đơn giản. Hứa Đình Hoan bị bỏ lại phía sau ngây ngốc nhìn, không dám tin hỏi:

“Tướng, tướng gia?!! ” nuốt ngụm nước miếng, Hứa Đình Hoan hy vọng mình thật sự là đông lạnh hoa mắt: “Ngài cảm thấy không tốt sao còn muốn đi theo hồ nháo a!!!”

“Phi —— ” hung hăng liếc gã một cái, Ứng Thiên Dật tức giận mắng: “Ai cùng y lấy việc công làm việc tư a!! Ta là đi bắt tên hoàng đế chết toi kia trở về!!!!”

“Thật ra thì bắt trở lại hay không... Y vẫn chơi bởi lêu lổng... ..” Hứa Đình Hoan nhỏ giọng phản bác, xoay người ngoan ngoãn dắt ngựa qua, nhanh đến mức làm người ta hoài nghi hần sớm có chuẩn bị.

“Ta rất nhanh trở lại. ” sau khi bỏ lại một câu, Ứng Thiên Dật vọt người lên ngựa, cũng không quay đầu lại, từ phủ Thừa Tướng thúc ngựa đi!!!

Rất hoài nghi nhìn bóng lưng của hần biến mất, Hứa Đình Hoan mệnh khổ thở dài, vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy sử quan đi ra không biết theo từ đâu, đang múa bút thành văn!!!

“ngày x tháng x, hoàng đế mang theo Thừa tướng vi phục tư tuần... ..”

Thấy hần viết, Hứa Đình Hoan khó hiểu hỏi ngược lại:

“Tướng gia chẳng qua là truy hoàng đế trở về, người đang viết cái gì thế này? Lịch sử có thể bịa đặt sao?”

Sử quan viết xong nét bút cuối cùng, ngẩng đầu lười biếng nhìn Hứa Đình Hoan, bí hiểm trả lời:

“Yên tâm, ta viết nhất định sẽ phát sinh.”

“... ” bị giọng nói lạnh lạnh của hần dọa, Hứa Đình Hoan lui về phía sau nửa bước quát hỏi:

“Người, người sẽ không phải động tay chân đi!!!”

“... Người cứ nói đi? ” một trận cười tà, sử quan chậm rãi khép lại sách... ..

Cổng thành, tiểu thương tụ tập, náo nhiệt, cảnh tượng nhất thế phồn vinh. Nhưng, loại yên bình này cũng không duy trì bao lâu, chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng vó ngựa động địa, tiếp theo là bụi bay cuồn cuộn, một hảo mã thần tuần bốn vó đạp gió lao nhanh như tên bắn!!!!

“Mau tránh ra! ” người kia nhanh chóng hô mọi người tránh đường, mọi người chỉ nhìn thấy ống tay áo bạch y lướt qua, sau chỉ còn lại một luồng bụi mù... ..

“... ” ngốc trệ chừng ba phút đồng hồ, bách tính kinh thành đã bao phen trải qua thử thách, liền khôi phục sinh hoạt hàng ngày. Nói giỡn, nếu thần kinh không đủ bền bỉ, ai có thể tồn tại ở cái kinh thành thị phi lẫn lộn này! Lại nói, kể từ khi Hoàng Linh đế lên ngôi tới nay, ngày nà không náo nhiệt? Quen là tốt rồi ~ quen là tốt rồi

~~Mặc dù cũng đã trải qua rèn luyện lâu dài, nhưng Ứng Thiên Dật không cách nào học được bình chân như vại đối với vị hoàng đế ý nghĩ kỳ lạ, tùy hứng kia!!!

Ứng Thiên Dật một bên thúc ngựa, một bên ở trong lòng chửi mắng Cao Cảnh Úc tùy tâm sở dục!!! Nhưng mắng thì mắng, tốc độ thúc ngựa không chút giảm đi. Trước khi Ứng Thiên Dật tức điên, thật vất vả ngoài cổng thành năm dặm tìm được Cao Cảnh Úc đang ngồi trên bụi cỏ nghỉ chân! Chẳng quan tâm hơi thở của mình còn rối loạn, Ứng Thiên Dật tung mình xuống ngựa, về mặt hung hăng trừng mắt nhìn Cao Cảnh Úc vẫn còn đó cười khúc khích với mình!!!

“... .. ” thật sự tìm không được lời nào để hình dung tâm tình phức tạp của mình, nếu không phải nghĩ đến một lát còn phải lôi tên hoàng đế chết toi này về cung, Ứng Thiên Dật đã sớm tìm nơi hoang vu đem y chôn sống!!!

“Thiên Dật ~ người rất chậm a! ” nhu thuận ngồi ở ven đường, Cao Cảnh Úc quơ quơ cánh tay ngọc, trắng không tỳ vết, cười thật ngọt ngào với Thiên Dật.

“Là chậm một chút... ” Ứng Thiên Dật xúc động tiếp lời, quảng cương ngựa, một phen túm lấy Cao Cảnh Úc còn đang ngồi lý trên đất!!

“Đúng vậy! Ta đã nói rồi, người nhất định sẽ đi ra ngoài chơi cùng trẫm... ” Cao Cảnh Úc ngậy thơ nhìn thẳng đôi mắt sáng của Ứng Thiên Dật đang trong cơn giận dữ, không sợ chết nói một cách hiển nhiên.

“Ai muốn cùng người đi hồ nháo!! ” Ứng Thiên Dật cười nhạt khinh bỉ đối với phỏng đoán này!!

“Vậy người tới làm gì? ” Cao Cảnh Úc nghe vậy nghiêng nghiêng đầu, rất cố gắng suy nghĩ một chút hỏi dò.

Nắm chặt quả đấm, Ứng Thiên Dật quả thực muốn đánh cho y ra chút nhận thức bình thường, thanh âm bình tĩnh không cho phép phản bác trả lời: “Dẫn người hồi cung!!”

“Không, muốn. ” chu cái miệng nhỏ nhắn, trên khuôn mặt xinh đẹp của Cao Cảnh Úc tràn đầy bất mãn, hơn nữa lại tiến một bước đẩy tay Ứng Thiên Dật ra!

“Người không có quyền nói không. ” sau khi lạnh lùng duy trì phán quyết ban đầu, Ứng Thiên Dật túm Cao Cảnh Úc không tình nguyện, sải bước giậm chân lên thổ địa vô tội, đi tới tuần mã đang ăn cỏ dưới tàng cây bên cạnh!!

“Buông ra!! Trẫm là hoàng đế! Nói không trở về liền không trở về!!!! ” Cao Cảnh Úc liều mạng giãy giụa, không biết sao khi Ứng Thiên Dật tức giận thì bạo phát sức lực vô cùng lớn, bất luận y dùng sức thế nào cũng dứt không ra!!

“Người trước làm chút việc gì đó chứng minh người vẫn là hoàng đế chuyện thì đến bàn điều kiện với ta!!! ” giấu cột cho y một câu, Ứng Thiên Dật tuần nhan tràn đầy khinh thường.

“Người —— ” Cao Cảnh Úc bị nói đến nghẹn lời, nguyệt mi nhíu lên, đang muốn tiếp tục cố gắng chứng minh, đột nhiên mất sắc liếc về hảo mã phía sau Ứng Thiên Dật tựa hồ bị thứ gì kinh động, đang liều mạng lồng lộn, mất thấy nó sắp mất khống chế đá Ứng Thiên Dật ——!!!

“Cẩn thận ——!! ” sau khi theo bản năng hô to một tiếng, Cao Cảnh Úc cẩn chắc rằng, không chút do dự đánh về phía Ứng Thiên Dật còn đang không hiểu gì!! Một giây sau, vó ngựa nặng nề rơi xuống chỗ lúc này Ứng Thiên Dật đứng!!!!

“A —— ” Ứng Thiên Dật bị động tác bất thành linh của Cao Cảnh Úc kinh động, rất nhanh liền kịp phản ứng chuyện gì xảy ra!!!! Nhưng đã không còn kịp rồi, xung lượng quá lớn khiến cho hai người xuôi theo thảo sườn núi một đường lăn xuống... ..

Trong quá trình rơi xuống, không biết là cố ý hay vô tình, Cao Cảnh Úc luôn gắt gao che chở Ứng Thiên Dật... Cho đến lúc dừng lại, hai người kiệt sức đều khó chịu nổi toàn thân đau đớn mà lần lượt bất tỉnh... ..

Tuyết...

Là tuyết sao? Một bông từng bông rơi lên người... .. Lạnh giá... ..

Ứng Thiên Dật trong mông lung khẽ cuộn lại thân thể, đau đớn khiến hắn mở mắt một cách khó khăn.

Ứng Thiên Dật kinh ngạc phát hiện mình không biết mê man bao lâu, tứ chi một mảnh lạnh cứng, một giây cũng không nghĩ nhiều thương thế của mình, vội vàng tìm kiếm dấu vết Cao Cảnh Úc!!!

Rất nhanh, hắn liền phát hiện Cao Cảnh Úc nằm ở bên cạnh, tái nhợt như tuyết!!!!

“!!!! ” trong khoảng khắc khủng hoảng chống lại sự lãnh tĩnh trời sinh, cuối cùng Ứng Thiên Dật không bị bức điên đã cuồng loạn một đoàn. Cánh tay giống như có ý thức của mình, gần như thất thổ ôm lên cổ Cao Cảnh Úc, mà chấn động rất nhỏ này làm mái tóc đen nhánh dài như thác nước của Cao Cảnh Úc lộ ra trên đất.

“Hoàng thượng... Đừng dọa ta... .. ” Ứng Thiên Dật khàn giọng gào thét, không phát giác chẳng những thanh âm bản thân, thậm chí ngay cả thân thể cũng run rẩy không ngừng!!!

Nhiệt độ rét lạnh làm thân thể Cao Cảnh Úc mất đi nhiệt độ, đầu của y nhu thuận vô lực đặt trên khuỷu tay Ứng Thiên Dật, thoát nhìn an tĩnh như vậy... Nhu thuận như vậy... ..

Nhưng Ứng Thiên Dật lúc này lại tình nguyện nghe y hồ nháo, nghe y lên tiếng bất tuân làm cho mình tức chết đi được!!

Không biết có phải run rẩy của Ứng Thiên Dật truyền cho Cao Cảnh Úc hay không, người kia phát ra một tiếng thở dài rất nhỏ đủ để an ủi Ứng Thiên Dật.

“Hoàng thượng! ” Ứng Thiên Dật không chịu bỏ qua hy vọng nhỏ nhoi này, khó nén vui sướng luôn miệng hô hoán. Có lẽ là bị gọi phiền, Cao Cảnh Úc rốt cục chậm rãi mở ra hai tròng mắt còn mơ màng, cuối cùng tập trung lại trên tuần nhan của Ứng Thiên Dật.

“Thiên Dật...”

“Hoàng thượng...”

“Con ngựa kia bị một con ong mật chích...”

“Ta biết rồi...”

Gật đầu, đưa mắt nhìn một chút nơi lăn xuống, Cao Cảnh Úc từ trong ngực Thiên Dật gắng gượng ngồi dậy: “Làm sao bây giờ?”

“Chúng ta hồi cung đi. ” Ứng Thiên Dật cũng thuận thế đứng lên, hơi cúi đầu nhìn lại Cao Cảnh Úc đang ngồi dưới đất: “Người có thể đi không?”

Cao Cảnh Úc Nghe vậy thử đứng lên, lập tức vì đầu gối trái truyền đến đau nhức liền ngã lại trên đất!!! Ứng Thiên Dật thấy thế, nhanh tay đỡ y, đôi mi thanh tú không tự chủ chau lại thật sâu: “Xem ra không được...”

Nhìn xung quanh một chút, Ứng Thiên Dật phát hiện phía trước loáng thoáng có người ở, lúc này đã quyết định, nửa đỡ nửa ôm mang Cao Cảnh Úc đi tới phía bên kia.

“Coi như là vạn hạnh trong bất hạnh...” rất kiên cường nhin đau, Cao Cảnh Úc vô cùng cảm khái nói. Ứng Thiên Dật lòng có ưu tư đột nhiên trả lời: “Đúng vậy... Ít nhất chúng ta vẫn còn sống...”

“Ai chỉ cái này chứ?! ” ngậy ngốc một chút, Cao Cảnh Úc không sợ chết phản bác.

Ứng Thiên Dật kỳ quái nhìn y một cái: “Vạn hạnh của người chỉ cái gì?”

“Vạn hạnh là bị thương chân mà không phải là phá mặt a!!!! ” Cao Cảnh Úc thẳng eo, lễ thẳng khí hùng trả lời.

“ ... ”

“Oa! Người không nên đột nhiên bỏ lại trẫm a!!!”

“ ... Một mình người chết ở ngoại thành đi!!!”

“Này—— đợi một chút! Có chút lương tâm được không... ...”

“Người không đáng được đồng tình!!!”

“Này —— đợi, đợi chút mà... ...”

Phủ Thừa Tướng,

Hứa Đình Hoan rốt cục tính toán thời gian cũng ngồi không yên nữa, lạnh lùng đứng dậy chạy tới chuồng ngựa. Phía sau truyền đến thanh âm lười biếng của sử quan: “Người đi đâu?”

“ ... ” do dự một chút, Hứa Đình Hoan vẫn là quyết định trả lời hần: “Đi tìm tướng gia!!”

“Ta đã nói nhất định không trở lại. ” sử quan không biết có phải hay không ở trong phòng ẩm áp thư thái, khó được có hứng thú nói nhiều vài câu.

Chịu không được xem thường, Hứa Đình Hoan không thể nhin được nữa hỏi ngược lại: “Nói cho cùng, người tại sao khẳng định như vậy!!!”

“ ... Bằng sự hiểu rõ bản tính hoàng đế. ” sử quan lạnh lạnh cười tà giải thích.

“Chỉ như vậy?!!! ” Hứa Đình Hoan không cách nào tin tưởng, quát. Mà nghênh đón gã chính là sử quan không nóng không lạnh lạnh bẩm: “Chẳng lẽ ta nói sai sao... ...”

“ ... ” Hứa Đình Hoan không nói gì, dù sao sự thật thẳng hùng biện.

“Phải đi vào thật sao? ” một lần nữa xem kỹ tính chất kiến trúc trước mắt, Cao Cảnh Úc cố gắng chớp chớp hai mắt một hồi.

“ ... Nếu chúng ta không muốn chết rét.. ” không biết trả lời thế nào, Ứng Thiên Dật đối với cái khách điểm nên xuống mồ này cũng khó tránh khỏi sợ hãi. Cao Cảnh Úc được Ứng Thiên Dật cẩn thận đỡ, nghe vậy, nhẹ giọng oán trách: “Có thể hay không vẫn là nói sau, vấn đề là thấy thế nào cũng giống như sẽ có ma quỷ chạy ra!!! ” hừ lạnh một tiếng, Ứng Thiên Dật cười nhạt lo lắng của Cao Cảnh Úc: “Người không nói quái lực loạn thần, huống chi quỷ ốc nổi tiếng gần xa lần trước, cuối cùng còn không phải là nhân họa!!”

“ ... ” trẫm mặc một chút, Cao Cảnh Úc lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ, than nhẹ: “Theo người là được.. Trẫm thật sự là đi không nổi. ” không để lại dấu vết ném tới một ánh mắt quan tâm, Ứng Thiên Dật thanh âm lúc này ôn nhu như nước: “Vẫn còn nhiều lời làm gì! ” nói xong, Ứng Thiên Dật đập đập vòng cửa xanh đồng loang lổ ——

Một thanh âm khàn khàn làm người ta hoài nghi thanh âm trúc trắc đó sẽ đứt rời, cửa gỗ tàn tạ chậm rãi xoay mở, một gương mặt như vỏ quýt sấy lộ ra ngoài, dưới ánh hoàng hôn thấp thoáng, quỷ dị nói không ra lời.. ...

“Nơi này đã không mở rồi...” cũng không thèm nhìn tới, lão thái bà kia hù hai người Ứng Thiên Dật sợ đến cầm nín, bắt đầu đóng cửa, vẫn là Ứng Thiên Dật kịp phản ứng, vội vàng vươn tay, giữ trước đại môn sắp đóng chặt: “Thật xin lỗi, chúng ta thật sự tình thế bất đắc dĩ, ngài cho chúng ta ở nhờ một đêm đi...”

Lão thái bà nghe vậy ngẩng đầu đưa mắt nhìn hai người một lát, trước khi hai người bị nhìn đến sờn gai ốc, liền mở cửa ra: “Các người... Lão thân liền bao dung cho các người một chút vậy.. ...”

Trong phút chốc, Ứng Thiên Dật dám khẳng định mình ở trong mắt bà thấy được một mặt chán ghét chợt lóe rồi biến mất!!! Hắn còn đang do dự, Cao Cảnh Úc đã ra vẻ muốn bước vào. Ứng Thiên Dật liền vội vàng kéo y nhẹ giọng hỏi: “Người không cảm thấy sau khi bà ấy nhìn chúng ta, thái độ liền thay đổi sao?”

Cao Cảnh Úc cười yếu ớt cắt đứt suy đoán của hắn: “Vậy còn phải hỏi?! Bởi vì chúng ta xinh đẹp quá!”

“... ..” Ứng Thiên Dật bị y chọc tức đến không muốn suy nghĩ, đành phải mang theo lo lắng đầy mình, đi theo... ..

Theo sau lão phụ, hai người được dẫn đến một phòng ngủ tương đối sạch sẽ, nhưng vừa vào cửa, tú mi của Ứng Thiên Dật không khỏi nhíu lại: “Làm sao chỉ có một cái giường?! ” hơn nữa còn nhỏ như vậy... ..

Lão thái bà nghe vậy, từ trong cổ họng khụ khụ cười châm biếm: “Các người... Một cái giường không phải càng tốt sao?”

“Có ý gì?! ” Ứng Thiên Dật bắt đầu phòng bị lão thái bà này, nghe nói chuyện đầu đầu..., lập tức vặn hỏi!

“Ha ha...” lão thái bà cười âm hiểm, bước tập tễnh, chậm rãi đi ra ngoài, trong khoảnh khắc cửa gỗ tàn tạ đóng lại, lẩm bẩm trả lời: “Một cái giường không phải thuận tiện cho các người làm việc à...”

“Người —— ” Ứng Thiên Dật bị lời này làm cho vừa xấu hổ vừa tức giận, đang định xông ra tranh luận với bà, lại bị Cao Cảnh Úc cả người mệt mỏi sắp rã rời, kéo trở lại: “Quên đi ... Thiên Dật, có lẽ chỉ là hiểu lầm... ..”

Liếc y một cái, Ứng Thiên Dật tức giận hỏi ngược lại: “A? Bà ấy hiểu lầm cái gì?”

“Tự nhiên là xem trẫm thành nữ tử!! ” bày ra tư thế dụ người phạm tội, Cao Cảnh Úc nói tiếp: “mỹ mạo chỉ có ở trên trời, gặp hiểu lầm cũng là chuyện đương nhiên đi

”

Nắm chặt quả đấm, Ứng Thiên Dật nếu không phải bởi vì quá lo lắng, cả đời cũng sẽ không nguyện từ trong miệng mình nói ra lời này: “Người đừng quên, nếu nói hiểu lầm người thành nữ nhân..., thì sẽ không coi ta là nam nhân!!!!”

“... ” trầm mặc một chút, Cao Cảnh Úc lắc đầu thán phục: “Thiên Dật a ~~ người càng ngày càng có tự mình biết mình đó.”

“... ” vốn là suy nghĩ cho an nguy của y, Ứng Thiên Dật mới miễn cưỡng bản thân giải thích loại đáp án này, lúc này cảm thấy vô cùng không đáng, hắn sao lại quên thói hư tật xấu bản chất của vị hoàng đế này chứ!! Quay đầu đi ra, Ứng Thiên Dật ở trong lòng rất ủy khuất, rừ mắt xuống màn hình, một tia không cam lòng trong suốt ở khóe mắt nhẹ nhàng hiện lên, chợt lóe rồi biến mất... ..

Cao Cảnh Úc mặc dù không có nhìn thấy, nhưng vẫn là cảm giác được không khí gượng gạo, liềm liềm môi, y chẳng biết lúc nào phải bù đắp cho sai lầm của mình: “Trẫm nói sai rồi... Người đừng không nói lời nào như vậy... Cùng lắm thì... ..” Cao Cảnh Úc hung hăng, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Trẫm thừa nhận người giống nữ nhân hơn trẫm một chút xíu đi... ..” nói xong, Cao Cảnh Úc tựa như vừa hi sinh rất lớn, tự mình thương mình tựa vào thành giường, vẻ mặt u oán, giống như tàn hoa mùa thu khiêu khích lòng người.

“Tối địa ngục đi!’Vinh quang’ này một mình người giữ lại được rồi!!! ” Ứng Thiên Dật hít sâu một hơi, khôi phục thái độ bình thường, cũng vì thất thường nhất thời của mình mà hối hận không thôi: “Tóm lại, ta không yên lòng về nơi này!”

“Vậy người muốn như thế nào? ” không cảm thấy hứng thú đáp một tiếng, Cao Cảnh Úc trải qua thay đổi rất nhanh vừa rồi, ngữ trung mỗi một càng đậm.

“... Chỉ ít dò xét khắp nơi một phen. ” dừng một chút, Ứng Thiên Dật không có đầu mối nào, chỉ có thể dần dần từng bước.

“Thật là...” bắt đầu oán trách, Cao Cảnh Úc gian nan chống đỡ cái chân bị thương từ từ đứng lên, lông mày cong như trăng khuyết khẽ nhăn lại: “Người càng lúc càng khản trương giống gà mẹ... Nghi thần nghi quỷ... ”

“Người nói gì?! ” khiêu mi trừng mắt liếc y một cái, lệ khí của Ứng Thiên Dật liền trở lại.

Cao Cảnh Úc bị hắt trừng lạnh cả người, chẳng quan tâm thân thể đau nhức, vội vàng cười duyên nịnh hót: “có thể sửa thành gà trống đi...”

“Hừ! ” lạnh lùng phun ra một tiếng khinh thường, Ứng Thiên Dật nhú nhú mày, cẩn thận ngưng mắt nhìn Cao Cảnh Úc hư nhược, không nói gì nữa.

“Người, người —— trăm đã đổi lời nói còn không được sao?! ” Cao Cảnh Úc rất có kinh nghiệm, vừa nhìn tuần nhan lạnh lẽo của Ứng Thiên Dật tiến tới gần, liền trực giác lui về sau, nhưng gian phòng vừa tối vừa nhỏ rất nhanh nói cho y biết cái gì gọi là lui không có thể lui!!

“Không nên —— ” kêu thảm một tiếng, Cao Cảnh Úc nhận mệnh nhắm lại hai mắt, nhân tiện toàn lực bảo vệ mặt, tránh cho rất nhiều bài học trước đó, Ứng Thiên Dật lại hủy hoại tuyệt thế dung nhan của mình!!

Nhưng Ứng Thiên Dật chỉ đi tới, dùng lực bế bổng Cao Cảnh Úc lên, ôn nhu đặt ở trên giường.

“... Thiên Dật... .. ” mờ mịt mở mắt ra, Cao Cảnh Úc tư thái liêu nhân nằm ở trên giường, môi son hé mở, vô lực hô hoán.

Ứng Thiên Dật tuần nhan banh lãnh như cũ, nhưng trong con người nhiều hơn một mặt sùng nịch mong manh, tự nhiên như nước chảy mây trôi đắp cho Cao Cảnh Úc cái chăn mỏng, Ứng Thiên Dật vỗ nhẹ lên đôi tay mềm mại trắng không tỳ vết của Cao Cảnh Úc, lực đạo không nhẹ không nặng, vừa vắn làm cho trong lòng người kia nổi lên một chuỗi rung động.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ta đi rồi sẽ trở về...” thanh âm thanh nhã nỉ non ở vành tai, hơi thở ấm áp ứ ứ át dập vào nơi mẫn cảm, Cao Cảnh Úc gần như say thở dài một tiếng, dòng điện vọt qua sống lưng, thân thể mềm mại tựa xụi lơ trên tay đối phương.

“Ngoan...” đề thấp thanh âm, khẽ mỉm cười, nhưng Cao Cảnh Úc đã không cách nào phân biệt rõ ràng, chỉ có thể mặc cho Ứng Thiên Dật đỡ chính mình nằm, híp mắt nhìn hân tiêu sái xoay người đi.

“Không nên...” thảm gọi bước chân đi xa không về kia, Cao Cảnh Úc nhắm lại con người chưa xót, y có dự cảm bất tường, Ứng Thiên Dật đi chuyển này... Liền giống như không trở về... ..

Một phút đồng hồ

Lại một phút đồng hồ

Vẫn là một phút đồng hồ... ..

“Ta không cho phép!” Cao Cảnh Úc đột nhiên mở to hai mắt, vẻ mặt sáng ngời phóng ra sự kiên nghị khó gặp. Đem đôi môi hồng mềm mại cắn đến mất đi huyết sắc, Cao Cảnh Úc tạm quên đi ở chân trái của mình, lê lét từng chút đứng lên, dựa vào tường hướng ra phía ngoài đuổi theo.

“Hong nhan bạc mệnh là độc quyền của trăm! Ta không cho người đoạt... ..”

“Ô...” Cao Cảnh Úc dựa vào tường mà đi, đột nhiên cảm thấy chân trái truyền tới đau nhức, buồn bực hừ một tiếng ngả ngồi dưới đất.

Gian phòng vừa tàn vừa cũ lại rất lớn, chân đã đi tới sắp gãy rồi!! Nhưng Ứng Thiên Dật không biết đi đâu, cho dù y rất không có hình tượng gọi hân, cũng không nhận được một tiếng trả lời... ..

Lo lắng a... Cao Cảnh Úc ở trong lòng khẽ thở dài một tiếng, thảm nghĩ ngại vàng của mình khó giữ được, nhưng... Cầu mong Ứng Thiên Dật không có chuyện gì!! Nhân vật mỹ lệ làm cho người ta thương tiếc vẫn là y tới diễn thích hợp hơn!

“Này...” đột nhiên một thanh âm âm lãnh từ sau vang lên, Cao Cảnh Úc bị một tiếng này hù lạnh cả người, vừa quay đầu lại thấy một gương mặt tựa như yêu quái đặc tả, tiếng thét chói tai tức thì bị bịt trở về trong cổ họng!!!!

“Ô ô ~ ” Cao Cảnh Úc đã sớm đã quên đau đớn, y chỉ liều mạng lắc đầu, hi vọng cái lão thái bà kinh khủng kia không ăn sạch mình!!!

“Người lắc đầu làm gì? ” lão thái bà buông tay ra, nâng lên cái cảm tinh tế đoan trang của Cao Cảnh Úc.

“Trầm ách ta biết mình rất đẹp... Người nhất định là muốn ăn thịt của ta uống máu của ta để dưỡng nhan... Nhưng... Người tuổi cũng lớn như vậy cần gì phải tái tạo sát nghiệt đâu... ” run rẩy nói năng lộn xộn giải thích, Cao Cảnh Úc co lại ở một góc hoảng sợ giống con thỏ sa lưới!!

“Hừ! Ai muốn ăn người?! Ta còn sợ đau bụng đấy! ” lão thái bà lạnh lùng quát một tiếng, bỏ rơi Cao Cảnh Úc. Nhưng... Người kia lại bò dậy, mắt phượng nén giận, lòng đầy căm phẫn tựa như chịu sự sỉ nhục vô cùng to lớn!!!

Nhéch nguyệt mi, tròng mắt phượng, thẳng eo ong, cong môi son, Cao Cảnh Úc giận đến mặt phẫn như ráng chiều hiển nhiên không chú ý mình lúc này đang nói cái gì: “Này! Người nói! Ta không dễ ăn?!! Ta đây non da mềm thịt, quả thực khê cần liền tan, người rằng yếu ăn vừa tới! Còn có, trên người của ta tự sinh mùi thơm, người dùng bao nhiêu gia vị cũng không phối ra loại hương thơm này!!! Huống chi, ta đây sao thanh xuân xinh đẹp, ăn chẳng những kéo dài tuổi thọ, mà quan trọng nhất là còn có thể mỹ dung dưỡng nhan !! Người hiện tại bảy mươi, ăn xong thành mười bảy!! Người còn bắt bẻ cái gì?!! Người rốt cuộc có nhân quang hay không!!!! Ta đây vưu vật ngàn năm khó được, người gặp được còn muốn ghét bỏ?!! Người không ăn có biết sẽ bị sét đánh hay không!!!! ” một hơi mắng xong, vẫn đang thở dốc, Cao Cảnh Úc phát hiện mình dưới tình thế cấp bách làm ra chuyện ngớ ngẩn cỡ nào... ..

Lão thái bà hứng thú đánh giá lại Cao Cảnh Úc đang bắt đầu co rúm, cấu cấu bắp thịt trắng mịn lạnh lạnh: “Nói như vậy, lão thân không ăn người không được?”

“Không, không phải ... ” khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, Cao Cảnh Úc cười khổ: “Ta, ta xinh đẹp như vậy, ăn sạch thật là đáng tiếc đi...”

“Nhưng ăn người có thể mỹ dung có thể trường thọ... ..”

“Ăn, ăn ta sẽ đau bụng...”

“Người nói ta không ăn sẽ bị sét đánh... Đau bụng tốt hơn bị sét đánh nhỉ?”

“Không, không nên!!! ” sợ hãi nhắm lại hai tròng mắt, chọn thủ đoạn trốn tránh thực tế, Cao Cảnh Úc chỉ hận mình sinh ra đẹp để bị trời ghét...

“Được rồi, lão thân hù dọa người, cũng không phải thật chán sống muốn ăn thịt người!! Người không phải là muốn tìm đồng bạn của người sao? Đi theo ta... .. ” lão thái bà hung dữ la rầy, cười trào phúng một tiếng, xoay người đi vào trong.

Cao Cảnh Úc nghi hoặc tròng mắt nhìn, cuối cùng thở dài, theo sát bà lão... ..

“Bà thật sự biết hẩn ở đâu? ” càng đi càng lệch, Cao Cảnh Úc không ngừng được, run rẩy hỏi thăm.

“Thì ở phía trước... ” lão thái bà cười lạnh đẩy ra một cái cửa sau, chỉ hướng hắc động trong góc.

Nhấn nguyệt mi, Cao Cảnh Úc không tin hỏi ngược lại: “Nói đùa gì vậy, nơi này là hầm ngầm, Thiên Dật sao lại tới nơi này?!”

“Người nói đúng, hẩn sẽ không tới. Người thông minh quá muộn rồi —— ” đột nhiên, lão thái bà hung hăng trầm hạ thanh âm, đẩy Cao Cảnh Úc đi đứng bất tiện vào trong hầm ngầm âm u băng lạnh!!!

“A —— ” sau một tiếng kinh hô ngẩn ngủ, Cao Cảnh Úc liền không một tiếng động... ..

Hài lòng nhìn một chút, lão thái bà chậm rãi khép lại cửa sau... ..

“... ” Ứng Thiên Dật giờ phút này đang tự mình chuyên tác nghiên cứu gian phòng nhìn như phòng chính, tìm ra y phục và đồ vật, khê nhãn tú mi, hẩn thật sự nghĩ không ra một nữ nhân già như vậy sẽ giấu nam nhân trong phòng sao?

Nhưng là nhìn lại vật trong tay, liền xác thực là của nam tử, vậy đến tột cùng xảy ra chuyện gì đây?

Còn có lão thái bà thần bí có tahsi độ thù địch kia.. ...

Dem những những chuyện này xâu chuỗi thành một khối, nhưng Ứng Thiên Dật vẫn không tìm ra chút manh mối nào, thở dài một tiếng, đứng thẳng người, quyết định trước trở về bên cạnh Cao Cảnh Úc rồi tính.

Lúc hắn đang xoay người lại, một cỗ lực lượng không biết từ đâu đánh tới, làm cho hắn không yên chạy về phía trước mấy bước, ngay sau đó tử sách cao cỡ kỹ đột nhiên đổ ầm xuống sau lưng hắn!!!!

“Khụ khụ —— ” Ứng Thiên Dật bị bụi mù sắc làm cho chật vật không chịu nổi, sau khi nhìn rõ tình hình, không khỏi may mắn chảy mồ hôi lạnh!! Nếu không phải hắn phản ứng kịp thời, lại thêm cỗ quái lực kia, thì tử sách vừa nặng lại vừa cứng kia đã đập lên người hắn!!!

Là người làm hay là ngoài ý muốn? Ứng Thiên Dật đầu óc hỗn loạn tạm thời không phán đoán ra, nhưng có chút rõ ràng, cái này khách điểm cũ rích này nhất định có bí ẩn!! Bởi vì, có một khoảnh khắc, hắn rõ ràng thấy được một thân ảnh hiện lên!!!

“Người không sao chứ? ” bất chợt, một tiếng hừ lạnh như truyền từ Địa ngục vang lên ở phía trước, vung tay đuổi bớt bụi bặm mù mịt xung quanh, Ứng Thiên Dật nhận ra người đến: “Lão bà bà, tại sao bà ở trước mặt của ta?”

“Lão thân nghe thấy tiếng động, tất nhiên phải sang đây xem nhìn...”

“Không có gì, chỉ là tử sách này đột nhiên đổ. ” Ứng Thiên Dật không muốn nhiều lời, miêu tả qua loa một khắc hung hiểm kia. Lão thái bà nghe vậy gật đầu: “Phải không? Nơi này đúng là quá cũ... .. Một mình người cẩn thận chút đi.”

“Đa tạ bà bà nhắc nhở. ” Ứng Thiên Dật lười đời co với bà, xoay người định rời đi. Nhưng lại bị người phía sau kéo: “Đồng bạn của người, hình như tự mình đi trước rồi.”

“Không thể nào!! ” trong lòng nổi lên bất an, Ứng Thiên Dật phản bác rất tự tin.

“Lão thân không rõ lắm, dù sao cũng không tìm thấy người...”

“Bà —— ” Ứng Thiên Dật vừa định xông tới hỏi có phải bà ta làm hay không, lại nghĩ tới không có chứng cứ, bà rất có thể đùa đẩy sạch sẽ liên can, khề cần rằng, Ứng Thiên Dật cứng rắn đè ép lời xuống!!!

“Có lẽ thế, cảm ơn bà nói cho ta biết... ..”

Xoay người rời đi, Ứng Thiên Dật thề đem nơi này lật lắn cũng phải tìm được Cao Cảnh Úc... Chỉ mong không phải là một thi thể xinh đẹp mà thôi... ..

“Đau —— ” Cao Cảnh Úc tưởng rằng ngã xuống sẽ đập phải nền đất bị tàn phế, không ngờ rớt vào trong lồng ngực ấm áp! Xung quanh một tia sáng cũng không có, Cao Cảnh Úc không vội hỏi thăm, người nọ nhẹ nhàng đặt Cao Cảnh Úc xuống đất, sau đó sải bước đi về phía cửa hầm!! Hắn qua lại trong hầm ngầm tối tăm dễ dàng như đi trong hậu viên nhà mình, Cao Cảnh Úc chỉ có thể nghe được tiếng bước chân nhanh như gió của hắn, trong nháy mắt cửa mở, quang mang chói mắt kia chiếu lên người hắn đổi thành một bóng lưng mơ hồ... ..

Tiếp theo, cửa lại bị đóng lại!!!

Ngẩn ngơ, Cao Cảnh Úc bất mãn gào thét với “Bóng dáng ” đã rời đi kia: “Này! Người là ai?! Thả ta ra!! ” chờ lúc ý thức được mình gọi đến khàn giọng cũng không có người nghe thấy, thanh âm của y đã có chút khàn khàn... ..

“Đáng giận!! Tại sao... “Ứng Thiên Dật đi vòng vèo quanh co trong khách điểm lớn như thế, cho dù lòng như lửa đốt, cũng không tìm ra thân ảnh quen thuộc của Cao Cảnh Úc. Dự cảm bất an càng ngày càng đậm, đặt tay ở lồng ngực có cảm giác ần ần đau, Ứng Thiên Dật nhàn mày cố gắng đè nén sợ hãi —— cảm giác không thuộc về mình này! Nhưng, càng không nghĩ tới thì càng nghĩ không ngừng, hắn sợ hắn thật sự rất sợ, không phải sợ tìm không được người, mà là sợ tìm thấy thi thể... ..

Hận, hận hận...

Hận Cao Cảnh Úc không đành hoàng đợi ở trong cung, khỏi phải ra ngoài lêu lổng!

Hận chính mình không thời thời khắc khắc đi theo ở bên cạnh y, khẳng khẳng để y một mình, đi ra ngoài!!!!

Nhưng hận cũng không đổi được hồi hận, cũng không đổi được y trở về!!!

“Hoàng...” Ứng Thiên Dật lo lắng quá mức thiếu chút nữa tiết lộ thân phận, hung hăng đập mình một quyền, buộc mình tỉnh táo lại, Ứng Thiên Dật mở mắt bất lực ngẩng đầu, xem kỹ hoàn cảnh lạ lẫm, lần đầu tiên, hắn cảm thấy mình tứ cố vô thân như vậy... Yếu đuối như vậy... ..

“Lạnh quá...” hăm ngằm mùa đông chẳng khác gì Địa Ngục. Cao Cảnh Úc lạnh cóng ở bên trong không biết thời gian bao lâu, vừa bội phục mình vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh, vừa không ngừng xoa xoa vai yêu cầu ấm áp nhỏ nhoi xa vời. Nhưng điều này hiển nhiên là như muối bỏ biển, Cao Cảnh Úc tê dại cảm thấy thân thể của mình sắp cứng rưng, vui vẻ thanh thản duy nhất chính là, nghe nói chết rét thì thể có thể giữ nguyên vẻ xinh đẹp khi còn sống!!!

“Thiên Dật...” nhìn xung quanh tối đen như mực, Cao Cảnh Úc suy yếu khẽ thở dài, hơi dãn ra nguyệt mi nhú chặt: “May là người không ở chỗ này...” ngừng một chút, y vẽ lên nụ cười quyến rũ tạo niềm vui trong đau khổ: “Ít nhất lúc này người không tranh được với trẫm

~ ”

“Tướng gia bọn họ rốt cuộc ở đâu?!!! ” giục ngựa phi nhanh theo sát sử quan, Hứa Đình Hoan cố gắng kháng cự gió rét phủ đầu, rống lớn hỏi. Sử quan thúc ngựa phía trước ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng gầm thét của gã, chỉ là hiếm khi thốc lên hai hàng lông mày tựa hồ biểu thị lo lắng trong lòng chủ nhân... ..

“Người có biết không a!!! ” Hứa Đình Hoan ghét loại cảm giác bị xem nhẹ này, ngữ khí đậm mùi thuốc súng, sử quan phía trước đột nhiên thẳng ngựa, ngựa hí dài một tiếng đứng dừng lên: “Muốn teho thì theo! Không tin thì cút!”

“Này —— ” Hứa Đình Hoan bị phát ngôn ác liệt của hắn hù dọa, sững sờ trong chốc lát mới phản ứng lại, bất mãn kêu lên: “Người điên cuồng như vậy làm gì?!!”

“...”

“Này!! Chờ ta a —— ”

Cao Cảnh Úc Cao Cảnh Úc Cao Cảnh Úc.. ...

Ứng Thiên Dật mệt mỏi dựa vào tường ngồi trên mặt đất lạnh giá, trong lòng theo bản năng gọi lớn cái tên kia.

Tìm không thấy...uống hần cả đời anh minh, nhưng thứ chân chính muốn tìm lại... Tìm không thấy... ..

Hắn hi vọng biết bao lúc này Cao Cảnh Úc sẽ lại nhảy ra từ chỗ không biết kia, sau đó nói một đồng lời tức chết người không đền mạng..., lại đem mình chọc giận gần chết... .. Nhưng là, mặc kệ hắn nói đứt cổ họng, trả lời hắn cũng chỉ có căn phòng cũ kỹ trầm mặc bức tử người này... ..

Ứng Thiên Dật ngã ngồi dưới đất, không biết tại sao, trong lòng đủ thứ liên quan đến Cao Cảnh Úc, tựa như đèn kéo quân lướt qua, làm hắn khi thì cau mày, khi thì mỉm cười... ..

Hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, mình là tân khoa Trạng nguyên, mà Cao Cảnh Úc là tiểu hoàng đế vừa lên ngôi không lâu. Hắn buồn cười ghét bỏ y còn nhỏ lại đã quên mình cũng nhỏ, mà Cao Cảnh Úc lần đầu phá lệ muốn đem hắn trục xuất khỏi điện, chỉ vì không chịu được có người xinh đẹp như mình... .. Sau đó, bản thân mình lòng đầy căm phẫn bất chấp hết thảy, mặc cho thiếu niên vọng động thao túng, xông lên Kim cấp, quên mất đối phương là hoàng đế, muốn đánh y!!!!

Nhớ được chính mình mắng to y trông mặt mà bắt hình dong, lớn lên giống nữ nhân không phải là mình nguyện ý!!

Nhớ đến lúc ấy một vị ngự nhất phẩm đối đao úy (úy: Quân úy, quan binh đời Tần đều gọi là úy. Như thái úy , đô úy , hiệu úy , v.v.), vẻ mặt cười tà cố ý ngăn trở những hộ vệ khác tiến lên kéo mình ra,

để mình có cơ hội mạnh mẽ mẽ giáo dục Cao Cảnh Úc một trận!!! Mà cái tên hộ vệ xem kịch vui kia chính là Hứa Đình Hoan, sau này Cao Cảnh Úc đẩy cho mình!!!!

Buồn cười nhất chính là, Cao Cảnh Úc bị đánh đánh không chỉ không đem kẻ mạo phạm ném ra chém đầu, ngược lại tự tay viết hẩn đồ đầu khoa thi, lúc này quan phong nhất phẩm, đứng đầu đội ngũ trong chiều!!!

Còn nhớ rõ bản thân vô cùng cảm động, sa u đó đã hỏi thêm tại sao, lại nhận được đáp án làm người ta học máu... ..

“Trẫm quyết định, người bạo lực như vậy, ở lại bên cạnh trẫm vừa lúc chứng minh mặt người chưa đủ sáng sủa, lại cho thấy trẫm cao thượng tao nhã thế nào!!”

Kết quả có thể nghĩ, hẩn trong cùng một ngày, hai lần xông lên Kim Loan điện đánh hoàng đế, bị thiếu niên lạnh lùng đứng ở trong góc nhỏ vung bút viết diên cuồng, ghi lại sử liệu phía trên!!!

Tiếp theo, cuộc sống của hẩn không còn yên tĩnh. Cơ hồ mỗi một ngày đều tràn ngập một cái tên —— Cao Cảnh Úc!!!!

Cái tên này cứ như vậy từ xa lạ đến quen thuộc, từ quen thuộc đến khắc cốt minh tâm!!

Khi cái tên này vô thanh vô tức dung nhập vào huyết mạch của mình.. Tại sao trời cao có thể tàn nhẫn cướp đi thứ duy nhất ấy?!!

Cao Cảnh Úc.. Trở lại... Trở lại a... Ta nhất định không đánh mặt người... nữa... ..

Trở lại a!! Ta không nói người chẳng lẽ thật sự không rõ?! Người đối với ta quan trọng đến cỡ nào... ..

Nhắm mắt lại, chua xót quanh quẩn trong mắt. Ứng Thiên Dật hít sâu một hơi, lại vô lực thở dài... ..

Người luôn gây phiền toái cho ta,

Nhưng ta oán giận đi nữa cũng sẽ giúp người giải quyết tốt.

Chỉ cần người nói,

Bất kể ta mắng chửi thế nào, tức giận ra sao,

Bất kể phải quanh quẩn một vòng lớn thế nào,

Ta vẫn sẽ thay người làm.

Có phải người biết ta không tổn thương người?

Cho nên hết sức tùy hứng... ..

Bởi vì người biết ta không thể nào rời đi,

Tâm của ta... Người đã sớm buộc chặt... Người luôn hồ nháo, nói ra lời nửa thật nửa giả, bảo ta làm sao an tâm phóng túng chính mình, nói rõ tâm ý với người?! Nhưng cho dù không nói, tâm cũng không thay đổi... ..

Ta tưởng rằng nếu tâm không thay đổi,

Cần gì phải nói ra?!

Nhưng ta thật hối hận,

Hối hận lại không kịp...

Đủ loại rõ ràng, phức tạp cứ luẩn quẩn trong lòng,

Chớp mắt mất đi người!!

Chợt, Ứng Thiên Dật ngẩng đầu, dùng sức đánh vách tường, tựa hồ khoảng khắc tia máu rỉ ra mới có thể an ủi một chút.

Hẩn gào thét, là khẩn cầu cũng là ra lệnh!!!!

“Ông trời ơi! Đem y trả lại cho ta!

Đem y trả lại cho ta!!!!

Y là của ta... Y là của ta a — ”

Hai mắt Ứng Thiên Dật nhạt nhòa nước mắt, làm cho hắn không nhìn thấy có một bóng dáng vẫn luôn yên lặng nhìn chăm chú hết thấy!!!

“Ken két —— ” sau tiếng mở cửa chói tai, ánh sáng lại lần nữa rót vào hầm ngầm tối tăm này. Ánh mắt thật vất vả mới thích ứng được cường quang, Cao Cảnh Úc ngạc nhiên phát hiện lão thái bà kia đi đến, phía sau còn đi theo một cái bóng đắm chìm trong ánh sáng mờ lung!!!

“Ha hã... để người đợi lâu...” lão thái bà cười âm hiểm, quay đầu lại nhận lấy khay trong tay cái bóng, không hiểu tại sao lại đưa hai bát chất lỏng trên khay cho Cao Cảnh Úc.

“Có ý gì?! Người rút cuộc tại sao muốn hại chúng ta?!! ” Cao Cảnh Úc nhăn nguyệt mi, bất mãn và bất an quát hỏi: “Cho dù người ghen tỵ ta lớn lên xinh đẹp hơn người, đó là do cha mẹ người thất bại, trách được chúng ta sao?!!”

“Người bớt lắm mồm!! ” lão thái bà không nhịn được ngắt lời nói nhảm liên thiên của Cao Cảnh Úc, lạnh lùng nói: “Nam nhân các người lớn lên nhân mô cầu dạng (mặt người dạ thú), ý vào mình có vài phần tư sắc liền tùy ý đùa bỡn tình cảm của người khác!!!! Không biết có bao nhiêu nam nhân bị các người làm hại thân bại danh liệt!!! Lão thân ta đã phát thệ, chỉ cần để ta nhìn thấy hồ ly tinh các người, súc sinh vô tâm vô phế! Nhất định sẽ không để các người sống đi độc hại chúng sinh!!!!”

Cao Cảnh Úc bị oán hận trong giọng điệu của bà ta dọa cho lui về sau nửa bước, dùng thanh âm bình tĩnh nhất có thể hỏi ngược lại: “Vậy bà cho chúng ta ở lại, chỉ để thuận tiện giết chết chúng ta?!!”

“Nếu không... Ha hã...”

“Nữ nhân bị vứt bỏ quả nhiên tâm lý biến thái, không nhận ra người tốt...”

“Người nói hết những gì có thể đi, người và nhân tình của người lập tức có thể làm bạn trên đường xuống hoàng tuyền!!”

“Nước này có độc? ” thuận lý thành chương * nhìn thoáng qua thứ trong chén, Cao Cảnh Úc đột nhiên hết thấy đều bình thản xuống, thản nhiên hỏi.

Thuận lý thành chương: viết văn chương hoặc làm việc theo mạch lạc. Gần nghĩa với nước chảy thành sông.

“Không sai! ” lão thái bà tựa hồ rất tự hào khả năng phối độc được: “Đây là dùng mười ba loại độc trùng tinh luyện thành!!! Trừ phi biết thứ tự bỏ vào mười ba loại trùng này, nếu không, bất kỳ ai cũng không thể chế ra giải được!!! ... Ha hã

~ được còn dư lại, ta đã tiêu hủy sạch sẽ, không ai có thể biết thứ tự được này!! Ngay cả chính ta cũng không nhớ!!!”

Cao Cảnh Úc luôn luôn mỉm cười lắng nghe, dường như đã quên phải uống chính là mình: “Nói cách khác, được này khắp thiên hạ cũng chỉ có hai chén trong tay người?”

“Đúng!! Tổng cộng mất mười tháng mới luyện thành, còn tưởng rằng không dùng đến, nhưng các người lại đưa tới cửa!!”

“À. ” Cao Cảnh Úc căn bản không có ở nghe lão thái bà nói..., cúi đầu quan sát được: “Tổng cộng chỉ có hai chén mà thôi a...”

Đột nhiên, Cao Cảnh Úc bất ngờ không kịp chuẩn bị đoạt lấy hai cái chén, lông mày cũng không nhăn, há to miệng uống cạn hai chén được!!!!!!

“Người —— ” kinh ngạc nhìn Cao Cảnh Úc đập bể chén cười sang sảng, lão thái bà nhất thời không biết nên nói cái gì!!!

Xoa xoa được còn lưu lại trên môi, Cao Cảnh Úc cười vui vẻ thanh nhã: “Tạm được, dễ uống hơn canh cá lư ngư của Thiên Dật...”

“Tại sao người, người...”

“Ta uống toàn bộ thuốc, người lấy cái gì cho Thiên Dật chứ? Ha ha ha ha —— ” ngừng một chút, Cao Cảnh Úc tự tin ngắt đầu: “Đồng bạn chúng ta rất nhanh sẽ chạy tới, không có độc được, người không làm gì được bọn họ!!!”

“Vậy tại sao người không đợi đồng bạn tới cứu?! Tại sao lựa chọn tử vong?!!! ” lão thái bà trong nháy mắt dường như già nua rất nhiều, lẩm bẩm nói.

Thoải mái cười yếu ớt, Cao Cảnh Úc lúc này nhìn yêu mị như thế, chẳng những có bề ngoài mê người, mà còn có nụ cười cam tâm tình nguyện rung động lòng người!!!!

“Ta không dám... Chỉ cần Ứng Thiên Dật có một phần khả năng sẽ uống được này... Ta không dám đánh cuộc... Ta... Đánh cuộc không nổi...” nhắm mắt lại, thân thể Cao Cảnh Úc loạn choạng, ngã xuống đất!!!!

Nhìn Cao Cảnh Úc liều mạng thở gấp, hiển nhiên đã vô lực xoay chuyển, lão thái bà cảm khái: “Người... Xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ chết không cảm thấy đáng tiếc sao?”

“... Rất đáng tiếc... Nhưng... Không hối hận...” chậm rãi học ra một luồng hô hấp cuối cùng, Cao Cảnh Úc vĩnh viễn an tĩnh lại... Nụ cười thỏa mãn nơi khóe miệng, chớp mắt tạo thành khoảng khắc đẹp nhất trong cuộc đời y...

Lão thái bà dò xét hơi thở của y, quay đầu lại oa oa nói với bóng dáng run rẩy kia: “Nếu như ta có giải được, có lẽ ta sẽ không để cho y chết... ..”

Mà thân thể không còn hơi thở ấm áp kia đã lẳng lặng nói lên một sự thật... Cho dù có giải được, Cao Cảnh Úc cũng, đã, chết, rồi!!!!

“Tướng gia!!! ” Hứa Đình Hoan giành xuống ngựa trước mặt sử quan, vọt vào khách điểm đã nhìn thấy Ứng Thiên Dật mất đi mục tiêu, mờ mịt tìm kiếm, vội vàng nhào qua bắt lấy vai hấn lắc mạnh!!!!

“Tướng gia!! Đã xảy ra chuyện gì?!!”

“Ta tìm không được... Ta tìm không được...” Ứng Thiên Dật dờ dẩn lặp lại những lời này, ánh mắt rời rạc không tụ ở một chỗ...

“Đuổi theo!! ” chợt, sử quan bên cạnh đột nhiên lạnh lùng quát một câu, tiếp theo phóng người lên! Thấy hấn đuổi theo một cái bóng cố ý dẫn mình đi, Hứa Đình Hoan cắn răng một cái, ôm Ứng Thiên Dật lên, triển khai khinh công, mau chóng đuổi đi!!!

Cái bóng kia quẹo trái quẹo phải, biến mất ở phụ cận một hầm ngầm.

Đang muốn đuổi theo, Hứa Đình Hoan lại bị Ứng Thiên Dật đẩy ra!!!

Ba bước thành hai bước xông vào hầm, Ứng Thiên Dật ngẩng đầu nhìn người nhu thuận nằm trên mặt đất, không hề ồn ào, hai đầu gối mềm nhũn, ngã quỵ dưới đất ——

“Không... Không —— ”

“Trời ơi... ” Hứa Đình Hoan không đi đỡ Ứng Thiên Dật, bởi vì gã không bảo đảm mình còn đứng vững không! Vị hoàng đế kia, cái tên hoàng đế làm xằng làm bậy vận khí tốt giống như mèo chín mạng!! Thế nhưng đã chết...

Sử quan có lẽ là người tỉnh táo nhất cũng lãnh khốc nhất, hấn chậm rãi, chậm rãi cầm bút lên, phảng phất cây bút kia nặng tựa ngàn cân, trên sử sách một nét lại dừng, viết: “ngày x tháng x... Hoàng Linh đế băng hà...” “mực kia, xuyên thấu qua giấy lụa, một nét cuối cùng kia hiển nhiên là run rẩy viết xuống, nổi bật nét biến dạng Nhìn thấy hấn vẫn tận trung làm hết phận sự, Hứa Đình Hoan không thể nhịn được nữa một chương quét rưng sử sách trên tay hấn, sách lặng lẽ rơi xuống đất, kỳ quái chính là lần này sử quan bắt không được cuốn sách còn quan trọng hơn tánh mạng!!!

Lịch sử vô tình, mà người

Nhìn thi thể Cao Cảnh Úc vẫn mỹ lệ y nguyên, thể giới của Ứng Thiên Dật sụp đổ.

“Y vì người mà chết, ít nhất một nửa là như vậy...” lão thái bà kia vậy mà lại không đi, bà ta tự mình vứt bỏ việc ra đi, đi theo phía sau là một thân ảnh cao lớn, bọn hắn bây giờ mới nhìn rõ ràng, hóa ra là một nam nhân trung niên!!

“Nhi tử của ta, năm đó bị một nam nhân có vài phần tư sắc đùa bỡn, sau đó liền điên điên khùng khùng... Cả đời cứ như vậy bị hủy!” lão thái bà chỉ chỉ nam nhân chất phác kia, vô cùng cảm khái nói: “Ta hận thấu loại nam nhân này!! Nhưng ... Ta không hối hận giết loại người này, lại hối hận đã giết y!!! Cho nên, ta quyết định trả giá thật nhiều, người giết ta để người yêu của người chết cam tâm đi. Nhưng xin bỏ qua cho nhi tử ngốc cái gì cũng không biết của ta.. ...”

“Không...” Ứng Thiên Dật rốt cục nói chuyện, hẩn lắc đầu, hẩn mỉm cười: “Y ở trên đường hoàng tuyền không phải là đợi người...” trong lúc mọi người bị câu nói này dời đi lực chú ý, Ứng Thiên Dật không để lại dấu vết từ trong lòng ngực lấy ra một thanh chủy thủ, trong nháy mắt không ai phản ứng kịp, đâm vào cổ họng của mình!!!!

“Y đang đợi ta!!!”

“Không!! ” Hứa Đình Hoan xông lên, lại thấy chậm một nhịp!!!!

“... Ta không có ngón thứ ba cho người cắt.” sau một trận kinh ngạc trầm mặc, một thanh âm quen thuộc chậm rãi vang lên trong hầm ngầm, chính là Cao Cảnh Úc tay cầm lưỡi đao máu!!!!

“Người đã chết vẫn chưa yên tâm hẳn, thậm chí hóa quỷ tới bảo vệ hẳn...” lão thái bà tìm về thanh âm của mình mở miệng đầu tiên.

Mà Cao Cảnh Úc nghe vậy liếc mắt, cười mắng: “Này —— ta chỗ nào giống quỷ?!! Các người gặp qua quỷ xinh đẹp như vậy sao?!”

“...” im lặng gào thét một tiếng, Ứng Thiên Dật nhào qua hung hăng ôm Cao Cảnh Úc, nước mắt nhộn nhạo vui sướng, ướt nhẹp vạt áo hai người!!!!

“Ô... Thiên, Thiên Dật... Trăm không chết người rất không thoải mái phải không... Nhất định phải xiết chết ta một lần người mới hài lòng sao?!”

Cao Cảnh Úc bị ôm khó thở vùng vẫy: “Mới vừa bị Diêm vương đuổi về lại đi qua... Ngay cả ngư đầu mã diện cũng sẽ nổi đóa a!”

“Hơn nữa...” Cao Cảnh Úc còn muốn dùng ba tác lưỡi thối nát chứng minh mình còn sống, rất nhanh liền ngậm miệng, bởi vì đôi môi om sòm lúc này bị Ứng Thiên Dật đoạt đi!!!!

“Ô...” cái lưỡi thơm tho bị Ứng Thiên Dật càn rỡ mút vào, Cao Cảnh Úc phát ra tiếng rên rỉ vô lực, chỉ có thể mặc cho đầu lưỡi linh hoạt của Ứng Thiên Dật ở trong miệng mình vòng quanh, sinh ra hưng phấn và hạnh phúc.....

“Ai có thể nói cho ta biết, là thần tiên nào đui mù đánh hẳn về nhân gian?! ” Hứa Đình Hoan cười sang sảng nói kỳ quái, Hứa Đình Hoan lại bắt đầu nói xấu: “Thật đúng là, ngay cả trên trời cũng không muốn nhiều thêm một yêu tinh chỉ biết gây họa gặp rắc rối a!!!”

“Tới địa ngục đi!” thật vất vả túm được Ứng Thiên Dật lấy hơi, Cao Cảnh Úc tràn đầy tự tin phản bác: “Là tiên nữ trên trời sợ trâm vừa đến, mỹ lệ của các nàng liền biến thành ẩm đạm vô quang, mới từ tâm cho trâm lên trở lại!!!”

Người duy nhất dùng đầu óc bình thường suy tư lại chính là cái bóng bị cho là ngu ngốc: “Mẫu thân, người luyện giải được kia không phải là mười ba loại độc trùng này sao? Y uống chén thứ hai đương nhiên từ độc được biến thành giải được cho chén đầu tiên không phải sao?!”

Lão thái bà bưng tỉnh đại ngộ gật đầu: “Không sai a! Sao ta không nghĩ tới! Hèn chi lượng được kia không được cho nhiều, thì ra là như vậy!!! ” tiếp tục: “Ngô nhi, không phải là ngây dại sao?!”

“Mẫu thân, u mê nhiều năm như vậy ta mới có thể hiểu được, hóa ra yêu... Không so đo cho và nhận.. ” người sau mỉm cười, mỉm cười sáng tỏ...

Không ai truy cứu trách nhiệm mẫu tử bọn họ, sử quan khoát khoát tay, ngằm ra hiệu bọn họ rời đi, trên đời từ đó mất đi hai người thất vọng vì nhân tính.

Đột nhiên, sử quan đem trang giấy mình vừa viết kia, không chút do dự xé xuống, mi cũng không nhăn xé nó nát vụn!!!

Nhìn chữ bằng hà kia theo gió bay đi, trên mặt sử quan nổi lên một mat cười yếu ớt an tâm không chứa bất kỳ trào phúng nào!

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy người cười như vậy ! ” Hứa Đình Hoan quay mặt đi, tránh nhìn đến đau mắt hột, vừa quay đầu lại gặp phải một màn này, khiếp sợ la to. Kết quả thuận lý thành chương bị hung hăng liếc một cái.

Nhún vai tự cho là không hứng thú, Hứa Đình Hoan phát hiện sử quan thu bút vào, kỳ quái hỏi: “Người không phải luôn chuyên nghiệp sao? Tại sao lúc này không ghi lại cảnh tượng kinh hãi thế tục phát sinh trước mắt nhó kỹ?”

“... ” trầm mặc một chút, sử quan vẽ ra một tia mỉm cười giao hoạt, hỏi ngược lại: “Ghi thế nào?”

“??”

Nháy mắt mấy cái, sử quan dí dõm tổng kết: “Thái sử công viết; ‘Ta không nhìn thấy gì cả...’ ”

10. Chương 10: Phản Gian Ký

Edit : Hiền Vũ

...

Tuyên Tường năm thứ tám, đầu năm thiếu... ..

“Hoàng thượng gọi vì thần tới không biết có chuyện gì quan trọng? ” Ứng Thiên Dật nhúu tú mi nhìn Cao Cảnh Úc lười biếng tựa tại trên long sàng, tức giận hỏi. Hắn vừa phê xong hơn ba mươi tấu chương, cho dù cấu kính cũng có nguyên do a?! Hơn nữa mình công việc vốn bận rộn chết được, mà lại phải ở chỗ này chờ tên hoàng đế vô dụng bên cạnh mọc nấm ư?!!!!

“Thiên Dật a ~~ chẳng lẽ chuyện riêng thì không thể tìm người sao? ” Cao Cảnh Úc duỗi lưng, quẩy rũ chớp chớp mắt phượng.

“Thứ cho thần cáo lui! ” nghe xong, Ứng Thiên Dật không lộ biểu cảm xoay người muốn đi, bị Cao Cảnh Úc chịu đả kích lòng tự trọng, một phen lồi trở lại!!

“Người —— có phải thấy gương mặt trẫm xinh đẹp hơn, người liền tự ti hay không, cho nên lần nào cũng chạy mất?!”

“Ngược lại, mỗi lần thấy bộ dáng của người, ta liền tự xem xét bản thân, nhắc nhở mình quyết không sa đọa đến nông nổi như người. ” Ứng Thiên Dật rất không lưu mặt mũi, gạt tay Cao Cảnh Úc, tuần nhan bình tĩnh, tức giận phản bác.

“... ” không biết có phải tức đến căm nín hay không, Cao Cảnh Úc lạ thường thuận theo buông tay ra, ngã trở về long sàng, chậm rãi lẩm bẩm: “Quên đi, lưu được người của người, không lưu được tâm của người... Người đi đi... ..”

Ứng Thiên Dật bị sự thông khoái của y làm cho khiếp sợ, cẩn thận suy đoán về thần bí trên mặt Cao Cảnh Úc, chẳng nói chẳng rằng, nhẹ bước rời đi. Dù sao hoàng đế này nhất định là có trò phía sau, thay vì đoán mò, không bằng bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn!

Nhìn hắn nhanh chóng di động thân hình, khoe miệng Cao Cảnh Úc đột nhiên vẽ lên một tia cười mỉm, môi son khẽ mở: “Một, hai, ba...”

“Ầm —— ” một tiếng, cự môn trước người Ứng Thiên Dật hung hăng khép lại, đem Thiên Dật Dật muốn đi ra ngoài ngăn ở trong tấm thất của Cao Cảnh Úc!!!

“Đây là có chuyện gì?!!! ” ảo não tròng mắt liếc cự môn khép lại kín mít như sợi tơ, Ứng Thiên Dật tự biết vô lực đẩy ra, không cần hỏi cũng biết Cao Cảnh Úc chính là đầu sỏ gây nên, liền quay đầu gào to: “Ta còn một đồng lớn công việc phải làm đây! Không có thời gian hồ nháo với người!!!!”

“Đừng nói như vậy

~ ” cười tà từ trên long sàng đứng dậy, Cao Cảnh Úc vô tội giống như hài tử không hiểu chuyện: “Mỗi lần đều là người áp trầm gần chết... Cũng nên cho trầm cơ hội trở mình chứ

~ ”

Ứng Thiên Dật bị lời nói hàm chứa huyền cơ của y làm cho xấu hổ đỏ mặt, thẹn quá thành giận quát hỏi: “Người đây là ý gì?!!”

“Nhân gia... Chỉ là muốn cho người nếm thử một chút cảm giác mất hồn kia thôi

” hơn nữa trầm khẳng định làm tốt hơn người gấp vạn lần! Lời nguyền này tất nhiên được Cao Cảnh Úc biết thời thể tỉnh lược: “Hơn nữa, nhân gia đánh không lại người... Đành phải ra hạ sách này!”

“Người cho rằng nhốt ta ở chỗ này, ta sẽ mặc người làm sao thì làm hả?!!! ” Ứng Thiên Dật nhếch mi, ra vẻ trấn định hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi!

~ nhưng mà, dù sao trầm là toàn thân vô sự, dây dưa ở đây bao lâu cũng không sợ, nhưng Thừa tướng đại nhân bận rộn có thể sẽ không giống

~ ” Cao Cảnh Úc đã định liệu trước, bác bỏ.

“Người —— ta rốt cuộc là vì ai ổn định giang sơn người có biết không?!!! ” Ứng Thiên Dật bị y đâm trúng tử huyệt, không làm sao được, lạnh lùng trách cứ. Nhưng đối với Cao Cảnh Úc hiển nhiên vô dụng: “Trầm mặc kệ! Trầm hao tổn muốn ở phía trên, không được sao!!!”

“Người!! Không nói lý!!!! ” Ứng Thiên Dật hừ lạnh một tiếng ngồi bên cạnh, không muốn đồng dài với Cao Cảnh Úc!!!

“Rất nhiều rất nhiều công văn

~ ” Cao Cảnh Úc từ trong ngực móc ra đồ hồi lộ của Hứa Đình Hoan – lịch làm việc một ngày của Thừa Tướng, ánh mắt đầy ý xấu, lớn tiếng đọc chậm: “Còn nữa biên cương hình như có chiến báo muốn truyền tới

”

“Hôm nay sứ giả thổ phiên muốn tới đây

~~ ”

“Còn có a

kia, các người quan văn không phải sắp đến thời điểm tụ hội sao?

~ ”

“Ở đây, người hiện tại còn phải thẩm tra đối chiếu xong danh sách cống phẩm

~ ”

“lịch trực của hộ vệ đại nội, nếu người không an bài lại thì không kịp đâu!!!”

“Tháng trước Lục vương gia yêu cầu đổi phong thủy trạch tử, người hôm nay phải cho lão câu trả lời thuyết phục!!!”

“Cộng thêm... ...”

“Đủ rồi!!! ” Ứng Thiên Dật rốt cục không thể nhịn được nữa, rống to đoạt lấy lịch trình một ngày trong tay Cao Cảnh Úc, trên tuần nhan là một cổ lệ khí muốn giết người: “Người cũng không nghĩ lại xem, những công việc này nên là của ai?!!!”

“Trẫm ~ ~ mặc

kệ

”

“Người —— ” Ứng Thiên Dật hận không thể lập tức bóp chết y, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Rốt cuộc muốn thế nào?!!!!”

“Rất đơn giản. Cho ta thượng—— ” Cao Cảnh Úc nhàn nhã đáp.

Giống như phải dứt khoát lựa chọn giữa công việc và tôn nghiêm, Ứng Thiên Dật dùng ánh mắt xung huyết lạnh lùng nhìn chằm chằm Cao Cảnh Úc, thanh âm tàn nhẫn đáp: “Được—— ”

“Oa!! ” Cao Cảnh Úc đang mút vào đôi môi thơm tho của Ứng Thiên Dật, đã bị người kia ôm hận cắn nát miệng, bất mãn kinh hô: “Người phạm quy! Thiên Dật! Nói xong không được lật lọng!!”

“Hừ! ” Ứng Thiên Dật quay đầu đi, trên tuần nhan tràn ngập khinh thường.

“Người còn như vậy, trẫm cần phải học người, đem người trời lên!! ” Cao Cảnh Úc vuốt ve thân thể khấn trương đến cứng đờ của Ứng Thiên Dật, xấu xa uy hiếp, Ứng Thiên Dật muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn là vì công việc lựa chọn trẫm mặc.

Sau chốc lát...

“Người đang sờ chỗ nào?!! ” Ứng Thiên Dật đột nhiên gào to, đẩy Cao Cảnh Úc ra, trước ngực bị chơi đùa vỗ về còn quanh quẩn cảm giác khác thường!

“Đã nói không động thủ... ” Cao Cảnh Úc bị đẩy ngã liền bò lên, vừa oán trách vừa không ngừng cố gắng!

“... Công việc... Tất cả đều là vì công việc... ” Ứng Thiên Dật vô kế khả thi, thành thật bắt đầu lăm lăm bấm tự thôi miên bản thân, nhưng rất nhanh, Cao Cảnh Úc liền không để cho hắn phát ra một âm tiết hoàn chỉnh!!!!

“A... ” có lẽ do Cao Cảnh Úc sinh trưởng trong một cái thùng nhuộm lớn hoàng cung, kinh nghiệm tương đối phong phú, cũng có lẽ do thân thể Ứng Thiên Dật quá mức nhạy cảm, tóm lại, Cao Cảnh Úc rất nhanh liền tìm ra yêu thích của Ứng Thiên Dật... ”

Phân thân bị đầu lưỡi của y khiêu khích sắp hỏng rồi, Ứng Thiên Dật theo bản năng mở hai chân ra, lại để cho ngón tay đã sớm chờ đợi thời cơ rút vào hậu đình nhạy cảm mềm mại!!!!

“A a a a —— ” toàn thân Ứng Thiên Dật lập tức tê dại đến vô lực, không tiếp tục đẩy Cao Cảnh Úc ra nữa, chỉ có thể tùy ý thân thể đi hưởng thụ khoái cảm lúc ngón tay kia qua lại trong nội thể!!

“Thiên Dật... Người bây giờ... Nhìn qua... Thật là đẹp... ” ca ngợi mập mờ không rõ, Cao Cảnh Úc nhẹ nhàng rút ngón tay ra. Phân thân còn đang rơi vào “Uy hiếp ” của Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật căn bản không thể phản kháng!!!

“Ưm... ” thẳng người, Ứng Thiên Dật dần dần phối hợp nhịp điệu của Cao Cảnh Úc... ”

“Rất thoải mái sao... ” Cao Cảnh Úc vừa vuốt ve đế lồi của Thiên Dật, vừa cẩn thận xâm nhập vào không gian thần thánh mà mình chưa từng biết kia!!

Thân thể mềm mại bị hưng phấn xâm phạm làm Ứng Thiên Dật bắt đầu co rút hậu huyết! Cao Cảnh Úc cảm nhận được rung động truyền đến trên người mình, giống như bị đả kích, phát động tấn công mãnh liệt!!!!

“A a a a a —— ” kích thích bội bích làm cho Ứng Thiên Dật bất chấp cho nên rên rỉ ra khỏi miệng, mà dưới hưng phấn tiếp tục gia tăng, co rút kia hóa thành run rẩy!!!!

“Thiên Dật... ” dưới thanh âm xoa dịu bên tai, Ứng Thiên Dật không cách nào kiềm chế, bắn ra toàn bộ, mặc cho cao trào tập kích toàn thân, đem thần trí dẫn hướng một mảnh Hỗn Độn!!!

“A... ..”

Ngay sau đó, một trận thổ dốc dồn dập, thân thể Ứng Thiên Dật có cảm giác bị vỡ tung!!!!

“U... ..”

Hai người ở trong trầm mặc hưởng thụ dư vị vừa dứt, đột nhiên Cao Cảnh Úc lên tiếng: “Thiên Dật...”

“Ừ... ” Ứng Thiên Dật còn chưa tỉnh táo lắm, miễn cưỡng đáp lại.

“Thật ra thì...”

“Cái gì...”

“Vẫn là kỹ xảo của trẫm tốt hơn đi

~ ”

“”

“Oa a!! Người, người còn có khí lực hành thích vua sao?!!!!”

“”

“Dừng tay!!!! Trẫm cũng cống hiến sức lực không phải sao?!!!!”

“”

“Ô ô ~~ người chẳng những không chịu thiệt... ..”

“”

“Ít nhất... Dừng đánh mặt có được không... ..”

“”

Ngoài cửa.

Hứa Đình Hoan thần thờ, mặt đầy mồ hôi, thu thập bọc hành lý bắt đầu chuẩn bị kiếp sống đào vong của bản thân! Đùa à, mặc dù là cường bức cộng dụ dỗ, nhưng bán đứng tướng gia không bị chinh chết mới lạ!!!! Hắn còn muốn hạnh phúc nửa đời sau a!!!!

“Đứng lại... ” chợt, một thanh âm lạnh lạnh bao trùm hắn, thân thể cứng lại khúm núm, Hứa Đình Hoan quay đầu lại cười khổ hỏi: “Người có chuyện gì không?”

“Muốn chuồn hả? Có thể... Nhưng đừng hòng đi dễ dàng như vậy. ” ánh mắt sử quan lập lòe bất định, nụ cười nơi khóe miệng ẩn ẩn tản ra cảm giác xấu xa.

“Nếu người nói cho tướng gia! Ngàn vạn không nên a ~~ kính nhờ ~!!! ” Hứa Đình Hoan đầy mặt đau khổ lập tức thay đổi tư thái, hoàn toàn là bộ dạng cầu xin tha thứ.

“Có thể... Nhưng mà... Ta cũng vậy có điều kiện.”

“Cái gì? Người cũng có điều kiện?!! ” Hứa Đình Hoan trong nháy mắt thấy hứng thú, lại gần hỏi trước: “Là cái gì?”

“Đó chính là... ” tiến tới bên tai sau khi nói xong, một giây sau, Hứa Đình Hoan cứng ngắc... ..

Mà sách kia rất nhanh đã bị ném sang một bên, rõ ràng vẫn là dòng chữ đẹp dễ nọ:

“... Ngày x tháng x... Hoàng đế thành công sử dụng một trong ba mươi sáu kế ... Xuất quân đại thắng... Mà Thừa tướng vì công việc hiến thân... thái độ làm việc kia... Đủ để lưu danh vạn năm... ..

Thái sử công viết: ... Ngươi ông đắc lợi... ..”

11. Chương 11: Thăm Lăng Lục P1

Edit : Hiền Vũ

...

Tuyên Tường năm thứ tám, tháng giêng...

“Hoàng thượng...” Ứng Thiên Dật chậm rãi mở mắt ra, quét một vòng tầm cung không mấy quen thuộc, tiếp theo nhẹ nhàng đẩy đẩy Cao Cảnh Úc còn đang ngủ say bên cạnh. Người rút đầu lại tựa sát vào nách Ứng Thiên Dật, lười biếng làm nũng nói: “Ừm... Ngủ thêm một lát nữa đi.. Thiên Dật...”

“Không thể ngủ nữa...” Ứng Thiên Dật sùng nịch mỉm cười, tàn nhẫn kéo cái chăn gấm dày nặng ầm áp ra, hàn khí lạnh thấu xương của tháng giêng rất hợp tác chạy tới... Một giây sau...

“A! Người muốn trẫm chết rét sao?!” Cao Cảnh Úc thét chói tai nhảy dựng lên, một thân y phục rộng đơn bạc bị đông cứng phát run, sau khi đoạt chăn bao lấy mình, về mặt ai oán nhìn Ứng Thiên Dật đang cười vô tội.

“Hoàng thượng, người đã quên hôm nay là ngày nào sao?”

“Trẫm không biết hôm nay là ngày nào, nhưng trẫm khẳng định ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của trẫm!” Cao Cảnh Úc như trước tức giận hồi đáp, liếc Ứng Thiên Dật vẫn đang bất vi sở động (không có động tĩnh gì), nghĩ mình lại xót cho mình thở dài nói: “Aiz —— Thiên Dật... Trẫm biết người luôn bất mãn trẫm thanh xuân xinh đẹp hơn người ~~ nhưng trẫm đã là người của người

~ người cần gì phải so đo nhiều thế?” ngừng một chút, bỏ qua tuần nhan đã bắt đầu trắng bệch của Ứng Thiên Dật, Cao Cảnh Úc phối hợp nói tiếp: “Vẫn nói thiên hạ độc nhất ‘Phụ nhân’ tâm? Sau khi làm người của trẫm, tính khí của người thay đổi có chút giống nữ nhân?”

“Ta hiện tại có thể khẳng định ngày này sang năm thật sự là ngày giỗ của người!” cười lạnh nắm chặt quả đấm, trong không khí vang vọng âm thanh đổ vỡ cắt đứt lý trí Ứng Thiên Dật...

“A —— ” sau một tiếng thê lương thăm thiết, hết thấy trở lại bình tĩnh.

Ngoài cửa.

“Có lúc cảm thấy hoàng đế đáng thương, nhưng cẩn thận nghĩ tới hiện tại quả thực không đáng giá được đồng tình.” Hứa Đình Hoan ôm chồng thư tịch còn cao hơn mình, vô cùng cảm khái nhìn về phía tầm thất. Sứ quan tựa bên cạnh hóng gió còn lạnh lạnh cười một tiếng, không chứa ngữ khí can dặn: “Nhanh lên một chút. Dem những thứ này đến thương khố phía sau, lại đem một chồng dưới đó đi!”

Hứa Đình Hoan không làm sao được, chỉ hung ác trừng mắt nhìn sứ quan, thầm than tại sao mình thảm như vậy, bị đồ máu lạnh này tóm được nhược điểm, chỉ có thể cúi đầu hối hận, tiếp tục bán sức..

Bên trong cửa.

Ứng Thiên Dật rốt cục quyết định tạm thời bỏ qua cho Cao Cảnh Úc, vừa mặc triều phục chính thức vừa thúc giục: “Nhanh một chút! Đừng để văn võ phải cả triều sốt ruột chờ.”

“Không được!” Cao Cảnh Úc che khuôn mặt bị đánh, ai oán phản bác: “Người vừa phạm quy! Đánh mặt trẫm! Bảo trẫm làm sao gặp người khác!”

“... Nhanh lên...” Ứng Thiên Dật lạnh giọng phân phó, ngữ khí rõ ràng không mang theo thương lượng: “Hoặc là người thật sự muốn không ra gặp người được nữa?”

Dưới uy hiếp quen thuộc kia, Cao Cảnh Úc theo thói quen bảo vệ mặt, không cam không nguyện khuất phục dưới dâm uy của Ứng Thiên Dật, chậm rì rì thất y bảo: “Xong rồi... Ngày gì mà quan trọng như vậy...”

Nghe đến vấn đề này, Ứng Thiên Dật đầu tiên là cứng đờ một chút, sau đó thân thể khẽ run lên vì oán giận...

Không thể nhịn được nữa, Ứng Thiên Dật túm cổ áo Cao Cảnh Úc, lớn tiếng quát quát: “Đừng nói với ta! Ngay cả ngày giỗ của phụ hoàng mình, ngươi cũng quên mất!”

Ngây ngốc một chút, trong đôi mắt sáng ngời của Cao Cảnh Úc chợt ảm đạm hiem thấy, biểu tình lã chã chực khóc kia, khiến cho Ứng Thiên Dật rất tự trách và không đành lòng, buông tay Ứng Thiên Dật một tay ôm Cao Cảnh Úc vào lòng, yêu thương nhỏ giọng trấn an: “Thật xin lỗi... Ta nặng lời... Kỳ thực ngươi không phải là...”

Cao Cảnh Úc không để ý lời Ứng Thiên Dật..., mà đang chìm trong suy tư, cũng lẩm bẩm lên tiếng: “Trẫm thật sự đã quên! Không phải là gần đây buổi tối thường xuyên... Trí nhớ suy thoái đi! Vậy... Trẫm có phải sẽ già rất nhanh không?!”

“... ” Ứng Thiên Dật không cẩn thận nghe được hết thấy chân thành tha thiết kia, chậm rãi nắm chặt cánh tay...

“Đau quá! Thiên Dật! Ngươi siết đau trẫm...” Cao Cảnh Úc bị cảm giác trời buộc kia thức tỉnh, vội vàng lên tiếng oán trách!

“Ta hận không thể siết chết ngươi...”

“Ô... Đến tột cùng ngươi bắt mãi trẫm phương diện nào...”

“Tất cả...”

“... Đây là cái gọi là thất niên chi dương sao? Nhưng ~~ chúng ta còn chưa tới bảy tháng?! Thiên Dật! ” Cao Cảnh Úc bị thương nhần mảy, nhìn hướng Ứng Thiên Dật...”Ngươi còn dễ thay đổi hơn nữ nhân...”

Ầm. Ứng Thiên Dật cười lạnh nghe được thanh âm lý trí của mình một lần nữa đứt đoạn.

“Trí nhớ của ngươi thật không phải kém bình thường a...” nắm chặt quyền, Ứng Thiên Dật đem Cao Cảnh Úc đang muốn chạy trốn, áp lên giường... Tiếp theo, trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa ...

Ngoài cửa.

“Tướng gia thật đúng là mạnh a! Mỗi ngày đều làm cho hoàng thượng kêu réo rất thảm thiết như vậy...” Hứa Đình Hoan xoa cái vai đau nhức, đột nhiên chen vào một câu.

“Ngươi còn có thời gian rảnh nói đùa? Xem ra cường độ công việc quá thấp...” sử quan ở bên cạnh đang bề bộn ghi chép nghe vậy, lại đặt thêm một đồng lớn thư tịch lên trên chồng văn kiện đã chất cao như núi của Hứa Đình Hoan!

“Trời ạ! Ngươi thật không có lương tâm mà! Ta chỉ định chạy trốn đã bị ngươi bắt lại! Cùng lắm thì ngươi nói cho tướng gia đi! Ta không muốn lại bị ngươi nô dịch!” Hứa Đình Hoan mặt đến xanh cả mặt thấy thế thét chói tai, ném bút đi, có xu thế rời đi!

“Ngươi cũng muốn kêu vô cùng thê thảm như vậy sao?” sử quan lạnh lạnh nhả ra một câu, trong sách đã viết xong: “... Hoàng đế tể lăng trì hoãn...” sau nét bút cuối cùng, hài lòng nhìn Hứa Đình Hoan vẻ mặt sống không bằng chết ngồi về chỗ cũ...

Trong lòng Hứa Đình Hoan biết tể lăng lần này vô pháp đi theo được, ảo não nhìn thoáng qua tấm thất còn vang tiếng oán than dậy đất, không biết tại sao, hẳn có một loại dự cảm lờ mờ mất trò hay...

“... ” thân thể Ứng Thiên Dật lắc lư theo xe ngựa, tuần nhan bình tĩnh, làm hại không khí bên trong xe theo đó có chút ngột ngạt. Cao Cảnh Úc bên cạnh hiem khi an tĩnh như vậy, sau khi liên tục nhìn lên vài chục lần sắc mặt của đối phương, rốt cục không nhịn được đánh vỡ yên lặng: “Thiên Dật... Đừng nghiêm mặt thôi, chẳng qua là đến trễ thôi mà...”

“Cái gì kêu chẳng qua là đến trễ?! ” phảng phất tìm được rồi lỗ hổng, Ứng Thiên Dật tức giận trút xuống: “Đây là tể lăng a! Ngươi biết ngươi đến trễ sẽ bị những người khác nói như thế nào không?! ” Ứng Thiên Dật cau chặt hai hàng lông mày, hai đầu lông mày không che dấu được một nỗi nóng giận, từ từ thở dài, Ứng Thiên Dật quay đầu ra không thèm nhìn Cao Cảnh Úc lấy một lần.

Người nọ nhàm chán nhún vai, dùng thanh âm nhẹ nhàng đến cực điểm để phản bác: “Tùy ý bọn họ nói đi! Trẫm không quan tâm đâu!”

Ứng Thiên Dật bị chọc đến mức quay đầu lại, hận không được đi tới gõ đầu của y, xem có thể đánh thức trí thông minh đang ngủ say trong đó không!”Người là hoàng đế a!”

“Cho nên ~ nếu quả thật khó chịu ~ trẫm đã có chủ ý hay a ~ ” thấy thu lại được lực chú ý của Ứng Thiên Dật, Cao Cảnh Úc có chút kiêu ngạo đến gần làm nũng. Nhưng đổi lấy chính là bị đẩy vào trong góc.

Liếc mắt nhìn vẻ mặt xinh đẹp ứng hồng hưng phấn của Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật lạnh lạnh đá kích nói: “Người đời này chưa từng có thứ kia... Nói, lại có chủ ý đòi bại gì?”

Ảo não cong môi son, Cao Cảnh Úc bắt mãn oán trách: “Thật là! Tại sao người cứ không thừa nhận trẫm cơ trí vậy?”

“ ... ”

“Người đã rất thông minh rồi, chỉ là thấp hơn trẫm một chút, cho nên không cần ghen tỵ nữa! ” tự chủ trương định nghĩa, Cao Cảnh Úc khoa trương vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của Ứng Thiên Dật. Ứng Thiên Dật đã tức đến vô lực, nghiêng qua tự mình trừng Cao Cảnh Úc một cái, nhận mệnh một lần nữa hỏi: ” hoàng đế ‘ dưới tường’ vĩ đại, thì có cao kiến gì đây?”

“Khẩu khí của người không đủ thành khẩu nha ~ ”, Cao Cảnh Úc mắt phượng hiện lên một tia không cam lòng, nhưng vẫn bị hào quang thổi phồng lên trời làm cho lóa mắt...

“Người có nói hay không?! ” Ứng Thiên Dật trên trán nổi gân xanh, con ngươi trong nháy mắt sâu tựa như màn đêm vô tận, thanh âm ôn nhu khác thường kia, là cảnh cáo khủng bố nhất Cao Cảnh Úc nghe được. Sau khi cân nhắc hơn thiệt, Cao Cảnh Úc thông minh buông tha cho ý định thừa nước đục thả câu, đành hoàng trả lời: “Này còn phải nói?! Trẫm mở rộng án văn tự không tốt sao?”

“... ” nhắm mắt lại, hít thở sâu, Ứng Thiên Dật sợ hiện tại nhìn Cao Cảnh Úc thêm một giây, chính mình sẽ thật sự học máu!

“Tại sao không nói chuyện? Có phải quá kinh ngạc vào hùng tài đại lược của trẫm hay không?”

“... Hoàng thượng...” Ứng Thiên Dật xem nhẹ lời Cao Cảnh Úc..., ôn nhu khó hiểu mở rộng tay ôm Cao Cảnh Úc vào trong ngực. Cao Cảnh Úc bị nụ cười có lực sát thương quá cường đại kia câu mất tam hồn lục phách, không để ý tới dự cảm bất tường trong lòng, cam nguyện làm người mắc câu, đầu nhập vào khuỷu tay Ứng Thiên Dật.

Ứng Thiên Dật kéo thân thể tinh tế ấm áp của Cao Cảnh Úc qua, gửi từng đợt hương thơm từ những sợi tóc đen kia đưa tới, nhẹ giọng nỉ non khuyên giải an ủi: “Không phải lỗi của người...” sinh dân như vậy thật sự không phải là trách nhiệm của người...

“Cái gì? ” Cao Cảnh Úc cọ cọ trong ngực Ứng Thiên Dật khó hiểu ngẩng đầu lên, đôi môi trẻ con nhu động, cái miệng nhỏ nhắn hồ hồ làm người ta muốn gặm một phát!

“Nhưng ... Đến lượt người tới chịu phạt! ” ý vừa chuyển, nụ cười của Ứng Thiên Dật trong phút chốc kết băng!

“Người, người chẳng lẽ là muốn...” Cao Cảnh Úc cảm giác được ý nghĩa trong lời của Ứng Thiên Dật, bắt đầu nói năng lộn xộn, hét âm lên, tiếc là đã bị nắm giữ dưới sự khống chế của hắn..

“Không sai!”

“Nhưng nơi này... Là trên đường đi tế lăng a...”

“Vậy thì sao?!”

“Không, nhân gia không muốn a!”

“Cũng không phải do người.”

“Ít nhất sau khi trở về, cũng phải tìm địa phương không ai thấy chứ ...”

“Ta đợi không kịp rồi!”

“Thiên, Thiên Dật

~ người không được thú tính đại phát a!”

“Người nói ai thú tính?”

“Đợi, đợi... Hãy nghe ta nói...”

“Người không cần nói gì cả! Chỉ cần dùng thân thể tới cảm thụ là được!”

“Không được! A a a a —— ”

“ ... ”

Chỉ chốc lát sau.

Ai oán co lại ở một góc tường mắt nhìn Ứng Thiên Dật đang vừa lòng thỏa ý, Cao Cảnh Úc suy yếu trách cứ: “Trẫm đã nói không được... Người thật quá đáng...”

“Hả? Phải không? ” Dừng một chút, Ứng Thiên Dật cố ý chuyển đề tài: “Hoàng thượng, đến vu lảng của Tiên Hoàng rồi.”

“Trẫm mặc kệ! Hiện tại trẫm làm sao đi xuống được!”

“Ta chỉ đánh người mấy quyền, không cần tìm lý do! Xuống xe!”

“... Bạo quân...”

“Người nói gì?!”

“A! Ta nói muốn xuống dưới... Lập tức sẽ tới! ” kéo thân thể mềm mại bị đánh đầy thương tích, Cao Cảnh Úc ngoãn ngoãn lão đảo chạy tới, Ứng Thiên Dật trong đầu bị ảo giác ...

Lạnh lùng lướt qua dáng đi khó khăn của y, cánh tay Ứng Thiên Dật không để lại dấu vết đuổi tới, Cao Cảnh Úc ngây ngốc một chút, nhưng ngay sau đó nở nụ cười sáng lạn, gắt gao bám lấy!

“Ngốc! Ôm chặt như vậy sẽ bị người khác nói nọ kia.. ” vân đạm phong khinh *cúi đầu quát một câu, Ứng Thiên Dật không có hất ra, ngược lại sủng nịch híp hạnh mâu.

Vân đạm phong khinh: thản nhiên như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Hận đối phương đến nghiêng răng, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được làm gà mẹ, không cách nào vứt bỏ...

Bị tổn hại mỹ mạo quý giá, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được nói nhiều, không cách nào buông tay...

Đại khái, chính là quá để ý điểm này, thản nhiên ầm áp đi...

“... ” Ứng Thiên Dật ngưng mắt nghiêm túc nhìn hồi lâu, Cao Cảnh Úc nghĩ cái gì, hiển nhiên đại não không cho hắn đáp án rõ ràng.

Chỉ thấy y lắc đầu bỏ qua, nghiêng về phía Ứng Thiên Dật, lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “... Dù sao, trẫm vẫn yêu người...”

“... ” Ứng Thiên Dật bị không khí dịu dàng kia thổi tới bên tai, xấu hổ đỏ mặt, bất đắc dĩ thở dài, dùng thanh âm bản thân cũng nghe không được trả lời: “... Ta cũng như thế...”

Trong cung.

Hứa Đình Hoan vật lộn chính lý xong chồng vẫn còn cao hơn người mình, đối mặt với sử quan đang khoác ngoại bào, nhìn qua chuẩn bị đi, lớn tiếng cầu khẩn: “Tha cho ta đi... Nhìn đầu ta đây đã to lắm rồi...”

“... Thôi, người trước để xuống, đi với ta tìm hoàng đế bọn họ. ” ngoài ý muốn, sử quan rất sáng khoái cho Hứa Đình Hoan đáp án mà ngay cả nằm mơ cũng không dám hy vọng xa vời!

“Cái gì, cái gì! ” theo chỗ ngồi bật dậy, Hứa Đình Hoan hưng phấn không tin vào lỗ tai của mình!

“Có đi hay không! Lại chậm nữa liền không chờ người. ” chán ghét liếc hẩn một cái, sử quan liền xoay người không thèm quan tâm.

Hứa Đình Hoan vội vàng nhảy qua cái bàn đuổi theo, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt: “Ta vừa mới phát hiện, thì ra người vẫn có chút thú vị...”

Thấy đối phương không trả lời, Hứa Đình Hoan tiếp lời: “Tính ra, chúng ta làm việc cùng nhau cũng gần mười năm rồi nhỉ? Còn chưa nói cho ta biết tên của người đấy! ” mặc dù là thuận miệng nói ra, nhưng Hứa Đình Hoan lại thật sự hứng thú.

“... ” Sử quan từ chối cho ý kiến nhìn hẩn một cái, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Người không phải vẫn gọi sao.”

“Gọi? Ta từng gọi sao?! Là gì?! ” kinh ngạc sững sờ tại chỗ, Hứa Đình Hoan liều mạng vắt hết óc, nhưng thật sự không nghĩ ra đáp án, đành phải một lần nữa hỏi thăm: “Không có a! Ngoài việc gọi người là sử quan, ta không biết gì về người cả a!”

“Người không phải là đã biết sao? ” kinh ngạc liếc nhìn hẩn một cái, khoe miệng sử quan cong lên một nụ cười trào phúng: “Ta họ ‘Sử’, tên ‘Quan.’”

“... ” há to miệng, Hứa Đình Hoan tạm thời không phát ra được tiếng nào...

Vu lằng.

Ứng Thiên Dật sau khi hoàn thành nghi thức, bồi Cao Cảnh Úc đi dạo quanh lăng viên. Nhìn một mảnh hoàng thổ kia, thở dài cảm khái:

“Vinh hoa phú quý cũng nói xong, chết trở về cát bụi không ai tảo mộ...”

Cao Cảnh Úc bị hẩn gọi lên thơ tính, đá nhẹ cục đá ven đường, thuận miệng đáp: “Quân vương rảnh tới nhìn tùng ngoài lăng, không tranh tuổi tác thì không già...”

“... Người biết làm thơ? ” trừng to mắt, vẻ mặt Ứng Thiên Dật tràn ngập khó tin!

“... ” Cao Cảnh Úc không nói gì nhìn Ứng Thiên Dật, trong con người ánh lên tia tổn thương...

“Ta... ” Ứng Thiên Dật tự biết lỡ lời, vội vàng định sửa sai, nhưng Cao Cảnh Úc lúc này lại rưng rưng khác thường chạy đi!

“Đợi một chút! ” Ứng Thiên Dật không chút nghĩ ngợi đuổi theo đi, hiện tại trong lòng tất cả đều là hối hận và phần nộ với bản thân! Hẩn không nên nói như vậy, dù sao, Cao Cảnh Úc vừa rồi rõ ràng đối lại vô cùng tốt...

Chạy mấy bước, Cao Cảnh Úc dừng lại, nhưng hốc mắt đỏ lại nhếch ra vẻ tươi cười: “Thôi, trăm không trách người... Ai bảo thiên tài luôn tịch mịch...”

“... ” Ứng Thiên Dật cứng đờ, đang muốn điều chỉnh tâm tình tiếp tục ra sức mắng đột nhiên! Đắt dưới chân Cao Cảnh Úc sụt xuống!

Phát hiện hai người chạy tới trong cùng lăng, Ứng Thiên Dật mới cảm thấy không ổn, một giây sau, Cao Cảnh Úc phát ra một tiếng thét kinh hãi, rơi xuống dưới!

“Úc —— ” Ứng Thiên Dật hô oán đến tê tâm liệt phế, dần dần lung lay, chỉ vì thân thể của hẩn, đã sớm tung người nhảy vào nơi Cao Cảnh Úc rơi xuống! ...

“Ô... ” lỗ tai còn chưa khôi phục sau chấn động phát sinh từ vụ sụt, tầm mắt lại bị bụi bặm tung lên che lấp nhìn không rõ lắm... Ở bên trong tối tăm, Ứng Thiên Dật chỉ cảm thấy phía dưới mịt mịt, thật giống như lốt thứ gì đó, mặc dù mình rơi xuống lục phủ ngũ tạng thất điên bát đảo, nhưng vì vậy mà bình an vô sự. May mắn nhẹ thở ra một ngụm trọc khí, một giây sau Ứng Thiên Dật chợt đoán ra phía dưới là cái gì ——

“Hoàng thượng ——!”

Quả nhiên không ngoài sở liệu, nằm dưới làm đệm thịt chính là Cao Cảnh Úc! Vừa nghĩ cũng biết, bản thân ít nhất cũng nặng gần trăm cân, lại từ nơi cao như vậy nện lên người Cao Cảnh Úc vốn mảnh khảnh, kết quả của nó ra sao...

Điên cuồng túm lấy cổ áo Cao Cảnh Úc, Ứng Thiên Dật liều mạng lay động thân thể giống như con rối hỏng kia, hạnh mâu lãnh tinh lấp lánh một chuỗi trong suốt, “Mất đi ” điếm báo chẳng lành này làm Ứng Thiên Dật sợ hãi đến toàn thân run rẩy!

“Hoàng thượng...” vẫn không nhận được một tia phản ứng của đối phương, Ứng Thiên Dật đã mềm cả người, cũng thoáng bất động. Tay mấy lần muốn thò ra thử hơi thở của y, nhưng run rẩy quá kịch liệt căn bản là không thể nào kiểm tra thực hư! Ứng Thiên Dật hung hăng nện một quyền trên lồng ngực Cao Cảnh Úc, tiếp theo thanh âm giống như nỉ non từ trong miệng bật ra: “Không thể nào... Người sao có thể chết như vậy... Người... Lần trước ngươi ăn hết lục tảo dùng để thoa mặt dưỡng nhan... lần trước nữa vì giảm cân mà đói bảy ngày liền... lần trước trước nữa nhảy kịch mỹ thể ngũ cầm gì đó từ trên đài té xuống... lần trước trước trước nữa... Người cũng không chết! Chút độ cao thế này, chút sức nặng thế này... Làm sao ngươi đã.. Ta không tin! Ta không tin!”

Một thanh âm yếu ớt giống như tắt thở xen vào trong tiếng khàn khàn đứt quãng của Ứng Thiên Dật, Cao Cảnh Úc mở mắt phượng, không biết làm sao đành trả lời: “Trẫm... Ngã không chết... Là thật... Sắp bị người nện chết, lay chết... Cũng là thật...”

“Người, người không chết! ” Ứng Thiên Dật kinh ngạc vui mừng lẫn lộn ôm cổ Cao Cảnh Úc, nhưng rất nhanh phát hiện mình thất thố liền hoảng hốt ném y sang bên cạnh!

“Trẫm không chết người rất khó chịu đúng không...” lão đảo đứng dậy từ trong bụi bặm tung bay, Cao Cảnh Úc suy sụp hạ nụ cười oán trách, nhưng chợt phát hiện cái gì, sắc mặt trắng nhợt mất tiếng!

“Làm sao? ” theo ánh mắt của y nhìn tới, Ứng Thiên Dật cũng nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng đứng dậy!

Thì ra, không may cái giường mềm mại làm đệm cho hành động của hai người, đã gách vác được trách nhiệm, vinh quang tử trận!

Ngỡ ngàng liếc nhau một cái, hồi lâu, Ứng Thiên Dật liếm liếm đôi môi khô khốc, oa oa tự nói: “Tội thần đáng chết... Thậm chí ngay cả long sàng của tiên đế cũng...”

“... Chỉ là lãng tử thôi...” khoát khoát tay, tâm Cao Cảnh Úc cũng cuống loạn, lại ra vẻ trấn định trả lời: “Hơn nữa trẫm cũng khó thoát tội kia...”

“Tiên đế...” không biết có phải rốt cục cảm nhận được âm u và quỷ quái dưới lòng đất hoàng lăng hay không, thanh âm Ứng Thiên Dật mơ hồ lộ ra một tia hàn khí: “Tựa hồ là người rất nghiêm khắc...”

“...” Cao Cảnh Úc bị lời của hắn làm khó, phảng phất như rơi vào trong hồi ức bản thân, quên mất bốn phía khó lường và khí tức tử vong xông vào mũi kia, đi về phía nội lăng, trong miệng lẩm bẩm: “Phụ hoàng... Rất đáng sợ... hắn cho tới bây giờ đều... đều muốn hành hạ trẫm... Mỗi ngày... Buổi tối đều...”

“Hoàng thượng!” mắt thấy Cao Cảnh Úc biến mất trong tầm mắt, Ứng Thiên Dật không màng nguy hiểm, vội chạy tới! Nhưng tiếng gọi của hắn không truyền vào tai Cao Cảnh Úc, người tphía rước vẫn như cũ đi càng sâu vào trong lăng!

“Mỗi đêm... Hắn đều không chịu để cho trẫm ngủ ngon... Hắn luôn ... Thậm chí còn... Mẫu hậu khóc van xin hần dừng tay, nhưng hần... cứ như vậy... Xé tan y phục của trẫm... Ở trước mặt mẫu hậu...” dừng một chút, Cao Cảnh Úc dường như bị hồi ức của mình dọa sợ, hét lên một tiếng chạy về phía trước!

“Đừng! Đừng qua đây! Phụ hoàng! Van xin người... Bỏ qua cho ta... Đừng!”

“Hoàng thượng!” đau lòng nhìn hết thấy, mơ hồ đã rõ ràng rõ gì đó, Ứng Thiên Dật xông lên, một tay đem Cao Cảnh Úc đã suy sụp ở bên cạnh, ôm vào trong lòng! Nụ hôn nện nhàng hạ xuống gò má đỏ hồng vì kích động của Cao Cảnh Úc. Ứng Thiên Dật cũng nói không rõ tại sao, nhưng Cao Cảnh Úc nhu nhược hiện tại làm người ta muốn toàn tâm che chở...

“Thiên... Dật...” thân thể trong ngực Ứng Thiên Dật run rẩy, Cao Cảnh Úc rụt rè ngẩng đầu, suy yếu gọi.

“Không cần nói... Ta cũng hiểu ... ” hôn lướt qua đôi môi son mềm mại kia, Ứng Thiên Dật ôn nhu vỗ về lưng Cao Cảnh Úc, giống như là muốn xoa dịu tất cả bi thương của y...

“Ừ... ” giãn ra nguyệt mi, Cao Cảnh Úc ngoan hoãn tựa vào lòng Ứng Thiên Dật ...

Một ngọn lửa vô danh thiêu đốt trong lòng, biết rõ đối phương là quân vương đã chết, nhưng Ứng Thiên Dật lại thì không cách nào thuyết phục bản thân tha thứ người đã thương tổn Cao Cảnh Úc! Cho dù là tiên đế cũng không được!

Trường minh đằng trước mắt toé ra tia lửa, giống như giễu cợt mình mình không có năng lực bảo vệ ái nhân! Huyết khí xông lên, Ứng Thiên Dật không chút nghĩ ngợi, một cước đá đổ nó!

“Đều đã qua! Hắn cũng không thể làm gì được nữa! ...”

“Đúng vậy... ” cảm khái nhận lấy ẩn ý, Cao Cảnh Úc thuận thế hung hăng đẩy hàng người đất, lập tức dẫn phát phản ứng dây chuyền... Làm đám người đất ngã bừa bãi về phía sau, thanh âm Cao Cảnh Úc lạnh lùng vang lên: “Hắn đã không thể phạt trăm nửa đêm thức đọc thuộc lòng, cũng không thể cưỡng ép xé bỏ nữ trang của trăm

~ ”

“... ” cánh tay ôm Cao Cảnh Úc cứng một chút, Ứng Thiên Dật hít vào một hơi, cũng rất bình tĩnh hỏi ngược lại: “Hắn không để cho người ngủ là phạt người học thuộc lòng? Xé y phục người là bởi vì người mặc nữ trang?”

“Đúng vậy? ” kỳ quái nhìn vẻ mặt âm trầm của Ứng Thiên Dật, Cao Cảnh Úc khó hiểu trả lời: “Nếu không người cho rằng là cái gì?”

“... ” thở dài một tiếng, Ứng Thiên Dật chán nản quỳ xuống, hướng hoàng lăng hỗn loạn sám hối: “Tiên đế... Thứ cho thần ngu muội... Tội thần tự biết hành vi của mình tội ác tày trời... Nguyên lấy công chuộc tội...”

“Người đang nói cái gì vậy? ” Cao Cảnh Úc lại gần, khom lưng nhìn thoáng qua Ứng Thiên Dật đang nghiêm túc khác thường: “Chúng ta tiếp tục hủy a! Rất vui về?”

”

“Hoàng thượng... ” nở nụ cười giả hoạt, Ứng Thiên Dật nhẹ nhàng ngoắc tay: “Tới đây...”

“... Rốt cuộc làm gì a? —— oa a a —— dừng tay! —— ”

“Đáng giận! Hoàng thượng và tướng gia sao lại vô cớ mất tích chứ! ” Hứa Đình Hoan tìm một lượt xung quanh hoàng lăng, lòng như lửa đốt vây quanh, mạnh mẽ đi quanh sử quan luôn luôn bất vi sở động, trong miệng oán trách dứt quãng: “Nếu không phải người liều chết lôi kéo ta đi sao chép sách nát gì đó! Cũng sẽ không có chuyện như vậy xảy ra! ...”

“... Xem ra người thật sự không muốn biết hướng đi của bọn họ. ” lạnh lùng nói ra, sử quan vẫn như cũ là giọng điệu không nhanh không chậm, chẳng qua là cuối câu trộm liếc Hứa Đình Hoan gấp đến độ mồ hôi đầm đìa.

Một giây sau, người kia liền đổi một gương mặt tươi cười sáng lạn tiến lên nghênh đón: “sử quan đại nhân vĩ đại thông minh tài giỏi... Có thể chỉ điểm côi mê cho tiểu nhân hay không a

”

Coi thường liếc hắn một cái, sử quan nháy mắt ra hiệu hàm ngầm cách đó không xa, giễu cợt hỏi: “Chẳng lẽ Hứa đại hộ vệ không nhìn thấy cái động lớn như vậy sao?”

“Ha ha! Ta sớm đã nhìn thấy! ” không cam lòng yếu thế phản phúng một câu, Hứa Đình Hoan đi tới cửa động, thò đầu nhìn động tối như mực, giật giật khóe miệng: “Khó đây, người cho là bọn họ sẽ đi vào trong động này phải không?”

“Người cứ nói đi? ” sử quan không giận ngược lại cười đi lên.

“Ha ha! Cũng không phải là chuột đất! Ta mới không tin! ” khinh miệt lắc đầu, Hứa Đình Hoan đã quên xoay người lại nhìn...

“Vậy thì đi nhìn kỹ hãy nói! ” cười lạnh nhắc chân, sử quan cũng không nhăn mày, đem Hứa Đình Hoan vẫn không biết mô tê gì đạp xuống động!

“Oa a! ” cùng với tiếng kêu thảm thiết trong động, sau khi lành lạnh cười một tiếng, sử quan tung người, ưu nhả rơi vào trong động...

12. Chương 12: Thăm Lăng Lục P2

Edit : Hiên Vũ

∴

“Người có biết như vậy sẽ chết người không hả! ” long sàng lại một lần chịu trọng kích không thể nào sửa chữa, Hứa Đình Hoan từ đó bỏ dấy việc đầu tiên làm là rống to với sử quan, cái người đem mình làm bàn đạp giẫm chân.

“Người không chết à. ” sử quan lành lạnh liếc kẻ đang tức giận một cái, phui phui y phục dính bụi đất, trả lời nhẹ tênh.

Cố nén xúc động muốn học máu, Hứa Đình Hoan ở trong lòng nhắc nhở chính mình, tìm tướng gia và hoàng đế là chuyện lớn, so đo với người không tìm không phối chỉ là chuyện nhỏ! Nghĩ đến đây, Hứa Đình Hoan hít sâu một hơi, sau khi để cho ánh mắt thích ứng với hắc ám nơi mộ thất, cẩn thận bước đi.

“Người không tin lời của ta sao? ” phía sau, lại là thanh âm trào phúng của sử quan.

Hứa Đình Hoan ngay cả đầu cùng lười quay lại, dùng khẩu khí đại nhân không chấp tiểu nhân để phản bác: “Không sai! Ta chính là không tin người!”

“... Vậy người còn tìm cái gì. ” thế nhưng, sử quan không có vì vậy mà sinh khí. Điều này làm Hứa Đình Hoan vốn muốn tức giận, cảm thấy thất bại, chẳng lẽ người này thật sự có thể tỉnh táo không có bất kỳ mức độ tình cảm nào sao? Không biết tại sao, Hứa Đình Hoan ở trong một khoảng khắc quên mất chán ghét đối với sử quan, thay vào đó là một phần thương xót nồng đậm Một người đem bản thân trời buộc đến không có tình cảm pháp phòng, chẳng phải là bi ai sao...

“... ” ngừng một chút, ngữ khí Hứa Đình Hoan lúc này hiển nhiên khách khí không ít, nhưng vẫn không bỏ được mùi vị oán trách: đã nhận ‘ban tặng’ của người, thì phải rơi xuống thôi. Cuối cùng vẫn đánh cuộc vận khí đi!”

“Này. ” trầm mặc một chút, sử quan đột nhiên đi nhanh mấy bước la lên.

Hứa Đình Hoan vốn sốt ruột, dưới chân không ngừng, chỉ lạnh lùng hỏi: “Đang làm gì đó?! Người hôm nay không phải phiền toái bình thường ! A? Ai ya! —— ” lời còn chưa dứt, Hứa Đình Hoan đã vấp phải trường mình đang nằm ngang dưới chân, ngã nhào!

Sử quan trầm tĩnh thấy hết thấy, cong lên nụ cười nhạt như có như không, lạnh lùng lẩm bẩm: “ta vốn định nhắc nhở người... Xem ra... Không cần thiết rồi!”

“Lời này người tại sao không nói sớm một chút?! ” Hứa Đình Hoan mặt đầy bụi đất bò dậy, ảo não tóm cổ áo sử quan, ra vẻ muốn đánh!

“... Người cả đời cũng không muốn gặp lại hoàng đế và tướng gia sao? “thản nhiên hất tay của hắn ra, sử quan sửa sang lại vạt áo, không chút hoang mang hỏi ngược lại.

Hứa Đình Hoan nóng lòng cứu giá, tự biết thất lễ liền ngượng ngùng nói xin lỗi, sau khi được hắn cấp cho bậc thang, vội vàng tiếp lời: “Hừ! Biết đầu mối còn không mau nói! Ra vẻ khó dễ làm gì!”

Ánh mắt lóe lên một cái, cũng không biết trong lòng tính toán cái gì, chỉ nghe sử quan trầm hạ thanh âm, dùng bút chỉ phía sau Hứa Đình Hoan: “Người xem. Lăng cung hoàn hảo bị phá ngổ ngang như vậy, không phải hoàng đế còn có thể là ai?”

“Nói rất đúng! ” Hứa Đình Hoan nghe được lời kia, không tiếp tục cùng sử quan đấu khẩu nữa, ba bước thành hai chạy đi!

Thấy hần đi xa, sử quan mới thông dong nhắc chân đuổi theo, miệng lẩm bẩm có chút châm biếm: “Ta nói người cả đời cũng không thấy được bọn họ là bởi vì... Nếu như người dám động thủ nữa, ta liền đưa người đi gặp Diêm vương!”

“Ô ô

Thiên Dật...”

“ ... ”

“Ô ô

”

“ ... ”

“Ô ô

”

“... Ô cái đầu người! ” rốt cục chịu không nổi phải dừng bước, Ứng Thiên Dật quay đầu lại, hung hăng liếc về mặt ủy khuất của Cao Cảnh Úc, trầm giọng hỏi: “Ta không có đánh mặt của người đi?! Người còn khóc cái gì!”

“Nếu người đánh trảm mặt, trảm cũng không ô ô

” hai mắt đầm lệ nhintuần nhan lạnh lùng của ỨngThiên Dật, Cao Cảnh Úc không để lại dấu vết thở dài, nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị đánh đau. Đại khái là thật sự xuống tay rất nặng, mới vừa đụng vào, hai đường nguyệt mi của Cao Cảnh Úc đã nhăn lại với nhau, môi dưới cũng bị cắn bật máu. Nhưng y ngược lại không vì vậy phát ra nửa điểm âm thanh...

Ứng Thiên Dật vụng trộm thu hết thủy vào trong mắt, trong lòng không kiềm chế được thương tiếc. Sau khi do dự chốc lát, lặng lẽ vươn tay ra phía sau: “Tới đây.”

“... ” nghi ngờ nhìn hần một chút, sau khi phát hiện hàng động thân mật nho nhỏ kia, trong nháy mắt Cao Cảnh Úc dường như quên mất tất cả thống khổ, cười giống như hài tử một mạch chạy chậm lên trước, thuận lý thành chương đem bàn tay mềm mại ngọc ngà của mình đặt lên!

Sau khi cảm giác được tay của y nắm lấy tay mình, tuần nhan của Ứng Thiên Dật phủ lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt. Ho nhẹ mấy tiếng che dấu lúng túng, tay Ứng Thiên Dật lại tự chủ trương nắm chặt lại: “Rất đau phải không?”

Có chút hối hận kiểm tra “Kiệt tác” của mình một phen, Ứng Thiên Dật nghẹn ngào khàn giọng, ôn nhu hỏi. Cao Cảnh Úc tâm sớm ở trong phần ôn nhu này hóa thành dòng suối nhỏ, làm sao còn có nửa điểm oán hận: “Hiện tại... đã không đau...”

“... ” ầm áp trong lòng xua tan âm hàn nơi mộ thất, Ứng Thiên Dật giãn lông mày, sủng nịch nheo lại song mâu, khóe miệng không khỏi kéo ra nụ cười nhàn nhạt. Nhưng, khi ánh mắt chạm đến lẳng thất không lường được bao phủ trong bóng tối kia, trong mắt Ứng Thiên Dật lại ghi vào chút u buồn: “Hoàng thượng... Người sợ không?”

Theo tầm mắt của hần nhìn sang, thân thể Cao Cảnh Úc khẽ run một chút, rõ ràng bóng ma tử vong đánh tới, làm y luôn luôn giả trò xấu cũng không dám nhìn tới!

“Sợ... Sợ cái gì?”

“Nói không chừng... Chúng ta sẽ không ra được nữa.”

“Làm sao có thể?! bọn Đình Hoan nhất định có thể tìm được chúng ta!”

“... Cho dù như thế... Kia vạn nhất...”

“Không có vạn nhất! ” Cao Cảnh Úc không thích những dự cảm bất tường kia của Ứng Thiên Dật, sau khi trả lời chân thật đáng tin, cũng không nói gì nữa. Không khí, trong phúc chốc có chút lúng túng...

“Thanh âm gì vậy?! ” chợt, cách đó không xa truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc, ngay sau đó, một mảnh bụi mù dâng lên, đem ánh sáng che lấp! Một lúc lâu, Hứa Đình Hoan mới dựa vào trường mình đang lác đác trong mộ thất thấy rõ ràng, chỉ thấy cửa động bọn họ ngã xuống bị đất đá lấp kín!

“Đã xảy ra chuyện gì! ” khó che dấu hoảng sợ, Hứa Đình Hoan phát hiện thanh âm của mình hàm chứa hoảng sợ run rẩy.

Hồ hững kéo kéo khóe miệng, sử quan nhờ hướng ánh đèn, vừa nói vừa ghi vào trong sách “... Cửa vào bị khóa, đám người chúng ta bị vây hãm tại đây, sợ không thoát được ...”

“Rốt cuộc...”

“Chúng ta không ra được. ” Hứa Đình Hoan thất kinh cắt đứt, sử quan lạnh lùng trần thuật: “Đây hẳn là cửa vào duy nhất.”

“Trời ạ...”

“Thiên Dật... Người nghe thấy không? ” nhất gan núp ở trong ngực Ứng Thiên Dật, Cao Cảnh Úc dè dặt hỏi. Ngưng trọng gật đầu, Ứng Thiên Dật gần từng chữ trả lời: “... Xem ra... Là cửa vào bị sập rồi.”

“... ” bị sự bình tĩnh của hắn lây nhiễm, Cao Cảnh Úc cũng không hoảng loạn: “Chúng ta không ra được, đúng không?”

“Không thể có cửa vào khác. Hoàng lăng xây xong sau sẽ bị phong kín, cửa động kia vốn là sai sót...”

“... ” Ứng Thiên Dật lẳng lặng suy tư..., Cao Cảnh Úc đột nhiên nở nụ cười!

Kinh dị nhìn chăm chăm y, Ứng Thiên Dật thất thanh kêu to: “Hoàng thượng! Ngài sẽ không phải là... Bị dọa phát điên chứ!”

“Không có. ” liếc hắn một cái, Cao Cảnh Úc hưng phấn nói: “Trẫm nghĩ đến, mắt chính là được! Trẫm mặc dù ra không được! Nhưng vừa lúc đạt được mỹ danh ‘Từ xưa hồng nhan thường bạc mệnh’

~ ”

“... ” liếc mắt, sợ hãi trong lòng Ứng Thiên Dật đều bị lời nói tức chết người không đền mạng của y quét sạch sẽ!

“Hơn nữa... ” tiếng cười dừng lại một chút, Cao Cảnh Úc tiếp lời: “Chúng ta thổi tắt tất cả đèn có được không?”

“Hoàng thượng là nghĩ đến không khí trong mộ có hạn? ” tán dương nhìn y một cái, Ứng Thiên Dật hỏi ngược lại.

“Kia là vật gì? ... Trẫm không có kinh nghiệm sống dưới lòng đất, vạn nhất trong thời gian dài da dẻ không tốt, người cũng không nhìn thấy phải không?!”

“... ” hiện tại thật sự không cần thiết dẹp y, nhưng... Ứng Thiên Dật thở dài một hơi, không dẹp y thật đúng là cảm thấy xin lỗi bản thân...

“Ôi a! ” thỉnh linh, Cao Cảnh Úc bên cạnh hét lên một tiếng! Ứng Thiên Dật bị y hù cũng vội vàng hỏi tới: “Sao vậy!”

“Có người! ” tay run run chỉ phương hướng bóng dáng vừa rồi vút qua, Cao Cảnh Úc sắc mặt tái nhợt kêu lên! Có chút mờ mịt.. Phảng phất như nhớ lại vị trí của mình hiện tại, y nhẹ nhàng bổ sung: “Hay là... Có quỷ...”

“Làm sao có thể! ” Ứng Thiên Dật không kiên nhẫn phản bác, nhưng trong nháy mắt hắn cũng thật đúng lúc nhìn thấy trường minh đằng hắt ra một hắc ảnh thon dài. Đông cứng nuốt ngụm nước miếng, Ứng với Thiên Dật cau mày: “Không phải là quỷ. Là người.”

“Là... Quỷ thì không có bóng ... ” Cao Cảnh Úc bất an kéo tay áo của Ứng Thiên Dật, thật cẩn thận tiếp lời, nhưng Ứng Thiên Dật lại hất y ra, đuổi theo hướng đạo thân ảnh kia biến mất!

“Thiên Dật! ” Cao Cảnh Úc bị hành động không quan tâm của hắn dọa sợ, lên tiếng hô hoán đuổi theo: “Người làm gì vậy!”

Không thèm nhìn y một cái, ánh mắt Ứng Thiên Dật trong chốc lát cũng không buông tha truy đuổi, chỉ từ trong kẽ răng nện ra mấy chữ: “Kẻ tự tiện xông vào hoàng lăng, chết.”

“... ” nghe vậy, Cao Cảnh Úc vì sự chuyên nghiệp của Ứng Thiên Dật mà lắc đầu bó tay, không dám lấy trở ngại ở dưới đất của mình ra hỏi, đành mở miệng: “VẬY... Chúng ta đây...”

“Người nào! ” đúng vào lúc này, một bên khác của hoàng lăng, Hứa Đình Hoan cũng phát hiện thân ảnh khả nghi thoáng qua, lập tức không kịp ngẫm nghĩ, dựa vào bản năng hộ vệ đuổi theo! Phía sau, là sử quan không nhanh không vội nện bước...

Nhưng...

“Ở nơi này! ” hai phe nhân mã phải chết không chết gặp nhau trước trường minh đằng bị Ứng Thiên Dật đá ngã. Nói cách khác, dưới tình huống lúng túng căn bản thấy không rõ nhau. Dựa theo tiếng quát mắng của Ứng Thiên Dật, Hứa Đình Hoan cảm giác được thân phận người tới, nhưng đáng tiếc trước khi hắn kịp giải thích, hoa quyền tú thối của Ứng Thiên Dật và Cao Cảnh Úc đã nghênh đón!

Hoa quyền tú thối: Hoa và tú:đẹp dễ thanh tú, quyền: nắm tay, thối: chân. Mọi người tự hiểu, ta nghĩ để nguyên cả cụm hán việt hay hơn.

Hứa Đình Hoan vừa tránh né lực sát thương không mạnh, nhưng cũng công kích đau đớn, vừa cố gắng phát ra âm thanh! Nhưng là bất kể hắn cố gắng như thế nào, luôn là bị hai người giết đổ cả mất cắt đứt...

“Tướng —— ”

“Đi tìm chết!”

“Hoàng —— ”

“Hoàng lăng người cũng dám xông vào!”

“Không phải —— ”

“Người còn dám ngụy biện!”

“Hãy nghe ta nói —— ”

“Nói gì cũng vô ích!”

“Đợi —— ”

“Không cần thiết trì hoãn nữa!”

“Nhưng —— ”

“Loại người như ngươi ta đã thấy nhiều!”

“Trời ạ —— ”

“Trời cũng không thể nào cứu được tội ngươi đã phạm phải!”

“Ít nhất —— ”

“Nói nhảm lảm thê!”

“Aiz—— ”

“Sớm biết như thế, ban đầu người cần gì!”

“Thiên Dật... ” rụt rè lời kéo Ứng Thiên Dật đang đá đến cao hứng, Cao Cảnh Úc mê hoặc hỏi: “Người này... Hắn cũng không có phản kháng... Nói không chừng là chúng ta nghĩ sai gì rồi...”

Vừa oán hận đạp dưới chân mấy cái, Ứng Thiên Dật mới quay đầu lại phản bác: “Ta xem hắn là tự biết đuối lý! Cho nên mới không dám phản kháng thiên uy!”

Hứa Đình Hoan bị giẫm đạp dưới mặt đất nhàm chán dùng ngón tay gõ gõ mặt đất, liên tục cười khở. Hắn mới thật là binh lính gặp phải tú tài, có lý nói cũng không xong a...

Sử quan ở bên cạnh hóng gió đến thoải mái, thấy cuộc chiến đã qua một khoảng thời gian, chậm rãi từ trong ngực lấy ra đốt lửa, cố ý ma sát một hồi lâu, mới chậm rãi cháy sáng.

Nhờ quang sáng dần dần rõ ràng, Ứng Thiên Dật rốt cục phát hiện bao cát đáng thương chính là Hứa đại hộ vệ “Trung tâm hết lòng ” bên mình! Tuấn nhan ửng đỏ vội vàng rút lại chân ngọc, cũng tiến lên ân cần đỡ hắn dậy, oán giận trách cứ: “Thật là... Người mình... Người cũng không nói sớm...”

Hứa Đình Hoan liếc mắt xem thường, cố chịu đựng nói cho hắn biết mình vẫn luôn nói, nhưng hắn cũng không cho mình cơ hội, đem mũi nhọn chuyển hướng qua sử quan đứng bên cạnh!

“Người, người có đốt lửa tại sao không sớm đốt lên!”

Khóe miệng cong lên nụ cười trào phúng như có như không, sử quan dùng thanh âm yếu ớt nhưng mỗi người đều có thể nghe thấy nghe thấy, trả lời: “Một là vì đem hai đạo thân ảnh kia đều dẫn tới đây. Hai ... Là ta thích chứ sao.”

Nhưng giờ phút này, đã không ai quan tâm lý do thứ hai của hắn, mọi người nghe xong lời của hắn, đồng loạt quay đầu nhìn về phía hai người hiện thân trong ánh lửa!

“Tại sao lại là hai người! ” không biết là Ứng Thiên Dật hay là Hứa Đình Hoan hô một câu, tiếp theo hiểu rõ đây chính là hai đạo thân ảnh đem bọn họ dẫn tới một chỗ! Trận ô long này cũng giống như “Chu Du đánh Hoàng Cối ” đem hai đạo thân ảnh dẫn ra ngoài! Đây hết thảy vừa khéo tựa như là trung tối tăm sớm có định trước...

Nhưng trước khi bọn họ cùng kinh hô, chỉ nghe đạo thân ảnh tinh tế ôn nhu cao quý kia chỉ vào một đạo thân ảnh khác nói: “Sao lại là ngươi! Làm sao ngươi ...”

Há to miệng, Hứa Đình Hoan hỏi ra vấn đề trong lòng mỗi người: “Chẳng lẽ các ngươi không phải là thông đồng...”

Ngọn đèn đưa tới gần bóng dáng có chút thấp bé kia, gương mặt chất phác tự nhiên của nam nhân trung niên ánh vào tầm mắt mọi người. Không có chỗ nào trên mặt hấp dẫn người, chỉ có loại trầm ổn nội liêm của nam nhân thành thực sau khi trải qua phong sương.

Nam nhân không nhìn bọn họ, chỉ dùng ánh mắt lấp lánh bất định ngó nhìn đạo thân ảnh xinh đẹp kia, có một tia tham lam, có một tia bất đắc dĩ. Hồi lâu, hắn phá vỡ bế tắc bao trùm bầu không khí, dùng thanh âm ôn nhu lắng lặng sau khi trải qua thương hải tang điền để gọi:

“Lê Thu...”

Đạo thân ảnh xinh đẹp kia run lên bần bật, quay lưng đi, tựa hồ có chút trách cứ đối phương lấy đi khăn che mặt của mình, mà theo động tác của hắn, một mái tóc trắng như hàn tuyết lộ ra, tản ra một mùi hương như có như không...

“Lê... Thu...? ” Ứng Thiên Dật suy nghĩ kỹ cái tên quen tai này, rốt cục sau vài giây trầm mặc, kêu ra khỏi miệng: “Tiền triều Thừa tướng —— Lê Thu?!”

Được hắn điểm phá, Cao Cảnh Úc cũng nhớ lại!

“Người, người không phải là sau khi chủ trì xong đại điển an táng tiên hoàng ... Liên mất tích sao... Sao lại...”

Hứa Đình Hoan thì dứt khoát ngồi xuống đất, đợi chính bọn họ từ từ giải thích hết thấy. Nhưng... Đột nhiên nghĩ đến cái gì, hắn quay đầu lại, bất mãn vừa sáng tỏ liền trừng mắt nhìn sử quan tự như giếng nước yên tĩnh: “Người, sớm, đã, biết, đường,, đúng, không?!”

“...” Sử quan không cười, cúi đầu bận rộn với ghi chép của mình. Nhưng bản thân không phủ nhận, chính là một loại khẳng định...

“...”

“Này, cuối cùng là chuyện gì xảy ra!” nhìn tiền triều Thừa tướng mà mình khâm phục nhất, Ứng Thiên Dật không muốn tin tưởng, chất vấn.

Cao Cảnh Úc cũng phụ họa theo đuôi: “Lê... Ách... Sư phụ, đến tột cùng là sao? Ngài không phải là Thừa tướng thiên tài tiên hoàng tin cậy nhất sao?! Ngài mười bốn tuổi đã đi theo bên cạnh tiên hoàng, là trạng nguyên tiên hoàng bổ nhiệm! Hai mươi một đã phong tướng! Cùng Thiên Dật không phân cao thấp! Hơn nữa... Trăm lên năm tuổi, ngài chính là Thái phó thái tử! Vẫn đối với tiên hoàng, đối với ta là trung tâm hết lòng như vậy! Lăng Tiên hoàng chỉ định do ngài tới giám sát xây dựng! Đại điển nhập lăng của tiên hoàng, trăm cũng theo như di chiếu, toàn quyền giao cho ngài chuẩn bị! Nhưng ... Ngài sau đại điển liền mất tích! Trăm phái người tìm khắp nơi cũng không tìm được tung tích của ngài! Thì ra... Tại sao...”

Thân thể theo tự thuật của Cao Cảnh Úc run sợ, thanh âm Lê Thu khàn khàn lại êm ái, thần nhiên trả lời: “Hoàng thượng... Ngài nói đúng... Nhưng có rất nhiều chuyện... Ngài cũng không biết.” nhìn mộ thất âm trầm, Lê Thu cười thâm tiếp lời: “Hiện tại... Cái gì cũng không cần giấu diếm... Thần liền kể cho ngài câu chuyện không mấy dễ nghe đi...”

“...” Cao Cảnh Úc theo bản năng rụt vào trong ngực Ứng Thiên Dật, sau khi nhận được ủng hộ lực lượng liền gật đầu, ý bảo Lê Thu nói tiếp.

Vuốt mái tóc hoa râm của mình, Lê Thu thanh âm mờ mịt phẳng phất đến từ nơi nào đó trong không trung...

“Thần... Xuất thân bần hàn, năm đó mặc dù vốn có danh thần đồng, nhưng ngay cả lộ phí đi thi cũng không gom được. Cho nên, thần chỉ có thể cõ rúc dưới mái hiên nhà giàu, thẳng đến mở khoa thi. Kết quả, đáp xong bài thi đình, thần liền bị bệnh ngã trên án! Là tiên hoàng tiếc nhân tài, ôm thần đến ngọc tháp sai người điều dưỡng! Cứu thần một mạng, lại không chê chọn thần làm Trạng nguyên! Mạng của thần, là tiên hoàng cho, chỉ cần là vì tiên hoàng, thần vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ! Nhưng... Tiên hoàng không nên... Người chỉ mong thần có thể làm một vị quan tốt, có thể không thẹn với lương tâm. Tình cảm của thần đối với tiên hoàng, cứ như vậy tích lũy từng ngày... Thần nguyện theo tiên hoàng chân trời góc biển... Thần nguyện ý...”

Nhưng... Tiên hoàng lại bệnh nặng, không lâu sau tạ thế. Thần thà rằng thay chủ chịu tội! Nhưng trời cao cũng không cho phép... Cả đời của thần... là tiên hoàng cho, tiên hoàng đi, thần cũng không nguyện sống tạm tại nhân gian! Nhưng tiên hoàng thấy rõ dụng tâm của thần, cùng thần ước định, sau khi thủ lăng mười năm... Coi như báo ân xong, mới có thể nói chết... Thần ở tại trong mộ này, làm hoạt tử nhân tám năm... chính là vì mười năm sau... Bầy bạn tiên hoàng yên giấc ngàn thu...”

Hít sâu một hơi, ổn định Cao Cảnh Úc muốn ngã, Ứng Thiên Dật trầm giọng hỏi thần ảnh tâm thường kia: “Còn người?”

Đầu tiên là ung dung cười một tiếng, tiếp theo là nam âm trầm thấp kia: “Ta đây (yên) là người thô kệch. Nói không ra lời gì êm tai. Ta đây là một thủ nghệ nhân gia truyền, có chút bản lĩnh, bị đưa tới làm tổng quản tu lăng cho hoàng đế. Kết quả, ta đây không biết vì sao chính là liếc mắt một cái liền thích Lê đại nhân! Ta đây cũng biết, người xinh đẹp như vậy, cao quý như vậy, ta đây không xứng. Nhưng, ta đây không có biện pháp quên! Khi ta đây phát hiện Lê đại nhân cũng không vui, liền hiểu rõ. Ta đây không hy vọng xa vời có thể chiếm được hắn, ta đây chỉ cần hắn vui vẻ liền thỏa mãn! Cho nên, chỉ cần có cơ hội, ta đây liền nghĩ biện pháp làm Lê đại nhân vui vẻ! Còn ép buộc Lê đại nhân chơi không ít địa phương. Nhưng ... Ta đây càng đến gần Lê đại nhân lại càng phát hiện hắn không vui vẻ, lại càng không thể rời bỏ hắn!

Thật vất vả hắn mới cười, cũng là nói cho ta biết hắn muốn bồi táng với tiên hoàng! Ta đây không hiểu, tại sao hắn còn trẻ như vậy lại không muốn sống. Bất kể hắn nói gì, ta đây chỉ tin một điều, sống thì một

ngày nào đó có thể tìm thấy thứ còn quan trọng hơn chết! Ta đây khuyên hân không được vào trong mộ làm hoạt tử nhân. Nhưng ta đây lại hối hận, hối hận không đi cùng hân..

Khi bóng dáng hân bị trần mộ thạch che lấp, ta đây đã hiểu! Ta đây mặc kệ trong lòng hân nhớ ai, trong lòng ta đây chỉ muốn theo hân. Nếu hân muốn chết, ta đây khuyên, khuyên không được, ta đây theo hân cùng chết! Đến diêm Vương lão nhân kia! Nếu có người dám ức hiếp hân, ta đây cũng chiếu ứng tốt! Ta đây không phụng bồi hân thì không yên lòng... Lê đại nhân... rất không chiếu cố mình...

Ta đây từ lúc bắt đầu phong mộ, mất tám năm, đào ra cái động này... Hôm nay tới lại phát hiện nơi đây so với thiết kế của ta đây đã sớm được mở ra một thời gian ngắn! Ta đây... Sẽ không để cho hân tịch mịch... Cho nên ta đây nhảy xuống động, thuận tiện phá hủy lối ra duy nhất! Ta đây... Cũng sợ chính mình chịu không nổi, nhưng ta đây không cho, cũng không lưu cơ hội hối hận cho mình!”

“... Nhưng người đem chúng ta cùng tuấn táng! ” dừng đến đây, Hứa Đình Hoan không nhịn được kêu lên! Ngừng một chút, hân quay đầu lại như có điều suy nghĩ liếc nhìn sử quan: “Ít nhất cũng cấp một người bầu bạn tốt một chút chứ..”

Nam nhân thật thà cười cười áy náy, đem ánh mắt tràn đầy tình cảm mộc mạc nhất ném về phía Lê Thu đang nước mắt hai hàng!

“Người... Không cần thiết như thế... Người... Tại sao ngu như vậy... ” rốt cục không nhịn được xông tới, Lê Thu nâng lên bàn tay chồng chất vết thương, đầy rẫy vết chai của nam nhân, mặc cho nước mắt trôi hạ xuống lòng bàn tay hân: “Người —— tám năm qua đều dựa vào đôi tay này để đào sao?!”

“Ha hã... Không có gì, ta là mệnh khổ quen rồi! Có thể nhìn thấy người... Đáng giá.”

“Người... Aizz —— tội gì... Hết thấy đều là bản thân cam tâm tình nguyện...”

“Ta đây cũng là cam tâm tình nguyện, khổ gì?”

“Chỉ tiếc chúng ta lại làm cho các người chôn cùng!”

Ứng Thiên Dật thở dài một hơi! Lạnh lùng trừng bọn hân một cái. Xoay người lại, bắt đắc dĩ yêu thương vuốt ve gương mặt trơn mềm của Cao Cảnh Úc, nhả lại tú mi.

Đem hết biểu tình của hân thu vào mắt, Cao Cảnh Úc cảnh giác bật thân ra, che mặt thét chói tai: “Người cau mày! Là trẩm da thô ráp có phải hay không! Trẩm cũng biết! Một ngày không bảo vệ làn da cũng không được! ” nói xong, Cao Cảnh Úc vọt tới trước trần mộ thạch liềm mạng gỗ!

“Trẩm muốn đi ra ngoài! Để cho trẩm đi ra ngoài! Trẩm bảo dưỡng xong trở lại vẫn không được sao!”

“Hoàng thượng! ” ôm lấy Cao Cảnh Úc hét đến khàn giọng, Ứng Thiên Dật đau lòng quên mất bản tính không quên gương mặt của y, ôn nhu khuyên: “Hoàng thượng! Không thể nào! Hoàng thượng... Vĩnh viễn là đẹp nhất của thần!”

Nhẹ nhàng, Cao Cảnh Úc bình tĩnh trở lại, nhỏ giọng hỏi: “Thật?”

“Ở trong lòng... Vĩnh viễn... ” hôn y, Ứng Thiên Dật trả lời.

Lúc này, Hứa Đình Hoan chuyên sát phong cảnh chấp bị Cao Cảnh Úc đánh đến mặt đá, kêu lên: “Mau nhìn!”

Mọi người khó hiểu tiến lại gần, một giây sau, cả mộ liền chấn động!

“... Lê Thu... Trẩm khuyên không được người... Buộc phải đánh cuộc với người. Trẩm sai người lưu lại một cơ quan cuối cùng, nếu người muốn đi ra ngoài gõ trần mộ thạch... Cửa ra sẽ mở.. Sau đó... Vĩnh viễn phong bế...”

Trẩm hiểu người sống chết đi theo... Nhưng... Người có thể hiểu trẩm hay không?

Trẩm cứu người không phải là muốn người bồi trẩm chết... Trẩm là muốn người thay trẩm sống sót...

Trẩm nhìn ra... Người làm cho người vui vẻ nhất không phải là trẩm...

Lê Thu... Không nên lừa gạt mình...

Trẫm chấp nhận Mộc, không muốn đoạt lấy người, nguyện để người tự do...

Trẫm không có gì có thể hồi báo trung thành của người...

Chỉ mong có thể làm cho người... ” Cao Cảnh Úc đọc từng chữ, lại bị Ứng Thiên Dật kéo về phía cửa ra sắp phong bế! Mà Lê Thu rất không tình nguyện bị nam nhân kia mạnh mẽ lôi ra ngoài! Ở một giây cuối cùng bị kéo ra ngoài, Cao Cảnh Úc đọc đến hàng chữ nhỏ cuối cùng kia, tự thư của hoàng đế, rỗng không sừng hùng mạnh kia:

“Nguyện thiên hạ người có tình... Cuối cùng thành thân thuộc...”

Mộ, sụp.

Vĩnh viễn tách rời giới tuyến sống hay chết.

Người chết đã chết rồi.

Sống vẫn có trách nhiệm sống!

Lê thu buồn bã một hồi, yên lặng quỳ xuống, mà nam nhân kia thì phụng bồi hần... Quỳ trong bóng chiều... Cho đến khi tà dương đem hai đạo thân ảnh liền lại với nhau...

Cao Cảnh Úc đột nhiên kéo Ứng Thiên Dật đang nhìn đến nhập thần, cười nhạt hỏi: “Thiên Dật, nếu như trẫm chết, người có thể hay không...”

Bất mãn liếc y một cái, Ứng Thiên Dật lạnh lùng quay đầu đi: “Làm sao, người lại hi vọng ta bỏ mặc người đi độc hại chúng sinh dưới đất sao?! Không có ta trông coi người... Làm sao người có thể đi! ” đại khái là ráng chiều, lúc này lặng lẽ hiện lên trên má phẫn của Ứng Thiên Dật...

“Vậy... Nếu như là thần đi trước một bước thì sao? ” chợt, Ứng Thiên Dật bình tĩnh nhìn Cao Cảnh Úc, bình tĩnh hỏi ngược lại.

Khoa trương kêu to, Cao Cảnh Úc nghiêm túc trả lời: “Người có ý gì! Người nghĩ xinh đẹp chết đi, sau đó để cho trẫm sống đến đầu tóc bạc trắng, hàm răng trống trơn, nếp nhăn nhiều hơn, sau đó xuống dưới đất liền không sánh bằng người sao! Trẫm mới không mắc mưu đâu!”

“... ” cũng không nói gì nữa, Ứng Thiên Dật ôm sát Cao Cảnh Úc, chỉ sợ y nhìn thấy một đám trong suốt ở khóe mắt mình lúc này...

“Nếu ta chết rồi, người thì sao? ” biết rõ vấn đề rất nhàm chán, nhưng Hứa Đình Hoan bị bầy không khí lây nhiễm, vẫn là không nhịn được hỏi sử quan bên ghi chép bên cạnh.

Người kia dừng bút một lát, lạnh lạnh trả lời: “Ta cũng sẽ chết. Nhưng là chết cười...”

“... Cũng biết người không nói lời hay! ” tránh mặt đi, Hứa Đình Hoan tự làm mất mặt, nhún vai.

“ngày x tháng x... Tất nghe thấy hoàng đế và Thừa tướng lập ước hẹn sinh tử. Thề phá hư sự bình an của địa phủ! ...

Thái sử công viết: không cần lo lắng, từ xưa tai họa di ngàn năm...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ung-cong-an>